Biblioteka: IZVOR ŽIVOTA KNJIGA 2

Naslov orginala:

„Ljiljani između trnja"

S engleskoga prevela: S. Svjetlana Rezo, FDC, dipl. teolog

Lektura: Fra Branko Neimarević OFM

Korektura: Bračni par Anto i Štefica Protrka

Tiskara: 2B MultimediaPrint, Nova Bila

Crkva u Kini
Uvod

Knjiga: "Ljiljani između trnja" iz koje sam prevela ova svjedočanstva, jeste zaista ono što će nam sigurno pomoći da bar malo zavirimo u život preko zida te najveće nacije na svijetu. Kako se tamo živi i kako milost Božja dolazi do srdaca, vjerujem, mnoge će zanimati. Kina još nema slobodu vjere - to najvažnije ljudsko pravo, iako u zadnje vrijeme, ima pozitivnih znakova i na tom području.

Iz ove knjige bilo je objavljeno nekoliko članaka u Glasu koncila. Društvo za slijepe snimilo je te članke i razaslalo ih slijepima. Don Šime na Komiži, župnik, bio je fasciniran s tim člancima da je oduševio svoje župljane da se nikada prije toliko Glasa koncila nije prodalo. Knjiga je bila objavljena kao podlistak u "Katoličkom tjedniku" za B i H. Što je obogatilo naš narod u zemlji i inozemstvu. Žena u Hamburgu mi reče: "Sad čekam 18. broj." Djevojka u Austriji kaže: "Drago mi je da taj naš časopis piše na svjetskoj razini događaje u Crkvi." Jedan naš čovjek u Švicarskoj bio je na odmoru u Bosni pa je sabirao da ima sve brojeve, ali je našao samo 17, a izišlo ih je 21 nastavak, pa mi je rekao da želi kupiti knjigu jer je čuo da će biti objavljena. Odgovorila sam mu da ju neće moći kupiti, ali da je moguće da ju dobije jer Biblioteka "Božje providnosti" ne prodaje knjige.

Ovdje na zadnjoj korici donosim molitvu koju je sastavio Ivan Pavao II, a mole je svaki dan sestre Majke Terezije. Povežimo se u molitvi s tolikima u tome narodu, mučenicima radi Evanđelja, da Isus jednog dana i taj narod izvede na potpunu slobodu. Godine 1949. svi su misionari bili istjerani iz Kine, kao strani elementi i kao suradnici imperijalnih sila. Zatim je osnovana "Domaća patriotska Crkva," nad kojom je potpunu vlast i kontrolu imala Partija. Drugi dio, koji se nije pokorio Partiji, nego je ostao vjeran Rimu, otišao je u podzemnu Crkvu koja je bila konstantno progonjena, ali koja ne samo da je preživjela jer je prešla u "kućnu Crkvu" male obiteljske zajednice, nego je i doživjela veliku obnovu.

Tako je nedavno Papin propovjednik pater Raniero Canatalmessa rekao na TV "Rai uno" da je Kina kroz ovo osobno svjedočenje i molitvu u malim zajednicama "kućnih Crkvi" u zadnjih 2O godina više evangelizirana nego kroz svu povijest. Kina se sve više otvara za svijet ulazeći u novo razdoblje svoje povijesti. Nove generacije uče se na starim greškama nastojeći ne ponavljati ih. U zadnje vrijeme sve je više pohvala na kršćane i u državnim medijima.

Znam da je misijska ustanova "Little Way" izgradila jedno sjemenište za odgoj svećenika i jedan samostan za formaciju mladih sestara. Jedan red sestara iz Hong Konga otvorio je samostan u Pekingu za socijalno ugroženu djecu. U Kini 1949. nije bilo moguće formirati svećenička zvanja. Tamo su svećenici, starci osamdesetogodišnjaci. Jedno pleme sa oko milijun stanovnika ima samo jednog takvog svećenika. Kako bi to izgledalo, zamislimo, samo usporedbe radi, kad bi Hrvatska imala samo četiri svećenika.

U Londonu sam imala priliku upoznati nekoliko osoba Kineza, koji su na mene ostavili jako lijep dojam. Neki od njih su živjeli uzornim duhovnim životom kao dr. Tereza, sestra Guvernera Hong Konga, a nekada direktorica Karitasa Hong Konga. Cio život je posvetila Bogu svojim dobrim djelima. Sada je direktor jednog Charitija koji humanitarno surađuje između Kine i Engleske. Prvo što mi je rekla, kad je čula odakle sam, bilo je da bi ona željela doći u Međugorje.

Druga osoba je bila jedna majka kojoj je Isus bio u središtu života i svaki oblik svoga djelovanja prepuštala je Isusovom vodstvu. Treća je bila mlada majka. Zajedno smo studirale engleski na koledžu. Ona nije poznavala Isusa ali je bila jako lijepa i plemenita žena. Brinula se za svoju obitelj i sve vrijeme korisno bi planirala. Jedan dan je u Koledž donijela kalendar. Svi smo se okupili da ga prelistamo i pregledamo. Bio je prekrasan, pun cvijeća i zanimljivih detalja, a na predzadnjem listu bila je sama pornografija. Momentalno je zgrabila kalendar, istrgla taj list i poderala ga rekavši: "Ovo ne volim."

Sveto Pismo se prepisivalo skriveno, a nekad i noću i pod samim pokrivačima. Kroz Riječi Svetog Pisma prenesene u praksu svakodnevnog života i u zajedništvu Crkve, doživljavala se radost Božje blizine, koja sve osvaja. Ni najteži grešnici nisu joj se mogli oduprijeti.

Drugi Vatikanski Koncil nas je pozvao na izvore, na obnovu, prema uzoru prve Crkve, da svaki vjernik svakodnevno proučava Božju Riječ. Čitajući ova iskustva vidjet ćemo kolika je sličnost djelovanja Duha Svetoga nakon dvije tisuće godina sa izvješćima prve Crkve. Možemo samo Bogu biti zahvalni za svoju povijest i za svoju vjernost i odanost Katoličkoj Crkvi. Svakako i mnogim osobama iz našeg naroda koji svojim radom, vjerom i življenjem postadoše sveci i blaženici. Sveti Nikola Tavelić život daje u Jeruzalemu, sveti Marko Križevčanin u Košicama.

Otac Leopold, veliki ekumenista, djeluje u Italiji. Naša je zemlja slobodna zahvaljujući križu Isusovu i prolivenoj krvi nevinih. Živjeti u slobodnim okolnostima ne znači istinsku slobodu. Bog nas želi kao svoju slobodnu djecu imati u svojoj blizini, u svome kraljevstvu, na zemlji. Blizu je Kraljevstvo Božje. Mk 1, 15. Po

krštenju smo postali djeca Božja. Duh Sveti, Duh Isusa Krista prebiva u nama. To je naša stvarnost, a na djelu vidimo drugačiji svijet.

Što je to s nama? Mi smo Duha Svetoga zatvorili negdje u podrumsku ćeliju, a sa svojom mudrošću živimo "razumno i pravedno". Dragi Bog drži naš život i sve funkcije u organizmu djeluju pod njegovom kontrolom, ali neće ući u naš ego dok ga mi ne zamolimo jer poštuje našu slobodu. Isus je rekao: "Trebamo se ponovno roditi; što je od tijela rođeno - tijelo je, a što je od Duha - Duh je". "Ne bojmo se novog rođenja, otvorimo vrata Isusu, kako nas je pozivao sv. Otac. Neka On uđe u naš ego, neka preuzme vlast nad našom osobnošću, otkupi nas i oslobodi od svakog grijeha, ropstva svome egoizmu, oholosti, ugledu, položaju, osobama, novcu, alkoholu, drogi, požudi, mržnji, ne praštanju i osuđivanju drugih.

Koga On oslobodi, zaista će biti slobodan! Neka padne taj naš vanjski čovjek sa svom pompoznošću i prazninom. Dozvolimo Duhu Svetom da iz tamnice iziđe slobodno, da uzme u posjed naš duh, razum, volju, osjećaje, svijest i podsvijest sve osvijetli i preobrazi. Neka On bude gospodar i učitelj našeg života. Dozvolimo svojoj duši da zaživi pravim duhovnim životom na koji smo po krštenju pozvani. Neka nas Gospodin učini nositeljima tog novog Božanskog života. "Žetva je velika, a radnika malo. Molimo dakle Gospodara žetve da pošalje radnike u svoju žetvu". Na posljednjoj sinodi američkih biskupa u Rimu, pozvani su biskupi da pripreme misionare za Aziju. Na veliki petak 1999. na prvoj postaji križnog puta nosila je križ Kineska obitelj.

Kad je M. Terezija došla u Rim 1997., sva iscrpljena nakon kratkog oporavka kod sestara, primio ju je sv. Otac i njena je molba bila: "Sveti Oče, molite da otvorimo kuću u Kini." Sveti Otac je rekao: "Ja molim za Kinu svaki dan." Možda će netko, dok ovo bude čitao, osjetiti radosni poziv da jednog dana u misijama posluži toj patničkoj Crkvi u Kini. Dragi čitaoče nemoj ovu knjigu ostaviti u ormar, nego ju nekome preporuči pa ju vratite odakle ste ju i dobili da bi došla do što više srdaca, jer je ona životima pisana pa se treba preliti u živote i tako poslužiti obnovi u Crkvi.

I evo zahvaljujem dragom Bogu i providnosti Molitvenoj zajednici "Božje ljubavi" u Švicarskoj koja sponzorira ovo izdanje koje izlazi na svijetlo. Posebno bi zahvalila svojim suradnicima Fra Branku Neimareviću za lekturu, bračnom paru Anti i Štefici Protrka za korekturu što su sve to radili s ljubavlju i bez ikakve nadoknade. Neka im dragi Bog obilno uzvrati svojim blagoslovom!

s Svjetlana Rezo - Kći Božje Ljubavi

Ljiljani između trnja

Predgovor

Knjiga „Ljiljani između trnja" iznosi strašnu stvarnost okrutnosti, progonstva i veliku izdržljivost vjernika u Kini kao i ljubav i suosjećanje između vjernika.

Ja sam imala prilike posjetiti jednoga svjedoka u hotelu prije nekoliko godina čije sam pripovijesti navela u ovoj knjizi. Znam da su ove pripovijesti istinite jer dolaze direktno iz njegovih usta. Dok sam ih posjetila, molila sam ih, ako mogu, da mole za mene. Osjećala sam se malom zbog njihove ljubavi i milosrđa za one koji su ih progonili i zbog njihove ogromne revnosti da vide Kinu kako ide u susret Kristu. Ova knjiga govori činjenicama. Činjenice nas pogađaju i pozivaju na koljena: Molimo svakodnevno za patničko Tijelo Kristovo u Kini, i za veliku obnovu pokrenutu u srcima kineskog naroda.

Marilyn Hickey

AUTOROV PREDGOVOR

Dragi čitatelju,

Dok ti živiš u svojoj demokratskoj, slobodnoj zemlji, uživajući stvarni mir, dok sjediš udobno u klupi moleći se Bogu, i dok si sretan u svom obiteljskom stanu, možeš li zamisliti da kršćani danas u Kini prolaze kroz strašne i brutalne progone.

Kroz više desetaka godina mnogi vlastodršci kontinuirano progone Božju djecu. Vjernike su proglašavali kriminalcima, zatvarali su ih, mučili i patili metodama svake vrste. Ova braća i sestre iznad svega vole Isusa. Ne

samo da su podnosili strašna progonstva, nego su sretni svjedočili za Boga u potpuno tamnom paklu na zemlji. Nisu se osvrtali na opasnost i bol, nego su bili spremni da plate svaku cijenu. Nisu štedjeli ni vlastiti život kako da bi svim snagama spašavali duše. Duh Gospodnji im je pomagao slijedeći ih u znacima i čudesima. Božja ljubav je osvajala njihova srca. Jedan za drugim, veliki grešnici su se obraćali i duhovno preporađali. A tisuće zatvorenika se zagrijalo za Evanđelje. Tamo gdje je Krist bio propovijedan, zatvorenici su se obratili. Ovo su istaknuti događaji u povijesti Crkve. Oni su zrake na križnom putu, pobjednička pjesma na bojnom Evanđeoskom polju! Tko su ti ljudi? Jesu li oni glasnici s neba? Jesu li apostoli? Jesu li proroci?

Oni su obični ljudi, obične domaćice i kćeri farmera sa seoskih komuna. Neki od ovih ljudi su prestali raditi i uzeti su u vječno kraljevstvo mira. Neki su još aktivni i danas, rade na velikom žetvenom polju za Gospodina. Rade u zatvorima i spašavaju duše na sve moguće načine. Oni nemaju nade da će ikad napustiti zatvor, ali se nadaju da će jednog dana biti pozvani od Isusa, da budu s njime.

Tko su ovi? Oni su ljiljani između trnja. Cedri s Libanona. Oni su nebeski ljudi, kojih svijet nije dostojan. Oni su vojnici Isusa Krista, vjerna djeca Gospodnja. Nekoliko istinitih pripovijedaka, zabilježenih u ovoj knjizi, samo su jedan dio velikog mučenja i proganjanja vjernika u Kini. Kroz ova dirljiva herojska svjedočanstva čitatelj može upoznati zastrašujuća djelovanja "kraljevstva tame" našega vremena. Razotkrivene su varljive maske ponašanja današnje civilizacije. Čitatelj će izazvan brzo reagirati, jer zna da je progonstvo u Crkvi križni put, kao što je rečeno u proročkoj knjizi: "Ovo je put, njime idi," Izaija 30,21

Mi se nadamo da će svi, koji pročitaju ovu knjigu, redovno moliti za crkvu u Kini i zagovarati za one koji su vjerni u patnji. Predajemo ovu knjigu u ruke našeg nebeskog Oca i molimo ga da blagoslovi svakoga čitatelja.

Amen.

Studeni,1991 Autor: Danyum

Libanonski cedri

"Kad učenici Gospodnji napuštaju zemlju, oni samo usnu.

Kad im se prijatelji žaloste, oni ih tješe.
Isusova smrt je otkupila grijehe čovječanstva.
Kad se On ponovno pojavi, mi ćemo ga opet sresti.
To je samo vremenska, a ne vječna odijeljenost.
Uskoro će ga vjerni opet susresti.
Danas oni u Očevom domu slave milost Gospodnju,
Čekaju na Gospodina da se ponovo vrati!

Bila je noć 17. listopada 1989. u jednom Kineskom selu pokrajine Zhejiang više od 1000 vjernika puni žalosti pjevali su ovu pjesmu: "Čekam na Gospodina da se ponovo vrati." Kad je sastav počeo svirati pogrebnu muziku, tijelo jednog starca vjernika bilo je polako stavljano u lijes. Zvuk pjesme se miješao s plačem vjernika koji je odzvanjao planinama.

Jedan vjernik je stupio naprijed, i brišući suze rekao kako: "Ovaj časni vjernik kroz svoj život je bio divan i vjeran sluga Božji. Njegovo ime je Miao Zizhong, rođen 1916. Gospodin ga je uzeo k sebi u listopadu 1989. sa 73 godine. Kao mlada osoba jako se opirao Isusu i prezirao Crkvu Božju. Neprekidno je, a da nije izazvan, bacao uvrede na one koji vjeruju u Gospodina. U proljeće 1948. Zinzhong je dobio strašnu zaraznu bolest, a u bolnici su mu rekli da mu ne mogu pomoći. Kako se smrt polako približavala, rodbina ga ja nagovarala da se obrati i povjeruje Isusu. Napokon je primio rasvjetljenje Duha Svetoga, obratio se Gospodinu, pokajao, i odrekao se grijeha. Prepustio se Bogu i potpuno ozdravio. Sedam tjedana poslije toga bio je poslan kao vjeroučitelj da drugima naviješta Radosnu vijest. Služio je revno Bogu i mnogo je prepatio radi Isusove Radosne vijesti.

U zimu 1954. Zizhong je bio prisiljen ići ispred komunističkih vlastodržaca, koji su ga kritizirali i napadali. Govorili su mu: "Vjerovati u Isusa je otrov imperijalizma i sredstvo vanjske intervencije. Naša nacija vjeruje samo marksizmu. Vama nije dozvoljeno vjerovati u Isusa. Ako nastavite vjerovati, to je protiv revolucije…" Izgovarajući te riječi, naredili su mu da odbaci vjeru i potpiše odluku da napušta crkvu.

Zizhong je mirno odgovorio: "Isus je Spasitelj moga života. Bio bih nezahvalan da ga zatajim i otišao bih u pakao. To ne mogu učiniti." Slušajući to, mučitelji su ga udarali. On je žarko molio, tražeći od Gospodina pomoć. Onda ga optužiše da je antimarksist, protivnik velikoga vođe, kontrarevolucionar koji "Surađuje sa vođama kontrarevolucionarne organizacije" i zatvoriše ga. Bio je osuđen na pet godina zatvora i na kraju 1954. poslan u provinciju Heilongjiang, najhladniji dio Kine, na preodgoj kroz rad.

Zizhong ne samo da je ustrajao u vjeri u Isusa, nego je poslije nekog vremena i zatvorenicima svjedočio. Njegova osuda je povećana sa 1O, na 15 godina. Prošao je izuzetno težak i bolan period patnje u radničkom kampu za preodgoj. Da zlo bude veće, dobije pismo od žene u kojem traži rastavu braka.

Pismo ga je potpuno šokiralo. Shvatio je da sada nema nikoga sebi bliskoga. Nalazio se u zatvoru gdje je često ležao na zemlji pokriven ledom i snijegom. Zatvorski stražar ga je često mučio i udarao bičem. Kod kuće nije imao ni roditelje, ni sestru ni brata. Jedina mu je nada bila ženina molitva i njene riječi utjehe koje je čitao u pismima. A danas - ona je prekinula odnose.

Izišao je iz ćelije, kleknuo na zemlju pokrivenu snijegom i ledom i glasno zaplakao pred Gospodinom. Nije bio u stanju suspregnuti svoju žalost, i suze su mu lile poput kiše. Iznenada začuje glas koji mu reče: "Moraš

biti strpljiv da ispuniš Božju volju." Odmah mu dođe u misao psalam 73,25: "Koga ja imam u nebu osim tebe? Kad sam s tobom, ne veselim se zemlji." Primio je utjehu i snagu, i dok je otvarao svoje srce pred Gospodinom, počeo je pjevušiti:

Moja me obitelj ostavila, moji me prijatelji ismijavaju,
Gospodine, moje srce te voli.
Ja strpljivo i ponizno primam protivljenja.
Gospodine, moje srce te voli.
Moje srce te voli sada, i voljet će te do vijeka.
Da se Ocean isuši i sunce potamni,
Gospodine, moje srce te voli.

Napisao je supruzi pismo u kojem joj daje pristanak za rastavu.

U kampu za preodgoj bilo je svega 1.3OO zatvorenika, ali je vrlo malo njih vjerovalo u Gospodina. Zato je Zizhong, kao kršćanin, bio stalno pod nazorom. Ljudi, koje je poslao Ured javne sigurnosti, pratili su ga svakodnevno. Jednom, dok je tajno govorio o Radosnoj vijesti, otkrili su ga. Natjerali su ga da klekne na malu drvenu stolicu koja je bila široka samo četiri prsta, a ljudi su se skupili oko njega i jedan za drugim su ga cigarama palili po ušima, pljuvali ga i rugali mu se govoreći: "Gdje je tvoj Spasitelj? Reci mu da dođe i da nam se osveti!"

Zizhong je ostao klečati na stolici: ruke su mu natekle a noge utrnule. Sve mu je postalo crno i on pade onesvijestivši se. Ponekad bi uzeli ploče s peći i objesili bi mu ih oko vrata. Te su ploče bile teže od 25 kg. Zatvorski čuvari bi mu tada govorili: "Miao Zizhong, vođa je kontrarevolucionara. "Zatim je tjeran s pločama na paradu. Poslije toga su mu stavili lisice na ruke a noge u klade, zatim ga zatvorili u samotno mjesto na nekoliko mjeseci.

Jedne je zime vrijeme bilo mnogo hladnije nego inače. U Heliogjijangu temperatura je pala na - 45 C. Mnoge su se stare i slabe osobe smrzle. Poslije se u zatvoru pojavila kuga. Brzo se širila i temperatura, kod pacijenata se dizala do 42 C. Oči zatvorenika su se zažarile i zatekle, ruke i noge su se grčile sve dok ne bi umrli. Bile su to strašne scene. Za nekoliko dana, od 13OO zatvorenika, u kampu je umrlo njih 1O5O. Uprava je umrle bacala u masovnu grobnicu.

Zizhong je također bio inficiran. Kad ga je liječnik pregledao, lupio ga je po glavi i rekao: "Ovdje je još jedan kandidat smrti." Zatim su ga ljudi prenijeli u sobu posebno rezerviranu za umiruće, odakle su ih odnosili na pokop. Ležeći među mnogim mrtvim tijelima, Zizhong je molio: "Gospodine, molim te spasi me, ne dozvoli da umrem ovdje gdje je tvoje Ime pogrđeno. Ozdravi me i daj da se vratim kući živ. Služit ću Ti cio svoj život, kao vjeroučitelj naviještat ću tvoju Radosnu vijest.

Onda mu se ukazala slika anđela obučena u bjelinu s licem punim sjaja koji je stajao pred njim. Pozadi je bila medicinska oprema i križ. Anđeo ga upita: "Jesi li ti Zizhong? Ne boj se, samo vjeruj!" Onda anđeo ispruži desnu ruku i prihvati Zizhonga za njegovu lijevu ruku i izvede ga iz zgrade. Odveo ga je u vrlo lijepu sobu koju je teško i opisati. Anđeo je posjeo Zizhonga na bijelu stolicu i uzeo stetoskop s vrata. Onda je uzeo bijelu trubu i stavio mu je u usta. Dahnuo je u nju i sve su teškoće nestale. Zizhong se osjetio jako ugodno.

Kad je došao sebi, sve njegove bolesti su nestale. Odmah je kleknuo između mrtvih tijela i glasno zahvalio Bogu. Zatim se ponovo posvetio Isusu i predao mu sav svoj život. Onda je brzo istrčao van. Trčeći je pjevao "Aleluja". Došao je do liječnika i pitao ga za hranu. Kad ga je liječnik vidio kako ulazi, bio je potpuno šokiran te je počeo vikati: "Vi…vi…vi…ste…vi…ste…duh?"

Zizhong se smijao i rekao. "Moj me je Isus upravo ozdravio i spasio od smrti. On me je poslao da vam kažem put spasenja i vi trebate vjerovati u Isusa." Kad je to čuo, liječnik je ponizno kleknuo govoreći: "Vaš Bog je istina. Isus je živ. Ja sad vjerujem i molim se Isusu da mi se smiluje."

Godine 1969. navršio je 15 godina sužanjstva i vratio se kući obogaćen gorkim iskustvima ali i s iskustvom Božje zaštite. Kad je Zizhong došao u svoje selo, velika kulturna revolucija je bila na vrhuncu. Mnogi vladini djelatnici paradirali su i napadali vjernike. Uskoro je bio pozvan u komunu na ispitivanje: "Da li se vaše religiozno uvjerenje promijenilo poslije 15 godina prisilnog rada?" Zizhong je svečano odgovorio: "Ovih 15 godina ne samo da se nije promijenilo moje vjerovanje nego se, štoviše, moj odnos s Isusom učvrstilo i ja sada čvršće vjerujem nego ikada." Zbog toga je, bio ponovno išamaran i izbičevan. U ljeto 197O. bio je ponovno poslan od komunista u zatvor za preodgoj zajedno s huliganima, lopovima, i ubojicama. Ostao je s njima 73 dana. Nije se dao smesti od tih zlih ljudi. Usprkos bičevanju, on je nastavio moliti i pjevati. Kad bi digao zdjelicu riže da zahvali Bogu, oni bi mu je oteli i udarili ga po rukama.

Jedne večeri zli ljudi doveli su Zizhanga na podij pred kojim se skupilo mnogo ljudi, te su jedan za drugim iznosili optužbe protiv njega. Tražili su da zaniječe Isusa i da se javno odrekne svoje vjere. Govorili su mu da ako nastavi vjerovati u Isusa, da će ga na smrt prebiti.

Zizhog je istupio pred masu i sa žarom pogledao sve ljude, te glasno reče: "Poštovani zemljaci, zbog vjerovanja u Isusa ja sam već proveo 15 godina u Heilogjiandu radnom zatvoru, gdje sam strašno premlaćivan.

Sad je moja vjera jača no ikada. Zašto? Jer je Gospodin Isus, u kojega vjerujem, pravi živi Bog. On je Sin Božji, Stvoritelj neba i zemlje. On je za nas rođen. Zbog naših grijeha on je razapet na Križ. Zato se svi vi trebate obratiti i ostaviti svoje idole. Ostavite nasilje i vjerujte u Isusa kako biste mogli ući u život vječni." Kad što su to čuli, devetnaest razbojnika ga je počelo udarati šakama i cipelama. Narod, koji je gledao na podij, čuo je kad je Ziuzhong glasno rekao:

"Gospodine, oprosti im. Gospodine, predajem svoju dušu u ruke tvoje" i pade onesviješten. Nije umro, nego je bio teško povrijeđen, te mu je trebalo nekoliko mjeseci da se oporavi. Čekajući, poslije oporavka, da se vrati u svoje planinsko selo, bio je pritvoren i uzet na "promatranje". Ujutro rano, seoski partijski kadar je objavio cijelom selu na javnom trgu Zinzhangovo "kontrarevolucionarno" djelovanje. Onda su najavili: "U 8 prije podne u selu Dingyu biti će javna parada. Zapovijedamo da svi članovi komune budu nazočni."

Prije mnogo godina Crkva je nastajala u tim krajevima, a vjernici su izdržali mnoga progonstva. Kad su shvatili da će njihov stariji brat po vjeri, koji je toliko prepatio za Gospodina, opet biti mučen, svi su počeli žarko moliti za njega. Zatim su poranili i došli na mjesto gdje će ga javno mučiti. Ispred podija skupili se svi oni koji vjeruju u Gospodina Isusa. Seoska patrola je dovela svezanog Zizhonga na podij, a kad je on pogledao s podija, vidio je vjernike u blizini.

Jedan od njih je stao naprijed i dajući mu znak glavom, milostivim mu je pogledom davao nadu i hrabrost. Kad su se njihove oči srele, neka toplina prostruja kroz cijelo Zinzhongovo tijelo. On je osjetio snagu i nutarnju radost. Smiješak se pojavio na njegovu licu. Nasilnik je gurnuo Zinzhonga naprijed i podigao svoju desnu ruku uzvikujući slogan: "Dolje s kontrarevolucionarom Zinzhongom! Udarimo odlučno na religiozno praznovjerje!"

Samo je nekoliko osoba slijedilo taj slogan. Postupak je bio isti kad god bi koji slogan bio izrečen. Onda bi istupio naprijed jedan od govornika i silno napao Crkvu. Govorio bi da je Zhinzhong upao u religioznu klopku i počinio kontrarevolucionarne zločine. Govorili su Zizhongu da prizna svoja zlodjela i da se odrekne Isusa. Prisutni vjernici vidjeli su Zinzhogovo lice u svjetlu, lice kao u anđela. On hrabro progovori: "Donesite nož i otvorite moje srce. Onda ćete znati što je u njemu."

Govoreći to, on je glasno počeo pjevati pjesmu: "Budi vjeran! Budi vjeran! To svuda navješćuj." Svi su vjernici bili dirnuti. Odmah su počeli s njim pjevati: "Budi vjeran! U svakoj teškoći i preziru kroz koje prolaziš u susretu s patnjom ostani na strani Božjoj. Dozvoli Gospodinu da te vidi uvijek vjernim."

Kad je grupa razbojnika vidjela situaciju, bili su tako prestrašeni da nisu znali što napraviti. Nekoliko je osoba odmah došlo naprijed, maknuli su Zinzhonga s podija, odveli ga u kvart gdje je bio vladin komitet. Vjernici su se vratili kućama. Te večeri razbojnici su ga nemilosrdno tukli i nogama gazili. Onda su uzeli tanku najlonsku špagu i svezali ga. Potom su ga izveli na ulicu na "javnu paradu." Mnogi učenici srednjih i osnovnih škola slijedili su Zinzhonga i uzvikivali: "Dolje s klasnim neprijateljem svih vrsta! - Odlučno udarimo protiv kontrarevolucionarnog Miaoa Zinzhonga! - Dolje s reakcionarima! - Neka živi Komunistička partija!"

Zinzhong je znao da ne ide sam jer je Gospodin s njim. Nakon nekoliko koraka razbojnik ga je upitao: "Vjeruješ li još u Isusa?" Odgovorio je odlučno: "Vjerujem, i vjerovat ću do kraja!" Prije nego što je to izgovorio, netko ga je udario čekićem po glavi i velika je rana krvarila. Nakon još nekoliko koraka, oni su ga pitali: "Vjeruješ li još uvijek?’ Glasno im je odgovorio: "Vjerujem. Ako bi me i do smrti tukli, ja ću vjerovati." Oni su ga i dalje udarali čekićem po glavi. Išao je tako oko jedan kilometar.

Razbojnici su ga prisilili da ide preko gomile kamenja, tako da se srušio rušeći i kamenje. Kako su mu ruke bile čvrsto vezane, nije se mogao držati. Pao je i slomio tri rebra. Nasilnici su ga opet podigli, a dok su prolazili pored WC-a, bacili su mu šešir u jamu i koristeći komad bambusova štapa, vratili su mu ga onako umočenog na glavu. Prljavština mu se slijevala niz glavu, niz lica i namakala košulju. Onda je jedan od nasilnika uzeo s dva bambusova štapa pasji izmet i stavio Zizhongu u usta. Zizhong je pljuvao, ali sve što je ispljuvao bilo je nekoliko ispljuvaka svježe krvi.

Odveli su ga zatim do jednog velikog drveta, gdje su ga objesili o najvišu granu. Bacali su kamenje na njega, proklinjući ga. Zizhong se ubrzo onesvijestio. Sunce je već bilo na zalazu, razbojnici su ga skinuli s drveta, bacili na stranu i ostavili.

Vjernici su čuli što se dogodilo toga dana, potrčali su k njemu, te su ga uzeli onesviješćenog. Položili su ga na topao, mekan krevet. Mnogi su stajali oko kreveta i plakali, moleći Boga da spasi svoga starog slugu. Kad je Zizhong došao k svijesti, čuo je kako plaču, ali nije mogao otvoriti oči. Teškom mukom ipak je rekao: "Moja draga braćo i sestre, ne plačite za mnom, nego za našom buntovnom nacijom, za našim sunarodnjacima nevjernicima, za našim vođama, teškim grešnicima!" Kad su čuli ove riječi, sviju su ih oblile suze.

Miao Zizhong ne samo da je imao život pun blagoslova i bola, njegov je život, također, bio pun poštovanja prema Bogu. Od vremena, kad su ga odveli u zatvor na prisilni rad na sjeveru, do dolaska u njegovo selo, gdje je trpio i suviše mnogo, pa sve do njegove smrti, ustajao je rano svako jutro da bi u suzama molio za zemlju, za narod i za Crkvu. Svakog jutra za vrijeme molitve, stavio bi svoje naočale za čitanje, i pod malom petrolejskom lampom čitao Sveto Pismo.

Često ne bi išao u krevet, ili je propuštao obrok da bi čitao Bibliju. Mogli ste ga pitati za bilo koji citat, on bi vam ga rekao. Štoviše, on nije bio bahat, nego bi mnogo puta sebe ponizio pitajući druge da ga pouče. Svaki put, kad bi primio prosvjetljenje, bio bi ushićen od radosti. Pošto ga je žena ostavila, ostao je sam. Godinama je živio težak život i neprestano je bio na putu, radeći za Boga. Iskusio je mnogo gorčine u svom životu. Usprkos svemu, njegov život je bio pun radosti. U koju god kuću bi došao, tu bi se čuo glas pjesme. Iako je stario, njegov glas je bio jači od mnogo mlađih ljudi. Često bi pjevao i smijao se do suza. Jedan drugi vjernik, iz njegova plemena, bio mu je veliki prijatelj. Često bi se sastajali i zajedno u molitvi i u priči ostali bi do jutra. Kad bi bili radosni, pjevali su ovo pjesmu:

"Kad sam bio u grijehu, sve mi je izgledalo tužno i žalosno. Dok su vukovi zavijali u noći, dok je moje srce bilo zgrčeno od straha, dok me moja snaga izdavala, dok su puste planine bile prekrivene trnjem, kad sam želio poći na to mjesto gdje sve prestaje, neka velika ljubav tada me nađe i obuze! Kakva predragocjena krv očisti me! Kakva je to bila milost, koja me obuze i vrati u ovčinjak!" (Crkvu) Pjevali bi oni tako u radosti sve do suza.

Kroz svoj život Zizhong je imao veliko poštovanje prema danu Gospodnjem, nedjelji. To je bio za njega zaista sveti dan. Od početka svoga obraćenja pa do svoje smrti, izuzevši zatvor od 15 godina, samo četiri nedjelje nije bio na nedjeljnom vjerničkom susretu. Zadnjih 18 godina on je sve posvetio Evangelizaciji. Bio je ovisan o Duhu Svetom i vodstvu Crkve, vjeran u svome djelovanju. Kud god ga je Gospodin slao, on je išao i nikad nije odbijao ići i u najudaljenija mjesta.

Mnogo godina je putovao kroz Wencheng planine i u suzama molio ljude da se obrate. Mnogo puta, da bi posjetio vjernike, bio je u opasnosti i od snježnih oluja. Tako se je u ovim krajevima širilo Evanđelje i nastajala Crkva. Za ovaj cilj prolio je mnogo suza i platio visoku cijenu. Bio je discipliniran čovjek i pazio na svaku svoju riječ i djelo. Mrzio je grijeh, i u svakoj situaciji bio je primjer vjernicima. Njegov stil života bio je jako jednostavan. Nikad nije volio luksuzan i komotan život. Uzimao je jednostavnu hranu, krumpir i drugo povrće i oblačio odijelo koje su komunisti svima nametnuli.

Živio je u vrlo maloj kući. Bio je zadovoljan s onim što je imao. Imao je veliku ljubav za Crkvu, kao i za vjernike, svoju braću i sestre, kako ih je on volio nazivati i poticati na jaki duhovni život. Prije smrti odležao je 8O dana. Svaki dan bi vjernici dolazili s raznih strana da ga posjete. Iako je umro bez i jednog djeteta, zapravo je imao više nego itko drugi svoje duhovne djece. Za to se osjećao radostan.18 listopada 1998. godine više od tisuću ljudi pokopalo je ovog starog duhovnog oca i brata. Dok se polako spuštao kovčeg u grob, svi su pjevali: "Čekamo kod Gospodina ponovni susret!" Pjesma i plač su se ponovo razlijevali i odjekivali dolinom. Vjerni slugo Božji, počivaj u miru!

Obitelj koja je ljubila Isusa

Slijedeći događaj zbio se u rujnu 1983.U Zunzhuang selu živjela je obitelj sa svojih jedanaest članova. Otac se zvao Ši Gušen, njegova žena Liši, a njihova tri sina zvali su se Wuting, Wuming i Wuhao. Najstarija kćer se zvala Xiaoxiu, a mlađa Xiaoqiu. Šogorica Meyning je, također živjela s njima sa svojim starijim sinom i starijom kćerkom. Preostali članovi obitelji bili su gospodin Ši, brat Guzhen koji je još bio neoženjen pa je živio s ovom obitelji.

Obitelj je živjela u nekoj siromašnoj kućici na selu. Iako su bili siromašni i imali gorak život, živjeli su u Božjem strahu. Voljeli su jedni druge i živeći u slozi i zajedništvu iskusili su gorčinu i radost življenja.

Gospođa Ši imala je 58 godina i bila je srednjeg rasta. Njeno milosrdno lice bilo je obasjano smiješkom cijeli dan. Njene oči bile su pune ljubavi i milosrđa. Godine1976 gospođa Ši se teško razboljela. Unatoč zauzetosti mnogih liječnika, njezino zdravlje bivalo je sve teže. Na intervenciju bake, koja je bila vjernica, obitelj Ši se obratila, povjerovala Gospodinu. Gospođa Ši je uskoro potpuno ozdravila.

Postala je jako zagrijana za vjeru i sve je obitelji poticala da dođu na susrete i da slave Gospodina Isusa. Iznenada je došlo naređenje za osnivanjem Patriotske Crkve i tako je nastavljeno formalno nedjeljno okupljanje. Gospođa Ši i njena obitelj osjećali su neki nemir poslije okupljanja. Ona i njezin stariji sin, znajući nešto više o vjeri, ustanovili su da to i nije prava Crkva. Poslije toga su prestali odlaziti u tu Patriotsku Crkvu. S još nekim vjernicima počeli su se potajno okupljati po kućama.

Naravno, ovo je iritiralo vjernike u takozvanoj službenoj Crkvi koji su ih redovito prijavljivali Birou javne sigurnosti. Optužili su obitelj da je protiv lidera komunističke partije i da organiziraju ilegalne "podzemne" sastanke. Radi toga je obitelj Ši doživjela beskrajna progonstva.

U ljeto 1983. razboljela se najstarija sestra od šogorice Meying. Nakon liječničkih pregleda ustanovili su da boluje od neizlječive bolesti. Sva njezina nada bila je da ode kod Meying u kuću da bi se molilo za nju. Prošlo je nekoliko dana kad je Meichun i bilo malo bolje. Stanje joj se opet pogoršalo. Njena majka je našla prijevoz da je otpremi kući, ali je Meichun iznenada preminula.

Obitelj je shvatila ozbiljnost situacije i moguće posljedice, te odluče da ostanu čvrsti i da se ne boje. Cijela obitelj u molitvi posveti se Bogu. Ma što se dogodilo, oni će slijediti Isusa do kraja, i ako treba krv će prolijevati i život će svoj dati za Gospodina.

Obitelj je odredila drugoga sina Wuminga da ode u biro i prijavi smrtni slučaj. Ostali su ostali kod kuće i počeli se pakirati za zatvor ili za smrt. Mještani su se skupili u kuću i počeli napadati obitelj, s puno bijesa i raznim optužbama. Jedni su klimali glavom i uzdisali, dok su drugi komentirali. Obitelj je bila spremna na sve.

Obitelj u sudnici

Oko četiri sata poslije podne kadrovska brigada je stigla u kuću obitelji Ši s nekoliko službenika Biroa javne sigurnosti PSB. Pošto su pretresli kuću, počeli su vezati gospođu Ši, ali Wuting je skočio i glasno izjavio: "Ja sam glava ove obitelji! Ja sam odgovoran za ovu nesreću! Vi nemate ništa s mojom majkom!"

Njegova žena Meiyng upade: "Pokojnica je moja sestra i ja sam je dovela ovdje. Ja ću jedina biti odgovorna za ovo, vi nemate ništa s drugima." Njena mlađa sestra Meizhen momentalno se podiže: "Pokojnica je moja starija sestra. Ja sam je dovela u kuću mlađe sestre, ja sam za sve odgovorna."

Službenici PSB-a prebaciše odgovornost na sve govoreći: "Dosta, mi ćemo vam pokazati neke stvari!" Tada svezaše četvoro članova obitelji. Dok su ostali članovi predvođeni gospođom Gušen ostali uz nju, ona je stala ispred svih i hrabro rekla: "Mi smo jedno i ako trebate uzeti nekoga od ove obitelji, uzmite i nas!" Dok je član PSB-a vodio gospođu Ši, Wuting, Meiyng i Meizhing pođoše za njima s dvoje unučića, Aged s četiri godine, a drugo dijete od jedne i pol godine. Djecu je bezdušni službenik odbacio na zemlju. Ostali članovi su slijedili četvorku u policijsku stanicu. Osam članova ove obitelji bilo je zatvoreno u jednoj sobi i bilo je prisiljeno klečati cijelu noć. Gospođa Ši, Meiyng i Mezhen su bile svezane. Meizhen je bila čvrsto stegnuta i pala je u nesvijest. Dugo vremena nije došla sebi. Od jedanaest članova ove velike obitelji, kod kuće su ostali samo Xiaoqiu od 12 godina i dvoje djece, nejači.

Xioqiu nije bio u stanju tješiti djecu koja su plakala za majkom cijelu noć. Sve troje zaspali su uplakani. Oko pola noći opet su se probudili dvoje malih i vidjevši da im nema majke, nastaviše plakati sve do jutra.

Sutradan, sve troje je preuzela rodbina, dok se gospodin Ši i njegov brat, nakon dva mjeseca nisu vratili kući, pušteni iz zatvora. Sutradan, muž umrle žene i obje obitelji su izvedene na formalno ispitivanje u sudnici. Gopođa Ši je optužena da je u suradnji sa svojim sinom Wtutingom i sa ostalim članovima obitelji odvraćala Meichun da ide u bolnicu. Oni su, također, optuženi da su upotrijebili snagu da je hotimično ubiju. Obitelj pokojnice se složila da legalna vlast, ispitujući slučaj, donese pravednu presudu, lišavajući života gospođu Ši i njezinog sina Wutinga. "Ovo će", govorili su, "smiriti srdžbu naroda". Nekoliko dana kasnije, vlasti su izuzeli iz kuće hranu i dva vola. Sve su prodali po tekućoj cijeni od Y2.000 RMB. Ovo je bilo namijenjeno za sprovodne troškove.

Njihovo sudsko istraživanje uskoro je počelo. Dvorište je pregledano. Sudac je sjeo na povišeno mjesto. Sekretar suda i drugi službenici sjedili su nasuprot suca. Nekoliko naoružanih policajaca stajalo je pokraj njih. Na zidu su visjeli kožni remeni, elektrode i drugi instrumenti za torture. To je bila, zaista, užasna slika.

Prva je ispitivana Wutingova majka. Ona je bila jednostavna seoska žena i nikada prije nije imala kontakta sa službenicima. Stajala je mirno pred svim sudskim službenicima i bez imalo straha. Otvarajući suđenje, sudac joj je postavio nekoliko rutinskih pitanja kao što su; njeno ime, koliko je stara, adresa i drugo. Onda ju je

direktno upitao: "Je li Meichun umrla u vašoj kući?" "Da," odgovorila je gospođa Ši. "To se dogodilo jučer u podne."

"Tko je glavni krivac, koju ste metodu upotrijebili da bi izazvali njezinu smrt?"

"Ja sam bila jedina koja sam molila za nju", rekla je gospođa Ši, "kakvu bi drugu metodu imali mi koji vjerujemo u Isusa, osim molitve." "Po saveznom izvještaju žrtva je bila od vas na smrt ubijena. Hoćete li još insistirati da za ovo ne znate?", sudac srdito podiže glas.

Gospođa Ši mirno odgovori: "Pokojnica je proglašena od liječnika kao neizlječiva, i tako je bila poslana kući iz bolnice. Ona je umrla jer joj je došlo vrijeme i nitko tu nije mogao spasiti. Dapače, svi ćemo jednog dana preminuti, zato mi vjerujemo u Isusa. Što me optužujete da sam je ja ubila, to je apsolutno nemoguće." Sudac je udario po stolu, skočio na noge i prstom zaprijetio: "Ja mislim, ako netko ne začepi usta kravi, ona neće dobrovoljno ići na vodu. Dođite, naučite ovu izdajničku ženu jednu, dvije stvari."

Ovi baciše Wutingovu majku na zemlju, onda je svezaše i udaraše dok se ona ne onesvijesti. Jedan od njih donese kantu hladne vode i pljusnu je po njoj. Ona pogleda okolo, a sudac se nasmija: "Ha, ha! Što mislite o tome, hoćete li do kraja nijekati, ili ćete priznati svoj zločin." On nastavi: "Partijska policija je prijazna s onima koji priznaju, a s onima koji odbijaju, postupaju oštro..."

"Priznaj kako si ubila Meichun? "

Gospođa Ši je rekla: "Mi smo molili za nju, mi je nismo htjeli ubiti, i nema nikakvog dokaza da smo je ubili." Ispitivanje se nastavilo. Gospođa Ši je poslana natrag u zatvor. Njena djeca su potrčala k njoj, gledajući bolno, krvavo joj lice. Plačući su je uzeli za ruke i pitali što se dogodilo. Meiyng je posebno privinula svoju svekrvu k sebi u krilo. Svojom maramicom svekrvi je brisala krv koja je curila iz usta i nosa gospođe Ši. Sijeda žena uzviknu: "Djeco, budite jaki, mi smo bili dostojni da podnesemo žrtvu za Isusa." Iznenada se, uz jaku buku, širom otvoriše zatvorska vrata. Bio je to Wuting kojeg su vodili na ispitivanje. Poslije njega, došli su po Wuminga. Kad su se dva brata vratili s ispitivanja, nije ih se moglo prepoznati. Stariji bijaše s plavim masnicama od udaraca, a mlađi sin Wuhao bio je blaže maltretiran. On mu je rekao: "Ši Wuhao, ti si primao dugogodišnju vladinu edukaciju. (Wuhao je bio unaprijeđen od jednog učiteljskog koledža i bio je narodni učitelj.) Naravno vi nećete slijediti praznovjerje kao vaša mater i starija braća. Vi nikada niste bili protiv partijskih vođa, pa nećete biti ni protiv od vlade ustanovljene Patriotske crkve.

Smatrajući da je vaša obitelj organizirala ilegalne podzemne susrete, uključujući i zločin ubojstva Meichun, ja sam siguran da vi sve znate kako se što dogodilo. Sve što ti trebaš učiniti je da se odrečeš Isusa i nama jednostavno ispričaš kako je tvoja obitelj ubila Meichun. Ako učiniš to, ti ćeš biti izuzet iz ovog slučaja i ti ćeš moći nastaviti poučavati u školi. Mi se nadamo da ćeš ti s nama surađivati."

Wuhao podiže ruku i reče: "Isus nije samo Gospodar moje obitelji, nego je on također i moj osobni Spasitelj. Nema toga puta na koji bih ja išao protiv svoje savjesti i zatajio svoju vjeru. Što se tiče Michun ona je imala neizlječivu bolest i ona bi svakako umrla. Vi ste ovim optužili moju majku, ali ja sam posve siguran da ona nema nikakve krivice."

Njegov kratki govor pogodio je suca, koji je eksplodirao iskolačivši oči. "Partija se toliko godina brinula za tebe. Izgleda da je to sve uzalud. Ti si beznadan slučaj! Dođi, da vidimo tvoju visoku izdržljivost! Kakva šteta da će tako učen i profinjen mladić biti bijen dok mu ne popuca koža i ne pojave se krvave rane."

Meiying je bila slijedeća. Ona, također, nije bila izuzeta od kažnjavanja. Za vrijeme ispitivanja svaki član obitelji Ši je izjavio da je odgovoran za smrt Meichun, što je ostavilo njihove mučitelje sasvim začuđene. Onda je Meizhen dovedena u sobu. Bez ikakvoga straha ona je rekla: "Pokojnica je moja starija sestra. Ja sam,

također odgovorna i ja sam bila ta koja ju je donijela u našu kuću da se uz nju molimo. Ja sam joj bila jako bliska i, ako itko treba biti odgovoran, onda sam to ja, s drugima vi nemate ništa!"

Posljednja bijaše dovedena 16 godišnja Ši Xiaoxiu. Sudac je pomislio da on može imati prednost nad ovom malom, koštunjavom tinjedžerkom, pa samouvjereno reče: "Tvoja cijela obitelj je priznala, a što ti kažeš, tko je zaista uzrokovao Meichuninu smrt?"

Xiaxiu mirno reče: "Meichun je umrla od neizlječive bolesti. Što vi mislite tko je uzrokovao njezinu smrt? Ako želite znati tko je odgovoran, onda smo to moja mlađa sestra i ja. Mi smo joj bile najbliže i mi smo se za nju najviše molile."

Sudac lupi po stolu i uzviknu: "Vi imate živce! Ti si tako mlada i još zavaravaš narodnu vlast. Kako mogu dvoje male djece izazvati nečiju smrt." Dijete, ja ti kažem da ovdje nije nebo za tebe. Ako nastaviš da se opireš, ja ću te osuditi od osam do deset godina zatvora. Tvoja budućnost će biti uništena! Nemoj misliti da je ovo igra!"

Upravo pribrano, Xiaoxing odgovori: "Moja budućnost nije određena od ovog svijeta, nego od neba." Sudac dreknu prijeteći: "Ne misli što si mlada i da ćeš sve izdržati. Ja ti kažem da ti nećeš više živjeti, ovaj čas ja ću te osuditi!"

Xiaoxing mu odgovori: "Od kada sam pala u vaše ruke, ja nemam nade da ću se vratiti kući. Moja se obitelj pripremila da prođe kušnje koje joj je pripremio naš Gospodin Isus." Te noći svih devet članova obitelji Ši bilo je izvedeno na uličnu paradu, svezani i s plakatima o leđima na kojima je pisalo: "Internacionalne ubojice"

Socijalna klima te godine 1983. bila je kaotična. Množila su se kriminalna djela i ubojstva kao nikada prije. Otimačina, krađa, trgovina drogom, huliganstvo, prostitucija i kidnapiranje bilo je svakodnevna pojava. U mnogim četvrtima žena nije smjela noću izići na ulicu izvan svoje kuće.

Da bi uspostavila kakav-takav red, vlada je lansirala kampanju protiv kriminala. Kao rezultat, izvršena su likvidiranja mnogih kriminalaca po gradovima. Tisuće osoba bilo je ubijeno diljem zemlje. U jednom starom gradu bilo je objavljeno da je u jednom danu ubijeno 7OO osoba. Centralna vlast je dala "kvotu" kriminalaca koje je trebalo pobiti u određenim gradskim četvrtima. Kriminalci koji su bili djeca ili rodbina službenika, nisu stavljani na takve spiskove. Tragično je ubijeno mnogo nevinog naroda za vrijeme ovakvih akcija.

Ovih dana prevladala je maškarada od zakona. Kinezi bi rekli: "Požar kod gradskih vrata doći će i do ribnjaka."

Posljednjih 9O godina Crkva je uvijek bila meta političkog kretanja. Ova protu kriminalistička kampanja nije bila ništa drugo. Vlasti su samo označile određenu grupu, optužujući ih da su "kontra-revolucionarni elementi" Tako su bili optuženi mnogi vjernici, sluge Božje.

Tako je bilo da je obitelj Ši, obitelj "ubojice", doživjela suđenje u ovo mutno vrijeme... U očima svijeta kršćani su često smatrani slabim i da ih se može lako nadvladati. U slučaju obitelji Ši vlasti su naišle na neočekivan otpor. Da postignu svoj cilj, obitelj Ši je bila prisiljena da ide četiri ili pet puta na ispitivanje. Onaj tko je najviše trpio u obitelji Ši bila je Meizhen, koja je tada imala samo 24 godine. S plamenim i dražesnim očima, njeno okruglo lice bilo je uvijek nasmiješeno. Kad bi govorila, njene oči bi zračile radošću. Njeno uvjerenje i nesebičnost nadilazili su osobne interese.

Njezin zaručnik bio je učitelj u osnovnoj školi i oni su se planirali vjenčati te iste jeseni. Sad, u čast Gospodina, ona žrtvuje svoju mladost, svoju ljubav i svoju društvenu poziciju. Nakon što je bila osuđena, njezin zaručnik je prekinuo zaručničke veze. Kod svakog ispitivanja ona je pokušavala da uzme svu krivnju na sebe i skine istu sa svoje starije sestre Meiying. Nakon nekoliko tako forsiranih priznanja i nekoliko fizičkih

kažnjavanja, Meizhin je bila tako isprebijana da na njenom tijelu nije bilo mjesta gdje joj koža nije bila stravično izranjena.

Ljubav ne pozna granice

Ujutro 3O. kolovoza 1983. službenik visokog povjereništva, organizirao je priredbu u mjestu Šanzui kao priliku za suđenje obitelji Ši. Nijedno mjesto nije ostalo prazno, svi su trčali tamo u to popodne. Visoka javna vlast, pravne grane Javne Sigurnosti, ispitivačka grana, pravnici, sekretari i drugi sudski službenici, zauzeli su svoja mjesta pokraj suca sa svom svojom pompoznošću. Izvan vrata sudnice nekoliko mračnih osoba iz PSB-a kontroliraju skup s oružjem u rukama. Pročitana su imena članova obitelji Ši.

Vanjska temperatura je bila ubitačna. Atmosfera u sudnici bila je teška i komplicirana, tako da se je masa od nekoliko tisuća licemjera naslađivala nad hapšenjem. Ova šutnja bila je prekinuta kad je glavni sudac, ćelav čovjek od svojih 45 godina, ustao i objavio osudu obitelji Ši. On je govorio demonstrirajući silu, razbacujući se rukama i prskajući pljuvačkom.

"Kriminalci Ši Lishi, Ši Wuting, Ši Wuhao, Mu Meiying, Meizhe, su imena vođa kršćanske sekte. Oni su uvijek bili protiv Partijskog vodstva i narodne vlasti kao i Patriotskoj crkvi koja je pod Partijom. Dana 3O. srpnja, 1983. Ši Liši i drugih osam članova optuženi su zbog ubojstva, dok su istjerivali demone i molili za bolesnu Mu Meichun nagovarajući je da ne ide u bolnicu na liječenje. Štoviše, poslije ispitivanja mi smo naišli na nekoliko jakih dokaza. Po kriminalnom republičkom kodeksu broj…ovo je namjerno izvršeno ubojstvo. S potvrdom javnog suca Centralne narodne vlasti, suđeni su kako slijedi:

U slučaju Majkunine smrti, Ši Liši sa svojim sinom i nevjestom ubila je na smrt Meiyikun. Ovo je jako ozbiljan zločin. U korist mira, nenasilja nad ljudima i protiv ovoga kriminalnog djela, ja osuđujem Ši Liši na smrt s oduzimanjem svih političkih prava na život, po zakonu … Narodne Republike. Kriminalac Ši Wuting, drugi sin Ši Liši, star 35 godina, također je lider, "takve i takve "kontrarevolucionarne organizacije. On je bio glavni suučesnik u slučaju smrti Meikun. On je počinio jako veliki zločin i da ga ne ubijemo, mi ne bi ublažili srdžbu naroda. Zato osuđujem Ši Wuting na smrt strijeljanjem i određujem da bude isključen iz svih političkih prava i prava na život.

Kriminalka Ši Meiying, 31 godinu stara, koja je supruga od Ši Wutinga i treća sestra ubijene Meikun, osuđena je na zatvorski život. Ona će, također, biti isključena iz svih političkih prava. Kriminalka Mu Meizhen stara 24 godine, također je sestra ubijene osobe i ona je jedna od glavnih suradnika ubojstva. Osuđujem Mu Meizhen na 15 godina zatvora bez političkih prava za sve godine zatvora. Suučesnik zločina je također Ši Wuahao, star 24 godine. On je bio učitelj u selu NN, srednje narodne škole, prije zatvaranja. Kažnjenik je jedan od narodnih učitelja i nije smio imati tako nazadno mišljenje i vjerovati u praznovjerje. On je aktivno učestvovao u ubojstvu Mu Meikun. Zato je osuđen na 1O godina zatvora i kroz ovo vrijeme bit će lišen svih građanskih prava.

Suučesnik Ši Wuming, Ši Liši treći sin star je 28 godina. Osuđujem ga na 4 godine zatvora bez ikakvih političkih prava. Suučesnica Ši Yiaoxiu sada ima 16 godina. Ona je kćerka kriminalke Liši. Ona je učenica u mjestu N.N. srednje škole. Osuđujem je na 15 godine zatvora bez političkih prava. Suučesnik Ši Gušen, star 58 godina; muž je od Liši. Po zakonu će biti pritvoren na dva mjeseca. Njegov brat, Ši Gužen, star 55 godina, biti

će, također, zadržan u zatvoru dva mjeseca." Kad su kazne bile pročitane, sudnicom se razlijegao krik rodbine i uzvik: "O Bože!" Kad je sudbina Meiyng i Meizhuing bila objavljena, začula se tutnjava slična grmljavini i netko je pao na pod.

"Kćeri, majka vas je uništila!", reče sudac. Meiying je plakala za vlastitom majkom. "Suče, ja vas molim da ostanem malo sama sa svojim dvjema kćerima!"

Za nekoliko zadnjih mjeseci ona je imala svakodnevnu posjetu PSB-a. Oni su najstrože osudili Ši Liši i Ši Wuting. Ona je mogla sebe vidjeti ubijenu, ali nikad nije mogla zamisliti koju će one veliku cijenu platiti. Njena najstarija kćerka bila je na samrti, i njena druga kćerka će uskoro umrijeti, jer je doživotno osuđena, a i njena mlađa kćerka može umrijeti, jer je osuđena na 15 godina zatvora. Kako gospodin Mu ima dosta godina, ni on neće doživjeti da Meizhen iziđe iz zatvora.

Ignorirajući njezinu molbu PSB straža je uzela kriminalce. Gospođa Ši je bila prepuštena sramoti, ali više nije bilo povratka natrag. Ona se mogla samo prepustiti boli koja je preplavila njezinu dušu, tako da je glasno plakala. Dok su sudski gledatelji s podlim komentarima napuštali auditorij, u očima majke i sina, koji će biti ubijeni, ostalo je sve njihovo dostojanstvo. Oni koji nisu razumjeli taj razlog, složili su se da oni zaslužuju smrt. Oni, koji su imali malo više razumijevanja, i oni koji su znali istinu, mogli su beznadno gledati po strani.

Dva gledatelja su se čula dok su razgovarali: "Što ti misliš o presudi, možeš li ti to vjerovati? Gdje se pod nebom zatvara cijela obitelj – ne radi novca ili nemorala - već optužena za smrt osobe koja je bila na smrt bolesna. Ne razumijem zašto su vlasti uzele ovaj termin "međunarodne ubojice". Njihova se kampanja nastavlja i kad bi oni bili "internacionalne ubojice", kakav je to zakon koji radi jednog života oduzima dva. Što više, zašto mora trpjeti devet članova obitelji, uključujući i djevojčicu od 16 godina, koja je također osuđena." "Ovo je mali događaj, uspoređujući one za slobodu zemlje. Zar mi nemamo dosta ubojica, lopova i zanesenjaka koji olako ubijaju svoje žrtve! Oni hodaju slobodni dok ova sirota obitelj teško strada. Ovaj događaj se nas ne tiče. Kako jadno! Kako strašno!" "Ne govori više," kaže mu plašljivo prijatelj. "Ovaj događaj se nas ne tiče, kako kaže izreka." Meti snijeg dalje od glavnih vrata i ne uživaj što je led na krovu tvoga susjeda."

"To je istina. Ništa više ne govori o ovome, da nesreća ne padne na našu glavu. Idemo! Idemo mojoj kući da nešto popijemo!" Obitelj Ši je bila nadgledana u odijeljenim ćelijama. Wuting je bio sav u okovima na rukama i na nogama s drugim osuđenicima na smrt u ćeliji broj 2. Njegova supruga Meixing i njegova majka dijelile su ćeliju br. 1, smještenu nasuprot njima.

Kad je njena svekrva, onako s lisicama na rukama i nogama, izgubila svijest od težine i stegnutosti, Meiying je u taj čas razmišljala o tome kako tako topla i blagoslovljena obitelj može se sresti s takvom tragedijom. Mislila je kako tako dragi stariji bračni par mora se uskoro zauvijek rastaviti. I kako će njezina draga svekrva i njezin suprug uskoro biti mučenici za Isusa. Ona je shvatila da će ona morati provesti vrijeme u zatvoru i da će njezino prekrasno dvoje djece izgubiti svoje roditelje. Samo dvoje starijih i troje djece je ostalo od obitelji Ši. Upravo to razmišljanje joj je slomilo srce. Iz te boli izišlo je nekontrolirano pitanje: "Zašto?" Iznenada, začula je kašalj sa suprotne strane. Podižući pogled, opazi svoga muža, koji je sav bio u ranama. Pokušavao je podići okovane ruke. Meiying je bila jako skromna, ozbiljna i bistra seoska djevojka. Prije je mnogo pažnje posvećivala njegovoj vanjštini, ali sad, kad će ga uskoro izgubiti, ona je podigla pogled i promatrala ga pažljivo. Bijaše 1.72 m visok i skladno građen. Njegove vatrene oči odavale su strogoću i odlučnost. Ona je cijenila njegovu ljubaznost, osjećajnost i pobožnost. Srce ju je boljelo. "Oh, tako drag suprug! Zašto ćemo mi biti rastavljeni ovom smrću?" Suze su joj tekle bez prestanka.

Wuting ju je ljubazno tješio: "Meiying, moja draga. Zašto plačeš. Kako ja ne bih pio kalež koji mi je Gospodin dao. Zar nisi shvatila da smo mi živjeli za Gospodina i ako umiremo, umiremo za Isusa. Dakle, živimo li ili umiremo li, mi smo Gospodinovi. Draga Miying, to je znak da sam ja samo jednu stepenicu pred

vama. I ne za dugo, mi ćemo opet biti skupa i nikada se nećemo rastaviti. Ne budi žalosna, budi jaka i hrabra. Ma što se dogodilo! Ti trebaš živjeti samo za Gospodina. Ne gubi ni malo vremena!"

Kroz ove jednostavne riječi, njegova pouka je bila snažna. Meiying je osjećala kao da neka vatra gori u njenim grudima. Plamen ljubavi, nade i obnove. Bila je utješena i ojačana tim njegovim riječima, kroz cijelo vrijeme u zatvoru. Provela je sve vrijeme gledajući preko ograde na Wutinga. On je bio veličanstven, ljubazan i osjećajan. Ona nije dozvolila da išta prođe kroz zatvorska vrata u njegove ruke, a da to nije prije poljubila.

Kroz dva tjedna, Wuting i Meiying, vjerna Božja djeca, nastavila su da hrabre jedno drugo kroz zatvorske ograde. Eto kako su oni tješili, hrabrili i jačali jedno drugo. U noći gospođa Ši je bila u nesvijesti. Meiying je obrisala glavu svojoj svekrvi i pažljiva bila prema povredama, iako je i sama bila sva u ranama. Njihov je odnos bio kao odnos majke i kćerke. Baš sada, u ovome "paklu na zemlji" njihova su se srca još više zbližila.

Kroz ovo dragocjeno vrijeme prije smrti, one su međusobno podijelile jedna drugoj bezbroj lijepih želja i riječi. Od ovog vremena, kad su bile osuđene, imale su samo dva dragocjena tjedna prije nego ih smrt rastavi. Za gospođu Ši je bilo jako teško kretanje s okovima na rukama i nogama sa toliko rana. Za vrijeme obroka Meiying bi kleknula pored nje i hranila je. Zatim bi uzela češalj i počešljala bi je. Kad bi ona morala na toalet, Meiying bi je nosila na svojim leđima i pomagala joj. Kako zbog svojih povreda ne bi mogla lako zaspati, Meiying bi joj pomogla da legne, polako i pažljivo. Noću dvije bi žene bile povučene u božju blizinu, u molitvu. One su molile za zemlju, za narod, za vlasti, za svoje progonitelje, za Crkvu i svoju obitelj. Izgovarajući Božju Riječ, majka ju je neprestano hrabrila, poučavala i tješila. Njena bi je nevjesta pažljivo slušala i plakala. Onda bi obadvije zaspale.

Obadvije bi sanjale da su bile obučene u bjelinu i s krilima su plovile kroz mračni oblak do u nebeske visine. Plovile bi sve više i više dok ne bi ugledale Preuzvišenog. Njegove su ruke bile ispružene prema njima. S velikim ushićenjem one su došle do Njega, a on im ispruženim rukama briše suze s njihova lica. Onda svjetlom dotače njihove glave. U strahu da ih ne ostavi, one se čvrsto privinuše uz njega.

Majka i sin odlaze na stratište

Partijski biro je organizirao u velikoj četvrti grada "P" 14. rujna 1983. veliki propagandni proglas i ovo političko gibanje. U velikoj narodnoj gradskoj dvorani organizirano je javno pakleno suđenje. Više od 30 raznih kriminalaca iz raznih mjesta u paradi je provedeno ulicama. U svakom vozilu bilo je po 10 kriminalaca nadzirano s dva stražara s opasačima punim municije. Poslije javne manifestacije, svi kriminalci su odvedeni u narodnu salu. Više od 40 zatvorenika bilo je osuđeno na smrt i bilo je smjesta ubijeno. Nekoliko zatvorenika se našlo na polju za ubijanje s onima koji su nosili plakate na svojim leđima s oznakom da su oni osuđeni na smrt. Wuting i njegova majka su bili među njima. Kad su stigli na mjesto ubojstva, mnogi zatvorenici su bili jako prestrašeni i izobličenih lica. Padali su po zemlji kao paralizirani.

Samo su Wuting i njegova majka bili mirni. Kleknuli su i čekali. Više od 40 vojnika je podiglo svoje pištolje, svaki prema jednoj tabli. Na komandu "Svi", pištolji odjeknuše u jedan glas i svi kriminalci padoše mrtvi na pod. Kakvo čudo! Zašto Wuming i njegova majka nisu pali. Obadvoje su još klečali na podu. Pogledali su prema vojnicima koji su upravo odložili svoje pištolje. Vlasti nisu dale da umru tako lako. Oni su još trebali proći javne parade u drugom mjestu. Wuting i njegova majka trebali su proći taj dan lažnog ubijanja. Ljudi slabog srca, kad bi prošli kroz ovo, obično bi umirali od straha pred pucanjem i padali na zemlju s onima koji su ubijeni hicem.

Mnoge vlasti u svijetu još i danas upotrebljavaju ovu nehumanu torturu. Tu večer je sedam članova ove obitelji, (otac i stric su izuzeti) bili strogo nadgledani od oružane straže. Sutradan je njih svih sedam bilo odijeljeno u razne odjele da bi ih odveli u grad Šanzau. Majka i Wuting su imali svoje plakate koji su ih obilježili da trebaju biti ubijeni. Oni su ukrcani na traktor s dvojicom zatvorenika osuđenih na smrt. Meiying, Meižen i Xiyxiu i druga dva mlađa brata bili su ukrcani u drugo vozilo.

Cijelim putom Meiying je mogla gledati na svog muža i svekrvu, vozeći se u redu pored njih. Kad je javna manifestacija prošla, red zatvorenika je krenuo do mjesta gdje je trebalo biti "pakleno suđenje". U duši pun radosti, Wuting se nasmiješio svojoj ženi i rekao: "Meiying, ja idem prvi. Ja ću vas sve čekati u Očevom domu! Zbogom! " Svojim smiješkom njena svekrva pokaza svoje slaganje.

To uopće nije izgledalo da oni idu na mjesto smrti. To je izgledalo više kao da idu na veliki svadbeni skup. Meiying i Meižen su također sa smiješkom naklonile glave. Meickun je posebno željela da i ona stane sa osuđenim parom da bi se skupa susreli s Isusom. Tada je "javno suđenje" bilo održano na križanju ulica u Šanzui, gradu, gdje se sastaju četiri velike ulice. Svaki od velikih putova bio je oko 30 stopa širok i u sredini je bio javni trg. Desetak tisuća gledalaca je žurilo na trg da gledaju sudski postupak. Sudac je sjedio na jugozapadnoj strani ispred sudačkog ulaza, podignut za stepenicu iznad naroda.

Devetnaest kriminalaca bilo je izvedeno naprijed. Glavni iz odjela sa osudu podnio je izvještaj. Onda je glavni sudac pročitao zločin svakog kriminalca i njihovu osudu. Najzad je pročitana i osuda ubojicama iz obitelji Ši. Glasom punim autoriteta glavni sudac je rekao: " Neka se Ši Liši i Ši Wuting s drugom dvojicom kriminalaca odmah pogube." Dvojica stražara zgrabe majku i sina Wutinga za ovratnike i gurnuše ih na stazu s drugom dvojicom kriminalaca.

Meiying se približi vojniku i reče: "Moja svekrva je bila bolja za mene nego moja vlastita majka. Prije smrti, molim te, dozvoli mi da joj kažem koju riječ!" Vojnik je srdito pogleda i dreknu, "Tišina, ne govorite više!"

Meiying još jednom pogleda svoga muža i njegovu majku dok su ih trpali u kamion. To je bio zadnji pogled na njezine najmilije. Vozilo je krenulo i masa se vraćala nazad. Dok su se kretali prema mjestu izvršenja kazne, neki su trčali za njima. Kamion je prolazio ispod nadvožnjaka kud je prolazila željeznica i dalje po prljavom putu. Napokon je stao na mjestu zvanom "Žablje brdo". Druga dva zatvorenika su bili puni straha tako da su se onesvijestili. Vojnici ih dopremiše do malog crvenog, prljavog brda i tamo ih istovariše.

Wuting i njegova majka išli su sa smiješkom na licu i sasvim mirni, bez mržnje, jer su vjerovali da idu u susret svome Preuzvišenom Ocu nebeskom i svim svetima, koji čekaju da ih prime. Stari kažu: "Život je kao san!" Vjernici imaju izreku: "Život svetaca je samo vračanje kući svome Ocu". Bilo je podne i nigdje se nije vidio oblak. Iznenada, skupiše se oblaci i poče puhati jak vjetar. Gospođa se okrenu vojniku i sa smiješkom zapita ga: "Smijem li ja moliti?" Vojnik joj dade prešutnu dozvolu. Majka kleknu, podiže gore svoje ruke i pomoli se stvoritelju koji je stvorio nebo i zemlju. "Molimo te da oprostiš našoj zemlji i našim ljudima ovaj grijeh našeg progonstva. Spasi našu zemlju i naš narod. Oprosti onima koji nas uništavaju. Gospodine, molimo te da primiš naše duše". Bang! Bang! Odjekne plotun.

Krv je udarila iz majčine glave, a njena duša otišla je u Očev dom. Wuting je još bio živ. On je pogledao prema vojnicima i vidio da su se skamenili od straha i da se nisu usudili ponovno pucati, ali dva druga vojnika, pošto su ubili drugih dvoje zatvorenika, okrenuše se i zapucaše na Wutinga. On naglo pade na zemlju i njegova krv i mozak razišle se po zemlji.

Momentalno, izli se nagli pljusak, s grmljavinom i sijevanjem. Ali sve padaline ne mogu oprati toliku nevino prolivene krvi na toj zemlji na kojoj su se ubijanjem oduzimali životi. Upravo tada je vlak prolazio, njegova buka se miješala s grmljavinom i sijevanjem, čineći tako žalostan plač. Lokomotiva je polako nestala. Poslije javnog suđenja, Meiying, Meizhen i Xiaoxiu bile su smještene u ženski zatvor. Prije nego su premještene, Meiyingina majka i stariji brat došli su ih vidjeti. Oni su zagrlili obje sestre i glasno plakali. Gledali su prema nebu, kao da nisu čuli presudu. Gospođa i njezin sin nisu marili za život. Stražari PSB-a odgurnuše ih na zemlju. Oni su tamo sjedili i beznadno izgledali. Kad su pogledali, dvije djevojke su već bile na putu za ženski zatvor. Meiying i njezina sestra su poslušale zadnje riječi majke i Wutinga. Ostale su jake i živjele su samo za Isusa. Skupa s još nekoliko vjernika, postale su vjesnice Evanđelja tisućama onih koji su bili u zatvoru. Kad su neki od vjernika, koji su se brinuli za vjernike u zatvoru, odslužili svoje kazne i izišli iz zatvora, dvije sestre su preuzele odgovornost za sve zatočene vjernike.

Šest dana poslije izvršene smrtne kazne, bio je jesenski festival. Gospodin Ši i njegov brat bili su pušteni kući. To je bilo vrijeme obiteljskih posjeta, radosti i sreće. Ali dvojica braće sjedili su ispod drveća u sudskom dvorištu i promatrali večernju tišinu. Ova velika i topla obitelj bila je sad reducirana. Ostala su samo dva starca i troje djece. Nisu prestajali plakati. Ali kad su počeli o Bogu razmišljati, njihova srca su se utješila. Rodbina je uzela tijela sina i njegove majke i pokopala ih. U Wutingovom kaputu našli su pismo za obitelj. "Sad sve svršava, ne žalostite se radi mene. Ja malo prije vas idem na svoje mjesto. Žarko ljubite Gospodina i ostanite čvrsto vjerni njegovoj Riječi. Kasnije ćete i vi doći našem nebeskom Ocu i tamo ćemo se naći. Onaj koji ustraje

do kraja, taj će se spasiti. Moj sprovod neka bude jednostavan. Brinite se za dvoje djece i recite im da sam umro za Isusa", pisalo je u pismu.

Biblija poklonjena od Božjeg glasnika

Yun je počeo vjerovati u 16. svojoj godini. Majka mu je bila vjernica, i jako mlada upoznala Isusa. Za vrijeme kulturne revolucije, mnogi misionari bili su proganjani i prisiljeni da napuste zemlju. Tako su mnoge ovce ostale bez pastira. U ovo teško vrijeme Yunova majka je zatajila vjeru.

U pedesetoj godini njegov otac je bio jako bolestan. Liječnik je rekao da za njega više nema nade. U noći je Yunova majka čula jako ugodan glas koji joj je rekao: "Isus vas voli". Ona se od toga probudila, ustala je i kleknula moleći se. Pokajala se za grijeh izdaje i molila Gospodina da ponovno primi njeno predanje života.

Upravo čudesno, drugi dan otac Yunov je bio zdrav. Kad je Yun shvatio da je Isus izliječio tatu, svoje srce je posvetio Isusu. Majka mu je tada pričala da su sva Isusova naučavanja zapisana u Bibliji. Od toga dana Yun je čeznuo da ima Bibliju. Pitao je vjernike kako Biblija izgleda, ali nitko od njih još nije bio vidio Bibliju. Tako je Yun jednog dana išao oko 5O km da vidi osobu koja se priprema da bude vjeroučitelj. Čim je stigao, Yun mu je povjerio razlog svog dolaska. Kad ga je vidio onako još mlada, ovaj mu nije htio ni pokazati Bibliju, nego je odgovorio: "Biblija je Riječ Božja, to je nebeska knjiga. Ne može je svaki čovjek imati, ali ako ti to jako želiš onda moraš moliti Boga za nju. Također mu je rekao da mora postiti i moliti. Yun još nije znao što je to post. Vjeroučitelj mu je rekao da postiti znači ne jesti hranu. "Kad se ispuni vrijeme, Gospodin će ti dati Bibliju". Yun se vratio kući i postio je i molio puna dva mjeseca. Ali on, zapravo, nije znao kako će moliti. Svaki puta kad bi molio, on bi rekao: "Gospodine, daj mi Bibliju, Amen!" Dva mjeseca su prošla i ništa se nije dogodilo. On još nije imao Bibliju. Zato opet ode vjeroučitelju.

Vjeroučitelj je rekao: "Kad moliš Gospodina za Bibliju, nemoj samo kleknuti i moliti za Bibliju. Ti moraš plakati i moliti. Što više budeš uporan, to ćeš je prije dobiti. U to vrijeme jeo je samo jednom na dan, molio je i plakao pred Gospodinom. Prošlo je nekoliko mjeseci. Jednog jutra, dok je još spavao, vidio je jednog starijeg čovjeka u snu. Stari čovjek ga je pitao: "Brate Yun, imaš li išta za jesti".

Yun je odgovorio: "Ne"

Starac mu je tada dao jedan svežanj. Yun se požurio da ga uzme. Svežanj se pretvorio u Bibliju. Yun je kleknuo i kroz suze rekao: "Blagoslovljeno bilo Ime Gospodnje! On je čuo moju molitvu i dao mi Bibliju".

Tada se Yun probudio. Njegov plač je probudio i njegove roditelje. Kad su oni vidjeli da on plače, pomislili su da je sišao s pameti. Yun je ispričao svoj san i to ih je još više uvjerilo da je on zaista poludio. U tom momentu otvorila su se vrata i dva su čovjeka ušla u kuću. Oni nisu uopće poznavala Yuna, ali su bili potaknuti od Duha Svetoga da mu poklone Bibliju.

Od toga dana Yun je svaki dan napamet naučio po jedno poglavlje. Jednog dana, dok je učio napamet Djela Apostolska, dobio je poziv: Gospodin mu je rekao da ide i da naviješta Evanđelje. U viziji je dobio i točno mjesto gdje treba ići. Poslije nekoliko godina vizija se pretvorila u stvarnost.

Kad vas prognaju iz jednog grada, idite u drugi

Matej 10,23

Bilo je to 1984. noć se spuštala na grad Heping, koji se nalazi između provincije Henan i Hubei. Bilo je tako mračno da niste mogli vidjeti prste na vašoj ispruženoj ruci. Puhao je hladan sibirski vjetar, kroz koji su se probijala dva čovjeka. Nekoliko uznemirenih pasa jurilo je mahnito za njima po uskim seoskim uličicama. Kako su dalje išli, tako su se jače umotavali svojim smrznutim kaputima i brzo se spustili i ostavili selo idući prema velikom ribnjaku. Jedan od njih je bio brat Ming iz "F" grada, kojem je bilo preko 3O godina, a drugi dvadesetogodišnji brat Yun iz "G", mjesta. Obojica su bili neuki, neškolovani i beznačajni ali izabrani od Gospodina. Išli su od sela do sela i od grada do grada. U suzama su molili ljude da se obrate i da povjeruju Gospodinu Isusu, hrabrili su ljude da se obrate i da mole jer je Kraljevstvo Božje blizu. Bili su puni Božjeg svjetla i Božje snage i čudesni znakovi pratili su njihovo djelovanje. Gdje bi god došli, mnogo bi se ljudi obratilo i vjerovalo uskrslom Gospodinu.

U južnom djelu Hanan provincije Crkva je ponovno oživjela. Upravo kad je Crkva doživjela obnovu, buknulo je veliko progonstvo. Vlasti, pod parolom da progone "Zvjezdinu sektu", krivo su optuživali mnoge vjernike da su "kontrarevolucionari" "Zvjezdine sekte". Mnogi su bili zatvoreni, zlostavljani, na smrt prebijeni i dobivali bi razne kazne. Ova dvojica su napustili svoje kuće da bi se sklonili da ih ne zatvore i da bi mogli nastaviti svoj posao. Između mnogih koji su bili kvasac, bile su dvije ključne osobe, a to su upravo bili Yun i Ming. Oni su se čuvali da ih ne uhvati policija od Biroa javne sigurnosti i nikad nisu prestali obavljati poslanje koje im je Gospodin povjerio.

Jedan dan išli su u grad Heping na granici s Hubei provincijom. Željeli su posjetiti vjernike, znajući da je tamo jako teška situacija. Braća Enšen su bila osuđena i Crkva se suočila s teškim progonstvom. Radi toga vjernici su bili prestrašeni i nisu smjeli te noći primiti u kuću Yuna i Minga. Već je bila noć, a oni nisu našli mjesto. Svuda je bilo sve puno policije. Morali su krenuti. Kad su stigli do ribnjaka van grada, odlučili su da tu provedu noć. Kako se više ulazilo u noć, vjetar je bivao sve jači, sve je bivalo hladnije, a njih dvojica su kleknuli na nasip ribnjaka. Zubi su im cvokotali, mogli su samo hrabriti jedan drugoga i vapiti pred Gospodinom: "Gospodine raspрši mračne oblake iznad Kine, izmjeni situaciju, imaj smilovanja našoj naciji i spasi naš narod…"

Yun je bio inspiriran da pjeva ovu pjesmu:
Ako mi Bog dadne da živim, ja ću voljeti svoga Gospodina.
Upotrijebiti ću sve moje znanje, snagu i talente i slavit ću svoga Gospodina.
Bez obzira što se dogodilo, hvalit ću svoga Gospodina,
U svakom svom djelu i riječi voljeti ću svoga Gospodina,
U vrijeme poniženja želim učiti od Gospodina, slavit ću svoga Gospodina.

U vrijeme potrebe da se radujem, hvalit ću svoga Gospodina,
S čim se god sretnem gladan ili sit, voljeti ću svoga Gospodina,

Živim li ili umirem, voljeti ću svoga Gospodina.

Jer je Gospodin dao svoj život za mene,
moje breme grijeha je uništeno,
Ja sam Njemu posvetio svoj život,
voljeti ću svoga Gospodina.

Otprilike oko četiri sata ujutro, nisu se mogli ustati jer su se smrznuli. Iznenada je Yun imao viziju. Vidio je da će u zemlji biti proganjanja, na sve strane, da će vjernici biti osuđivani, i bacani u tamnice. Rekao je Mingu: "Ostavimo brzo ovo mjesto." Nastavili su svoj put u mrak ne čekajući da svane.

Velika stvar,
on mora trpjeti za moje ime

Pošto su Yun i Ming ostavili grad Heping, stigli su u područje "A" u Hanan provinciju. Dok su išli, kroz suze su pjevušili citate iz D. Apostolski 2O,22-24

"A sad, evo, okovan duhom idem u Jeruzalem. Što će me u njemu zadesiti, ne znam, osim što mi Duh Sveti u svakom gradu jamči da me čekaju okovi i nevolje. Ali ni najmanje mi nije do života, samo da dovršim trku svoju i službu koju primih od Gospodina Isusa: "Svjedočiti za evanđelje milosti Božje." Situacija u "A" mjestu bila je isto tako teška. Duž putova, u selima svugdje su se mogli vidjeti plakati protiv Boga. Znakovi napadanja Crkve na nekim plakatima bili su i imena onih koje je vlast htjela uhapsiti. Vjernici su ovdje bili drugačiji od onih u Heping mjestu. Istinski su ljubili Gospodina i njegove sluge i bili su spremni riskirati život primajući one koji su označeni za uhićenje.

Suradnici u "A" mjestu sazvaše susret 15. prosinca da bi ohrabrili jedan drugog da ostanu čvrsti i da pobjede sve okolnosti. Ming i Yun skupa sa Jian-om trebali su govoriti na ovom susretu. Naprijed je izišao Yun. Imao je 25 godina, srednje građen. Za Gospodina putovao je i radio kroz cijelu godinu. Lice mu je obično izražavalo radost i rijetko je kad bilo ozbiljno. Ispod njegovih jakih obrva stajale su velike oči koje su zračile nekom ugodnom toplinom.

Vjernici su se počeli okupljati na miting s pjesmom:

Postati mučenik za Gospodina

1. Od samih početaka rane Crkve objavljene na dan Pedesetnice,
Sljedbenici Gospodina žele posvetiti sami sebe.
Desetci tisuća su žrtvovali svoj život da bi se širilo evanđelje
I tako su zaslužili vijenac života.

2. Apostoli su voljeli Isusa do kraja,
Spremni su da slijede Gospodina na putu progonstva.
Ivan je bio prognan na otok Patmos.

Stjepan je bio kamenovan od mase.

3. Matej je u Perziji ubijen od naroda.
Marko je umro nakon što su ga konji rastrgali.
Doktor Luka je bio obješen.
Petar, Filip i Simon su razapeti na križ.

4. Bartol je bio mučen da mu je sva koža oguljena,
Toma je umro u Indiji dok su mu konji u komade rastrgali tijelo.
Apostolu Jakovu odrubljena je glava od Kralja Heroda,
Jakov mlađi bio je pilom prerezan.

5. Jakov, brat od Gospodina, na smrt kamenovan.
Juda je bio privezan za stup i strijeljan.
Mateju je odrubljena glava u Jeruzalemu.
Pavao je mučen pod imperatorom Neronom.

6. Ja sam spreman uzeti svoj križ i ići naprijed,
slijediti apostole putem žrtve.
Da bi desetci tisuća dragocjenih duša bilo spašeno.
Ja sam spreman sve ljubiti i postati mučenik za Gospodina.

Pripjev:

Postati mučenik za Gospodina, postati mučenik za Gospodina,
Ja sam spreman da umrem na slavu Gospodina.

Oni su pjevali svom dušom i cijelo mjesto je bilo potreseno. Yun je bio pun Duha Svetoga, i govorio je s velikim autoritetom. U jutro trećeg dana, Jim je prorekao: "Kroz tri dana, između nas će netko trpjeti za Gospodina i biti će svezan." Te noći počeo je padati strašan snijeg, začas je bijeli pokrivač pokrio okolna brda. U blizini se čulo pucketanje grančica pod teretom snijega. Nekoliko starih kuća nije moglo podnijeti teret snijega pa su se srušile. Bila je nepodnošljiva zima i svaka kap bi se brzo pretvorila u led.

Na mjestu susreta, vatreni žar zahvatio je srca, dok se pjesma i molitva dizala nebu. Susret se završio oko pola noći, svi su pošli kući na odmor. Yun i još nekoliko vjernika nisu odmakli daleko kad im se isprriječila neka grupa na putu. Bilo je više desetaka ljudi koji su nosili baklje u rukama. Dok su trčali za Yunom. vikali su: "Što vi tu radite?" Ovi su odmah osjetili da nešto nije u redu, zato su se okrenuli i počeli bježati. Ali jedan uhvati Yuna i stavi mu elektrodu. Njegovo cijelo tijelo bilo je elektrizirano i on pade kao da je uboden od škorpiona, kao da je tisuće trnja prošlo kroz njegovo tijelo do samoga mu srca. Srušio se u snijeg nemoćan da se pomakne.

Ova grupa ljudi bila je od vlasti poslana, tajna služba javne Sigurnosti. Bez riječi su Yenu svezali ruke stegnuvši ih jako. Iznenada, jedan nježni glas je rekao Yunu: "Ja znam!" Pogledaj Otk.2,9. Odjednom je sav bol i strah odstupio od njega.

Netko je glasno dreknuo: "Odgovori brzo,

odakle ste? Kako se zovete?

Što radite ovdje? Tko je sve s vama bio?

"Gdje su oni sada? Odgovorite brzo, inače ćete biti na smrt isprebijani!"

Yun je bio jako uznemiren. On se nije brinuo za svoju sigurnost, nego za Minga, Jima i druge suradnike. Kako bi ih mogao obavijestiti o opasnosti? Tada se sjeti Davida kako se je pretvarao u umobolna čovjeka, te zaviče: "Ja sam… nebeski…čovjek, ja živim u evanđelju... Moje ime je istina…novo …stvorenje. Moj Otac je pun milosti. Moja majka je vjera… nada… ljubav!"

Policija ga je počela udarati i ljutito govoriti: "Kakvo je ovo ludovanje? Mi vas pitamo odakle ste i gdje su oni koji su bili s vama!"

Yun odgovori: "Oni su svi u selu iza mene." "Vodi nas do njih, i ako nam ne rekneš istinu, mi ćemo te živa oguliti," rekoše sluge PSB-a.

Yun je tada vodio policiju nazad u selo, ponavljajući putem: "Ja sam nebeski čovjek. PSB-e me privodi u zatvor." To je vikao što je jače mogao da bi ga čuli drugi vjernici. Grupa od njih desetak je izišla na put da bi vidjela što se događa.

Službenik PSB ih upita: "Što vi radite ovdje?" Netko odgovori : "Gledamo prolaznike."

Dok je Yun ovo slušao, sjeti se misli iz 1 Korinčanima 4,9 i tiho reče Gospodinu: "Gospodine, molim te pomozi mi, da mogu dobro djelovati pred svijetom i anđelima!" Yun je išao polako, vukući noge.

PSB-a službenik ga je pitao: "Koja je ovo kuća? Brzo nas vodi tamo!" Yun je reagirao kao da je u konfuziji, hineći iznenađenje reče: "To nije ovo selo."

Njegov odgovor je tako naljutio policiju da su upotrijebili svoje pesnice, noge, i elektrode. Drvenim motkama i kundacima udarali su po njemu. Bez sumnje, da tu nije bilo Božje zaštite, Yun bi bio prebijen na smrt. Kad su vjernici slijedeći Yuna vidjeli kako je strašno bio mučen, svi su počeli plakati. Da bi ih zaštitio od posljedica, poviče: "Ja sam nebeski čovjek, i nikoga ne prepoznajem od vas, kako možete vi mene prepoznati?"

Zatim je bio odveden u policijsku stanicu. Yen i još trojica su bili također zatvorena. Neke od starijih Gospođa, koje su bile vjernice, donijele su deke, riže i povrća. Kad ih je policija pitala za koga je to, one su odgovarale: "Za nebeskog Čovjeka."

Yun je to čuo u svojoj ćeliji i suze su mu potekle iz očiju. Ljubav vjernika mu je dala još više snage. U sjevernom djelu 'A' sela, temperatura je padala i do - 15 Celziusa. Noge su mu se smrzle i cijelo tijelo se treslo i drhtalo. Momentalno je ustao, podigao svoje svezane ruke i počeo udarati po njemu i pjevati psalam 150. Lanci na rukama su mu pogoršavali stanje, što više, padali su sve niže i stezali sve više. Yun je legao kao orao koji je prostro sebi svoja krila. Neprekidno je zazivao Isusa i pjevušio. U ćeliji je opazio veliki bubanj.

"Blagoslivljajte Gospodina, sile svoda nebeskoga… Za njegova veličanstvena djela blagoslivljajte Ga… Harfom i citrom blagoslivljajte ga…."

Zatim je ustao i nastavio pjevati i plesati. U ruke mu se vratila snaga i cijelo njegovo tijelo osjeti čudnu toplinu. Stražari se još nisu bili probudili. Štoviše, dok su oni svi spavali u svojim dosta toplim stražarnicama, nitko se nije žurio da ustane i da zaustavi ovoga ludog čovjeka.

Drugo jutro, Yun, Jian i ostala trojica bili su privedeni u policijsku stanicu. Snijeg je bio dosta visok. Policajci su im skinuli lisice s ruku i rekli: " Danas smo mi prema vama bili ljubazni i skinuli smo vam lisice. A

sada vi morate ukloniti snijeg iz dvorišta. Kod ovoga "nebeskoga čovjeka" ne samo da nećemo zaboraviti njegove lisice, već ćemo ga i kazniti.

Tada je naredio Yunu da klekne. Ali je Yun odgovorio: "Ja neću pred vama klečati, ja ću samo klečati pred svojim gospodinom, mojim Bogom." Onda mu je policajac podrugljivo rekao: "Ja sam tvoj Bog. Samo klekni preda mnom, ja ću te momentalno osloboditi."

Yun reče oštro: "U ime Božje ja kažem, vi niste moj Bog. Moj Bog je u nebu i ja sam nebeski čovjek."

Policajac upali elektrodu, i s ironijom reče: "Ako si ti nebeski čovjek, ti se nećeš bojati elektrode. Dođi i stavi svoje ruke na elektrodu: "Tada je bio prisiljen, sa nekoliko drugih policajaca da ispruži ruke prema elektrodi. Dok je struja prolazila kroz njegovo tijelo, on je momentalno zazvao: "Gospodine, spasi me!" Elektroda prestade raditi, on ju je zgrabio svojim rukama i okrenuo prema onome koji je rekao da je njegov "Bog." Policajac je sav pocrnio, bacio je elektrodu i počeo bježati. Taj dan, petero vjernika bilo je stavljeno na luđačka kola i odvezeno do određenog centra Policije javne sigurnosti 'A' sela. Dok su Yun i Jiam vođeni prema zatvorskoj ćeliji, oni su shvatili da su bez sumnje mnogi vjernici ovdje, također, kao rezultat ovoga progonstva. Yun zavikne: "Ja sam nebeski čovjek. Nebeski čovjek neće biti Juda. Nebeski čovjek mora biti jak i hrabar." Jedan vjernik je bio doveden unutra i pitan od službenika PSB-a da li je on nebeski čovjek. On je to zatajio, govoreći: "Ja nisam nebeski čovjek, ja sam zemaljski čovjek." Službenik PSB-a je rekao: "OK, pošto ste vi zemaljski čovjek, vi ćete biti zatvoreni s nebeskim čovjekom."

Kad je ušao u Yunovu ćeliju, Yun ga je pogledao u oči i rekao: "Mi trebamo reći sotoni NE! NE! NE!" Dok je ovo govorio, ustade i ponovi "Ne." Pisao je ponovno i ponovno po zidu "Ne! Ne! Ne!" dok su njegovi prsti krvarili. Supatnik mu je bio tako postiđen da je oborio glavu i gorko plakao. Vjernici su mu donosili deke, odjeću i čarape. Ali što je on stvarno primio, bilo je za otpad, jer su stražari sebi izabrali sve što je vrijedilo, iako je pisalo na stvarima: "Za nebeskog čovjeka." Donijeli su mu novi par cipela, a stražar u zatvoru zaključi da su taman za njega. Yuan se za sve zahvaljivao Bogu! Život u zatvoru je bio jako težak, za svaki obrok zatvorenici su jeli sumnjiv, pljesniv krumpir pomiješan s nešto korijenja u tijestu. Jednom u tjednu bio im je dozvoljen jedan mali 'montou' 'dimljeni kruh.' Poslije nekoliko dana, nakon ulaska u zatvor, došao je red na Yuna da jede montou. Nakon što ga je primio s objema rukama, podiže ga uvis i istovremeno kleknu i zahvali Bogu. Dok je zahvaljivao, jedan od zatvorenika istrgnu mu motou iz ruku i stavi ispod košulje. Yun je nastavio klečati na podu s rukama podignutim u zrak. Nadglednik ćelije je primijetio da je montou nestao iz njegovih ruku. Odmah je počelo ispitivanje zatvorenika u ćeliji. Svaki zatvorenik je rekao da ne zna gdje je.

Nadglednik je to prijavio zatvorskoj policiji i oni odmah počeše premetačinu zatvorenika… Nisu našli prestupnika. Zatvorska policija je naredila Yunu da klekne, a zatim je naredila drugim zatvorenicima da ga izudaraju. Mnogi od ovih zatvorenika bili su huligani i razbojnici, puni mržnje. Radovali su se da nekoga izudaraju. Odmah su ga počeli udarati rukama i nogama, dok mu nije potekla krv iz usta, očiju i nosa. Kao pile podigli su ga uvis i stavili mu glavu u posudu s urinom. Nakon ovoga, on se srušio kao mrtav na zemlju.

Izgledalo je da je mrtav. Yun je osjetio žestinu mržnje i počeo nekontrolirano jecati. Supatnik Jiam se jednako osjetio pogođenim da je jedva mogao gutati svoj montou. Tu noć oni su proveli tugujući i moleći. Drugo jutro straža naredi zatvorenicima da muče Yuna. Ovo je bilo rutinsko mučenje u trajanju od nekoliko dana.

Njegovo tijelo je bilo jako slabo. Kako može živjeti ovako strašno isprebijan od ovih razbojnika? Oni bi ga bacali po zemlji i gazili po njegovim prsima i stomaku. Počeo je pljuvati krv i samo što je bio živ. Između njih bio je jedan mladi zatvorenik čija je majka bila vjernica, ali on još nije vjerovao u Boga. Provodeći nekoliko dana s Yunom, on je osjetio da to nije nikakav poremećeni slučaj, nego jedna izvanredna osoba. Yonove noge su bile ukočene i plave od hladnoće. Krv mu je tekla iz usta i tijelo mu se neprestano grčilo. Mladi zatvorenik nije mogao suzdržati suze žaleći Yuna. Bio je tako ganut Yunovom patnjom da je uzeo svoj vlastiti gornji pokrivač i pokrio ga.

Biblija kaže: "Blaženi milosrdni jer će postići milosrđe." Matej 5,7. Drugi dan, uzeli su ovog mladića iz ćelije da kuha u kuhinji, ali ne zadugo. Pustili su ga iz zatvora i on je postao vjernikom. PSB je ispitivao Yuna nekoliko puta. Usprkos teških batinanja nisu mogli od njega dobiti nikakve informacije. Zato su potražili pomoć od PSB-a iz susjednog okruga. Tražili su da pošalju ljude da ga prepoznaju. Poslali su i slike od traženih osoba, ali Yun nije bio među njima.

U siječnju 25 PSB-ovih službenika iz ‘B’ grada došli su s fotografijom. Kad je Yun ušao u sobu za ispitivanje odmah je bio prepoznat. Ovaj se glasno nasmijao. Yun je igrao dobru ulogu praveći se umobolnim. "Mislite vi da ste jako pametan čovjek, ali nema puta da meni izmaknete." Yun nije primio doručak prije polaska u ‘B’ mjesto. Policija ga je opet pretukla. Njegove oči su bile modre i lice natečeno i nije bio za prepoznati. Prekrižili su mu ruke i svezali ih tako jako da mu je željezo ušlo u meso. Yun je mislio da će brzo umrijeti, pa je molio Gospodina da primi dušu njegovu. Zatim su ga odveli u ‘B’ mjesto, u Centar službe javne sigurnosti.

On je postio četrdeset dana i noći

Matej 4,2

Onaj koji vjeruje u mene …činiti će veća djela od ovih.

Ivan 14,12

25. siječnja (23 dana od 12. mjeseca kineskog mjesečevog kalendara), bilo je jako hladno jer se smrzavalo sve od sjevera prema jugu. U policijskoj stanici Yun je bolovao i jedva je disao. Njegovo odijelo bilo je krvlju namočeno, lisice na objema rukama. Ako bi se samo malo pomakao, bolovi su bili kao da bi mu "deset tisuća strjelica prošlo kroz srce."

Yun je mislio: "Ja sam već nekoliko dana sproveo u ‘A’ selu, znanima me koliko ću ostati u PSB u ‘B’ mjestu? Dok je tako razmišljao, dođe mu Riječ Gospodnja: "Tiho, znajte da sam ja Bog… Gospodin nad vojskama je s nama, naša je utvrda Bog Jakovljev." Psalam 46,10-11. Strah i slabost u Yunovu srcu odmah ga ostaviše, primio je svježu okrepu od Gospodina. Dok je vozilo prolazilo ulicom u ‘B’ mjestu, svi su mogli vidjeti crvene i zelene plakate: "Proslavite zatvaranje kontrarevolucionara Yuna pod Službom javne sigurnosti!"

Uhićenje kontrarevolucionara Yuna je dobra vijest za narod u ‘B’ mjestu!

"Budite odlučni, zbacite dolje kršćanskog lidera kontrarevolucionara Yuna!"

"Odlučno podržite narodnu vlast iz ‘B’ mjesta koja je uhapsila i progoni kontrarevolucionara Yuna koji je zapao u religijsku zamku!" Ovi natpisi su se mogli vidjeti vani i unutra iza vrata PSB i u centrima. Vijest o hapšenju Yuna se brzo širila i oficiri PSB-a su odasvud žurili da ga vide. Kad bi opazili malog mršavog Yuna s licem pokrivenim krvlju, i obučenog u poderanu odjeću, njegovu raščupanu kosu i noge u okovima, prasnuli bi u glasan smijeh. Jedan iz rukovodstva bahato reče: "Mi imamo mreže da prekrijemo i nebo, bez ijedne rupe. Ako bi ti imao tri glave i šest ruku, ne misli da ćeš izbjeći našem oružju i našem zakonu! Danas ti je bolje priznati poraz. Vi ste surađivali... i tako dalje... i tako dalje...i tako ste napokon pali u naše ruke. Vaša Crkva je totalno uništena i vi ste totalno poraženi!"

Pošto je čuo ove arogantne riječi, srdžba uđe u njegovo srce. Ali, nije se htio igrati s njihovim rukama, on se nasmiješi i reče: "Evanđelje će se propovijedati svugdje ispod neba i istina će ulaziti u srca desetka milijuna!" Yunova iskušenje je počelo. Sudac je Yunu milostivo rekao: "Yun, Vi ste prošli mnogo do ovoga dana. Vi morate shvatiti koliko je vaš zločin ozbiljan. Ali Partijska policija je milostiva prema onima koji priznaju, i kažnjava oštro one koji se opiru."

"Danas, vam vlada daje šansu da iziđete na slobodu. O svemu što ste radili, o svakoj vašoj aktivnost zadnjih nekoliko godina obaviještena je vlada, pošteno i detaljno, točno kako ste se opirali partijskim vođama i detalji o vašoj organizaciji. Poslije priznanja vi ćete biti oslobođeni i poslani kući obitelji i majci i bit ćete s njima preko Nove godine."

Yun odlučno odgovori: "Gledajte, ja sam bio mučen na ovaj način i kroz nekoliko dana nisam ništa jeo. Nemam snage govoriti. Što više, ono što vi želite znati to je ono što je bilo prije nekoliko godina. Ja sad ne mogu ispravno govoriti o detaljima. Ja vas molim da mi date nekoliko dana da razmišljam o ovome. Zatim ću vam sve reći."

Sudac se pravio da ga je taknula Yunova riječ i reče: "U redu. Ja ću vam dati vrijeme za razmišljanje. Koliko dana vi trebate?"

Yun odgovori: "Ja ću vam reći kada budem spreman."

Tada je bio poslan u ćeliju. Da bi ušao u ovu ćeliju imao je proći kroz četvora željezna vrata dok nisu stigli do broja 2. zatvorske tamnice. Okruženje ove tamnice bilo je od cigle, visok zid s električnim žicama na vrhu.

Na vrhu zida bile su i četiri stražarnice, na svakom uglu po jedna. U stražarnicama policija se je mijenjala točno na sat. To je bio zaista zatvor visoke sigurnosti sa strašnom atmosferom u njemu.

Na ulazu u ovaj zatvor osjećalo se kao da se ulazi u demonsku jamu. Yun je shvatio da će se ovdje sresti s velikom kušnjom. Odlučio se za veću slavu Evanđelja (Radosne Vijesti), za duše zatvorenika, i na nakanu da on može sve izdržati kroz ovo vrijeme zatočeništva, postiti i moliti, da neće niti jesti niti piti. Što više, sreo se s velikom napašću. U vrijeme, kad je počeo postiti i moliti, obično su mu davali malu porciju grube pokvarene hrane. Ali ovaj dan je bio veliki praznik. Štoviše bio je dan predstavljanja humanog lica velike revolucije i slavlje za lokalno stanovništvo. Vlasti su pokazale "ljubaznost" prema zatvorenicima. Tu noć, svaka osoba je dobila dozvolu za jedan mali montou i zdjelu s juhom od celera i sa svinjetinom. Pošto su primili ovu hranu, na smrt gladni zatvorenici, proždrli su to kao gladni lavovi. To su pohlepno progutali i doslovno ostavili čiste zdjele.

Praveći se 'sulud' Yun je za nekoliko dana jeo sasvim malo hrane, i nimalo riže. Bio je tako gladan da mu je stomak počeo kruliti. Gledajući 'gurmansku slavu' pred sobom, kako ne bi i on učestvovao bar malo? Sotona ga je napastovala. Naprotiv, u Yunovoj duši odlučnost je zauzela mjesto. Hvala Gospodinu!, shvatio je kako je Isus bio pobjednik. Zatim, primajući snagu Duha Svetoga, bio je sposoban da se othrva đavolskom iskušenju. To je bio važan početak i ključ pobjede kroz daljnjih 74 dana posta, kojeg je on sad počeo. Dao je svoju porciju juhe nadgledniku ćelije i nastavio je i dalje svaki dan dijeliti hranu ostalim zatvorenicima. Iako je svaki dobio samo malo, oni su bili jako sretni. Rezultat ove Yuneove geste bio je da su ga ostali zatvorenici počeli jako cijeniti. Svi su počeli tražili od Yuna da pjeva pjesme za njih:

1. Na sjeveru puše vjetar, na jugu breze listaju,
U svemu se očituje Božja ljubav.
Na sjeveru je vjetar jak i hladan, ali ne zadugo.

Uskoro na jugu breze će se listati,
Budi strpljiv i čekaj, budi strpljiv i čekaj.
Gospodin ima vrijeme za sve,
Kad dođe vrijeme, kad dođe vrijeme.
odbijena milost biti će dostupna za vas.

2. Vi koji ste puni žalosti, ne uzdišite više,
Gospodin će se zauzeti za vas.
Ako nebeski Otac ne dozvoli,
Tko može učiniti išta protiv vas?

3. Budi strpljiv i čekaj, budi strpljiv i čekaj,
Gospodin ima vremena za sve.
Kad dođe vrijeme, kad dođe vrijeme.

Obilna milost biti će vam dostupna. Sve bi bilo dobro kada bi ga zatvorenici razumjeli, ali ga oni nisu razumjeli, jer su svi vjerovali u sudbinu, no, sada su bili zainteresirani za ovu pjesmu. Yun je upotrijebio priliku da im govori o psalmu 90,10 i Hebrejima 9,27: "Čovjeku je određeno jednom umrijeti, ali poslije je suđenje." Objašnjavajući što znači 'sudbina' govorio im je oko pola sata. Njegova glava i grudi bili su jako bolni. Rekao

im je: "Moja glava i grudi su jako loše. Oprostite mi što ne mogu više govoriti. Počevši od danas ja neću uzeti nimalo hrane. Svoju porciju ću svima vama ostaviti. Samo vi ne smijete reći odgovornima za ovo. Ako im kažete, nećete moći dijeliti moju hranu."

Zatvorenici su, naravno, bili voljni surađivati, što više, upravo za i poslije mjesečeve Nove Godine bilo je dosta dobro u odnosu na ostali dio godine. Od dana 27. 12. mjeseca do siječanja, 29. 1984. kad je Yun bio odveden na ispitivanje. Predsjednik suda ga je pitao: "Kroz ove posljednje dane jesi li pripremio odgovore? Ako imaš, možeš danas dati račun o svemu i zatim ćeš ići svojima za Novu godinu na slavlje."

Yun je mirno odgovorio: "Ja sam učinio tako mnogo stvari da mi je nemoguće da ih stavim u red za tako kratko vrijeme. Ja ne bih želio da vas izvještavam o nečemu, što nisam u stanju objasniti, da ne bi za vrijeme Nove godine moje stanje pokvarilo vaše slavlje." Opet je sudac podlegao osjećajima, nije rekao ni riječi, samo dade znak zatvorskoj policiji da ga stave na stranu.

"Hvala Bogu! Ponovno u zatvoru!" Referirao je kako je bilo i kako su pobijedili. Ispričao im je kako je Isus umro, o Josipu u zatvoru, o Danijelu u lavljoj jami, o tri hrabra čovjeka u užarenoj peći. Također im je pričao o Stjepanu koji je bio kamenovan na smrt, o Pavlu koji je bio u zatvoru nekoliko puta, o Petru u Djelima Apostolskim 12. Svjedočio je kako je u prošlosti u mnogim slučajevima Gospodin svoje oslobađao od zla. Nastavio je razmišljati o ovim stvarima ispunjen mirom i siguran kao dojenče na grudima svoje majke.

Gospodin ga je prosvijetlio kako da pobjedi ponavljajući riječi: "Ne boj se, samo vjeruj, ne gledaj na okolnosti, ne gledaj samog sebe, i ne gledaj na čovjeka. Gledaj jedino na Gospodina, moli mnogo i vidjet ćeš zasigurno Božju Slavu." Zatim je legao i danima se odmarao u Gospodinu. On je neprekidno meditirao u svom srcu i upotrebljavao riječi spoznaje, iz pjesme. Često je pjevao psalam 23, 34, 246, i Rom. 8,35-39.

Vrijeme je brzo prolazilo i uskoro je bila Nova godina. Deseti dan poslije mjesečeve Nove godine, 11 veljača, ispitivali su ga još jednom. Pitali su ga nekoliko pitanja, ali on nije ni otvorio usta. Mislili su da se pretvara pa ga počeše biti svojim kožnim remenima. Zatvorenik koji je doveo Yuna unutra reče: "Od kad je ovaj čovjek ušao u zatvor, njegova glava i grudi bili su stalno udarani. Za više od deset dana nije ništa jeo niti pio." Ništa drugo nije preostalo službeniku PSB-a nego da taj zatvorenik vrati Yuna u ćeliju. Od 25 siječnja do 2. ožujka, Yun je postio i bio je bez vode i hrane. Dva dana izvođen je na ispitivanje. Nijednom nije rekao ni riječi, nego je zatvorio oči i nije uopće reagirao. PSB je upotrijebio svaku metodu uključujući i torture, ali ga nije mogao prisiliti da otvori usta. Bio je tanak kao štap. U svemu ovom shvatio je da se njegovo zajedništvo s Bogom jako pojačalo. Kad je njegov post ulazio u 38 – 39 dan, nastupila je jaka borba u njegovom srcu. Sotona je rekao: "Yun, Isus je postio samo 40 dana. Može li učenik biti veći od učitelja? Kako sluga može biti veći od Gospodara? Kako možete vi prekoračiti 40 dana?"

Bio je izmučen u srcu i put pred njim je izgledao crn. Pun straha, osjećao je slabost i beznađe koje je palo na njega do te mjere da je pomislio na samoubojstvo. Naprotiv, on je znao da bi grijeh samoubojstva bio isti kao ubojstvo, nije znao što da radi, nego da zamoli Gospodina: "Gospodine, što ću činiti? Molim te primi moju dušu!" Iznenada, svjetlo Duha Svetoga zasja i Riječ Gospodnja mu dođe sa svom snagom: "Moj sine, znam tvoje djelo. Samo hrabro! Ja ću pred tobom otvoriti vrata, i nema čovjeka koji će ih zatvoriti, jer si unatoč maloj snazi sačuvao moju riječ i nisi se odrekao moga imena.' (Otkrivenje 3,8) Aleluja! Mrak je pao i sotona je bio pobijeđen. Yunovo srce bilo je puno svjetla, puno snage i puno radosti. Sad se nije mogao suzdržati i počeo je Gospodinu nježno pjevati. "Dok budem živio, ja ću hvaliti Gospodina. Pjevat ću hvale mome Bogu, dokle god me bude…" Ps. 146,2 – 10 Gospodinu je rekao: "Moj dragi Gospodine, dok god budem disao, ja ću za tebe živjeti."

Dok je on plakao, pjevao i razgovarao s Gospodinom, iznenada dođe mu riječ:

"Zaista, zaista ja vam kažem, onaj koji vjeruje u mene, djela koja ja činim, činit će i on također, i veća od ovih će činiti, jer ja idem svom Ocu." Ivan 14,12 Ovaj redak, koji on prije nije zamijetio, došao mu je toga dana. Ponavljao je ovaj redak danima i tako bio u stanju postiti 74 dana. Na 41. dan posta on je imao fenomenalnu viziju; strašno velika bura od sjevera i sjeverozapada puhala je direktno na Yunovu kuću, podigla je u zrak i odnijela krov. Zatim su se tamo pojavili bezbrojni strašni škorpioni, stonoge, zmije otrovnice preplavile su zemlju i išle su prema njemu. On je bio izvan sebe i nije znao što raditi. Iznenada je opazio bludnicu koja mu govori: "Dođi brzo i slijedi me!" Samo što Yun nije počeo slijediti bludnicu, najednom vidje svoju majku kako stade pred njega, oko njenog lica sjala je svjetlost. Oštrim tonom ona mu reče: "Moje dijete, brzo klekni dolje." Yun je to napravio i majka mu dade veliki komad kruha i ljubazno reče: " Sine, brzo jedi ovaj kruh." Dok je Yun otvorio usta da jede, roj sršenova, škorpiona, stonoga i zmija otrovnica napadne ga i poče bosti i gristi. Yun je vrisnuo: "Gospodine spasi me!" Vizija je nestala. Kad je otvorio oči, vidio je pored sebe Lia, koji je ležao pored njega. Tada mu on reče: "Ja mislim da ću sutra biti još jednom ispitivan." Ovaj zatvorenik Li uvijek ga je vodio u sobu na saslušanje. On je bio specijalno poslan PSB-a da promatra i špijunira Yuna. Ali boraveći zatvoren s Yunom, noću i danju, završio je kao obraćenik, zavolio je Isusa i postao Yunov brat i prijatelj.

Dok su još razgovarali, Yun je zapao u sanjarenje. Kao da je ušao u malu, bijelu, lijepu i čistu sobu. Ova mala soba se zatim okrenu u golemu prostoriju. Tamo je on vidio mnogo bijelog papira. Čovjek obučen u bijelo došao je do Yuna i rekao mu. "Yun, ti moraš staviti tvoj otisak prsta na ovaj papir."Sljedeći instrukciju čovjeka, ispružio je ruku i pritisnuo prstom na komad papira, ali tamo nije bilo plavog otiska. Otisak na papiru bio je sav crven. Kad je došao k sebi, razmišljao je o značenju ove vizije. Ali to nije mogao razumjeti. Rekao je svome Liu: " Sutra ću ja biti ispitivan ali ti moraš intenzivno moliti za mene i tražiti od dragoga Boga da mi bude milosrdan i da zaštiti svoga slugu."

Sutradan oko devet zazvonilo je zatvorsko zvono i zatvorski stražar je dreknuo: "Dovedite Yuna." Ispitivač službenik PSB-a, vidjevši Yuna čvrsto zatvorenih očiju koji je odbijao odgovoriti na njihova pitanja, izvadio je užeta, kaiševe, elektrode i ostale instrumente za torturu. Tada su ga počeli udarati po glavi i po licu. "Mi ćemo vas na smrt prebiti," govorili su: "Vi ste uvijek govorili da je zabluda davanje podrške od strane vlasti Državnoj Patriotskoj Crkvi. Zašto se sad pravite gluh i slijep?" Poslije nekog vremena sudac reče: "Danas vam dajemo vašu posljednju priliku. Ako obećate da ćete posjećivati Patriotsku Crkvu, mi ne samo da ćemo prestati sa istraživanjima vaše perverzne aktivnosti, nego ćemo vam dati da imate vladajuću službenu poziciju u Crkvi. Samo morate reći da li se slažete s ovim?" Sa Yunu dođe na pamet ono sinoćnje viđenje: stršljeni, stonoge i zmije otrovnice sve ga napada i počinje gristi i ubadati. Onda se pojavi bludnica sa znakom da je slijedi. Hvala Bogu! Yunovo tijelo je izdržalo strašnu torturu, u duši se uzdao u Božja obećanja i bio je osnažen. Ostao je živ. Nije se obazirao na ovo nagovaranje vlasti.

Prijatelj Li nije mogao suzdržati suze. Njegovo je srce vapilo Gospodinu govoreći: "Gospodine, ja ne mogu gledati bol tvoga sluge. Molim te za tvoje milosrđe nad tvojim slugom! Zaštiti svoga slugu!" Yun je također tiho molio od Gospodina zaštitu. Njihova srca su se spojila u jedan akord i snažni izvor ljubavi počeo je izbijati iz njih. Ova je ljubav potekla i prema upraviteljima zatvora, kroz zatvor i bila je u stanju pobijediti sve zapreke.

U taj čas sudski doktor, mali debeli čovjek obučen u bijelo, uđe unutra. On reče svima: "Je li istina da ovaj čovjek ne može govoriti?" Dok se zatvorski policajac maknuo u stranu, doktor je podigao Yunove ruke i s prezirom ga gledao a zatim je lukavo rekao: "Tako, vi zaista ne možete govoriti? OK, danas ću ja vama dati injekciju da vas izliječim od vaše nijemosti!" Doktor je tad uzeo četvoricu zatvorskih oficira koji su držali Yunove ruke. Zatim je iz kutije izvadio šest velikih igala. Sa zlobnim smiješkom, zabio je igle Yunu ispod nokta lijevog palca. Strašna bol prošla je kroz cijelo Yunovo tijelo i on se nije mogao suzdržati da ne vrisne. Momentalno je shvatio viziju od prošle noći u kojoj su se njemu uzimali otisci prstiju. Zatim je doktor uzimao

igle jednu iza druge zabadajući ih ispod noktiju svakog prsta na lijevoj i desnoj ruci. Poslije četvrte igle, Yun se onesvijestio. Lice mu je brzo požutilo, roptao je dok je disao i krv mu je tekla iz prstiju. Osoba iz PSB-a tukla ga je dok nije pao na pod i s prezirom rekla: "Uzmi svoju tvrdoglavu pamet i idi u susret svome Bogu!" Li je odnio Yuna u zatvor. Nakon što je ušao u ćeliju, pao je na lice i glasno plakao. Drugi zatvorenici, gledajući tu patnju, počeli su plakati od žalosti.

Dragi čitaoče, danas u 21. stoljeću, po cijelom svijetu ljudi zagovaraju civilizirano ponašanje. Jesi li ikad razmišljao koliko kršćana se susreće s okrutnim progonstvom upravo pod ovim natpisom "civilizirane sredine"?

Poslije nekoliko dana, oficiri PSB-a pokrenuli su ‘veliku strategiju’. Nekoliko naoružanih ljudi došlo je uzeti Yuna, koji je bio jedva živ, u bolnicu na ispitivanje. Doktor je rekao da je on zdrav i da nema nikakvog oboljenja, nego samo da pati od akutne dehidracije. Zatim je uzeo nekoliko flaša slane vode i objesio je o stalak, spreman da mu uključi slanu infuziju. Jedan od oficira ustade i to snimi kamerom. Nakana je bila da ljudi u zemlji vide kako "naša partija i vlada imaju, ipak, veliko humano srce!"

Dugo su tražili Yunu venu ali nisu bili u stanju da je nađu. Bezbrižno ubrizgaše tekućinu u Yunove mišiće. Yun je uskoro počeo stiskati nadlakticu prema ramenu. Bol je bila strašna da se ponovno onesvijestio. Nezasićeni svojim planom, službenici PSB-a izišli su sad naprijed s novom ‘velikom strategijom’ prema Yunu! Rekli su drugim zatvorenicima u ćeliji: "Yun je ‘konta-revolucionarni’ politički zatvorenik. On zna da su njegova kriminalna djela ozbiljna. Zato se pravi bolestan i odbija jesti da bi se odupro vlastima. Doktor ga je pregledao i nije našao nikakvu bolest. Vaša ćelija je pod njegovim utjecajem, što će vam donijeti lošu sreću, i vi ste najzaostalija ćelija u zatvoru. Zato se vi morate distancirati od ‘kontrarevolucionara’ i morate se ujedinit protiv njega. Tko se bude ovoga najbolje pridržavao, on će biti bogato nagrađen i bit će prije pušten iz zatvora.’ Osim Lia, ostali zatvorenici, iako su imali veliko poštovanje prema Yunu, bili su nedovoljno čvrsti jer još nisu imali dublje iskustvo s Isusom, ni mnogo znanja o Isusu. Potaknuti od PSB-a službenika, i udarani od zla, oni su postali opsjednuti mučenjem Yuna. Ovi ljudi su bili degenerirani kriminalci. Sad su mogli činiti Yunu što ih je bila volja. Ipak, bez obzira koliko su njega ponižavali i udarali, nitko nije ništa poduzimao protiv. Bilo je gore pasti u ruke ovih huligana nego u ruke PSB-a!

Mučitelji su prenijeli Yunov ležaj uz zid gdje su urinirali. (Svaka je ćelija imala mjesto za uriniranje. Za defekaciju se moralo čekati određeno vrijeme kad je zatvorenicima bilo dozvoljeno otići u toalet izvan ćelijskog bloka) Kad bi zatvorenici urinirali, mnogi od njih bi to činili po Yunovoj glavi. On je bio preslab za protest i mogao je samo da trpi u tišini. Jednog dana, dok im je bilo dozvoljeno da idu van, uzeli su Yuna i stavili ga u toalet, forsirajući ga da ima stolicu. Siromah Yun kako nije jeo ni mrvice riže kroz dva mjeseca, kako je mogao imati stolicu?

Onda je visoki i debeli službenik zatvora prolazio tuda i stavio mu elektrode u ruke. Gledajući kako to ide, on reče lukavo: "Ja ću se brinuti o njemu." Upali elektrode i sveza Yuna. Šok udari Yuna i kroz cijelo tijelo su mu prolazili trnci kao da ga grizu zmije i insekti.

Yun se nije ni pomaknuo, službenik ga je podigao kao da je stara vreća i bacio na zemlju. To je učinio nekoliko puta. (U to vrijeme Yun je bio samo kost i koža. Imao je 3O kg. Zato je bilo lako službeniku da ga baca tamo, amo po podu). Zatim ga je šutnuo nogom i rekao podrugljivo: "Ustani i dođi k meni". Počeo se igrati s njim kao s psom, dok se nekoliko stotina zatvorenika okolo smijalo.

Iznenada, između zatvorenika jedan mladi čovjek od oko dvadeset godina izađe naprijed. Bio je to brat Yunove žene. On je prekršio zakon i bio je zatvoren odmah iza Yuna. Kad je vidio Yuna, nekontrolirano je vrisnuo. Zatvorski oficir, koji je bio kao bijesan vuk, odmah ga udari elektrodom i bijesnim viknu:

"Tko si ti i kako si dospio ovdje da ga podržiš svojim plačem? Mladi čovjek je odgovorio: "Ja sam brat njegove žene." "Ustanite, inače ću vas ubiti elektrodom!" To je rekao s bijesom u glasu. Taj mladi čovjek nije mogao ništa, nego pokoriti se i slušati.

Slijedeći događaj zbio se u drugom mjesecu od lunarnog kalendara. Bila je noć. Nakon oblačna dana, dok je puhao hladni proljetni vjetar sa sjevernih planina, i nakon vremena kojeg bi zatvorenici proveli u dvorištu, svi bi se vratili u svoje ćelije. Yun je bio bačen u toalet bez košulje u poderanoj jakni. S jednim šalom bili su mu pokriveni ostaci tijela. Ovo je bio šal što mu ga je dao prijatelj Ming one noći kad su bili zatvoreni. Te noći Ming je ljubazno rekao: "Vrijeme je hladno i mraz je, moraš uzeti ovaj šal." Yun je to uzeo. Sva njegova druga odjeća bila je oduzeta, uključujući i njegove hlače. Kako je jakna bila stara, nije bila ukradena. Yun je ležao na podu posve sam, odbačen i bez prijatelja. Tko je mogao doći da utješi njegovo srce puno žalosti? Tko bi imao milosrđa prema njemu? On je bio prezren u njihovim srcima i kao ostavljen pas. Želio je da jaukne, ali ni glasa nije imao. Poželio je da zaplače, ali nije imao suza, jer su presušile. Jedva je mogao pomaknuti usne i pun žalosti rekao je:

" Oči svoje podižem k tebi koji u nebesima prebivaš.
Evo, kao što su uprte oči slugu u ruke gospodara,
i oči sluškinje u ruke gospodarice,
tako su oči naše uprte u Jahvu, Boga našega,
dok nam se ne smiluje. Smiluj nam se, Jahve, smiluj se nama,
jer se do grla nasitismo prezira.
Prepuna nam je duša podsmijeha obijesnih, poruga oholih.' Psalam 123.1-4.

Te večeri, Yun je bio vraćen u svoju ćeliju. Zatvorenici su počeli urinirati po njemu. Plačući, on je rekao Gospodinu: "Dragi Bože, ja te molim da im oprostiš." Imao je porculansku šalicu pričvršćenu za pojas, koju mu je dala jedna vjernica iz A mjesta. Na njoj je bila figura križa i za Yuna je to bilo dragocjeno. Sad, ovi kriminalci, koji su izgubili svaki osjećaj za pristojnost, zgrabili su šalicu s njega i bacili u urin. On se pokušao podignuti i s teškom mukom doći do šalice. Tad ju je stavio u svoja njedra i tiho plakao. Držao je ovu šalicu kao da mu je to neki davno izgubljeni prijatelj kojega se ne zaboravlja za dugo vremena.

Zatim je bolest došla na sve zatvorenike. Jedan za drugim bili su po svem tijelu prekriveni gnojnim čirevima. Sve ih je boljelo i srbilo da se nije moglo izdržati, te nisu mogli spavati noć ni dan. Svemogući Bog je zaštitio svoga sina, Yun uopće nije bio dotaknut i nije imao ni jednog čira na tijelu. Zatvorenici su ga od bijesa stavili da leži s njima. Uzeli su deku od upravitelja ćelije i pokrili ga njom da ga zaraze. (On je bio najgore obolio od tih čireva). Usprkos svega, Bog ga je štitio barem od ove pošasti.

Prije nego što su se ove stvari dogodile, njegov prijatelj LI je bio premješten u drugu ćeliju, i drugi zatvorenik s prezimenom Yun zauzeo je njegovo mjesto kao Yunov ćelijski drug. Yun je vidio sve što se dogodilo i brzo je promijenio svoje držanje. Zamijenio je Lia i služio mu. Gospodin je izvanredno blagoslovio ovoga čovjeka da je on kasnije postao veliki vjernik.

Službenici PSB-a su se bojali da će Yun umrijeti, a nisu bili u stanju da ga prisile da kaže i jednu riječ. Ako bi umro, kako bi dali račun svojim pretpostavljenima? Tada su smislili drugi plan. Poslali su nekoliko njegovateljica u zatvor s nakanom da prisile Yuna da mu silom otvaraju usta i da ga hrane rižom. Prvi razlog bio je u tome, ako bi Yun umro, oni mogu pokazati slike kako su ga hranili i kako su se brinuli o njemu. U ediciji su željeli upotrijebiti ovo za propagandni materijal, da narod vidi njihov "veliki revolucionarni humanizam." Unatoč tome nisu mogli Yuna prisiliti ni na jednu mrvicu riže ili jednu kap vode, jer je on to

izbacio van. Zdvojni službenici PSB-a pozvaše njegovu ženu i majku da ga posjete u nadi da će štogod reći. Obitelji nije bilo dozvoljeno da ga posjeti, od kako je zatvoren.

Od siječnja 25. do 7. ožujka 1984. postio je radi Crkve, za mnoge duše u zatvoru i da bi on mogao izići kao pobjednik iz zatvora. Dragi čitaoče, jesi li ikada čuo u ljudskoj povijesti da netko nije jeo ni pio kroz 74. dana i da još živi? Evo takav se čovjek pojavio u ovoj generaciji. Što više on je jednostavna osoba - vjeroučitelj. Ovo je izvanredno djelo Božje i pravo čudo.

Kroz ovo izvanredno vrijeme od 74 dana, nemoguće je opisati sva poniženja, protivljenja, strašno mučenje kroz koje je prošao. U patnju su uključene i elektrode i svi drugi instrumenti torture. Da nije bilo Božje zaštite nad Yunom, on ne bi samo jednom umro, nego mnogo puta.

U rano jutro 7. ožujka, Yun je imao viziju: mnogi vjernici kleče ispred zatvorskog zida s podignutim rukama u molitvi. Također je vidio sebe kako odmara na krilu majke i svoje žene, mlađa sestra i braća su se bacili na njega i plakali. Onda je vidio mladog dječaka od kojih 7 – 8 godina gdje sjedi na volanu njegova bicikla i kaže mu: "Ujače, da ti otpjevam pjesmu!" Počeo je pjevati: "Isus reče ja sam put, istina i život, nitko ne dolazi Ocu osim po meni." Iv. 14,6. Dok se Yun vozio na biciklu i slušao pjesmu dječaka, bio je silno osnažen i ojačan.

Kasnije je vidio drugu viziju. Zapravo to je bila ponovljena prijašnja vizija: bezbroj stršljena, škorpiona i zmija otrovnica ponovno ga napada. U 8 h prije podne, službenik je rekao da dovedu Yuna do sobe za ispitivanje. Njegova majka i žena su dolazile ranije. Ali službenici PSB-a nisu dozvolili da ga vide. Željeli su ga prisiliti da bi progovorio. Dok je išao u sobu za ispitivanje, osoba iz PSB-a je upotrijebila kaiševe i elektrode na njemu, upravo kako je on vidio u viziji. On se onesvijestio.

Dok je ležao onesviješten na zemlji, tijelo mu je bilo jako toplo i opušteno. Osjećao je kao da su ga prebrisali osvježavajućim sredstvom po licu. Ubrzo je došao k sebi. Upravo onako kako je vidio u snu viziju u rano jutro, ležao je na krilu svoje majke i njezine tople suze su padale po njegovom licu. Njegova žena Lingling, starija sestra, mlađa sestra i nekoliko vjernika, svega osam osoba, bilo je oko njega. Teško su ga prepoznali.

Blijedo lice mu se izduljilo zgrušanom krvlju poprskano. Oči su mu bile krupnije, usne razvučenije. Nije bio u stanju zatvoriti ih, tako su mu se mogli vidjeti dva reda žuti zuba. Kosa mu je padala po licu a brada sva zarasla. Tijelo mu je bilo kao štap, a odjeća sva zamazana.

Nisu mu mogli ništa pomoći nego samo glasno plakati. Lingling je bila tako šokirana da se onesvijestila. Gledajući ovu strašnu scenu izbile bi suze i najtvrđem srcu okorjele osobe. Yun je najednom osjetio kako se je velika snaga pokrenula u njegovom tijelu. Odlučio se da govori ovaj dan. Dok je počeo govoriti, starija sestra mu je brzo prekrila usta svojom rukom. Znala je da je on odbio da išta oda i da nije govorio 74 dana. Ako bi on sad govorio, mogao bi primiti teške kazne. Ali s nadnaravnom snagom Yun ispruži svoju ruku naprijed i glasno izjavi: "Ne uzdajte se u kneza, u čovječjeg sina od koga nema spasenja! Ps.146,3 Bolje se Jahvi uteći, nego se uzdati u moćnike. Ps. 118,9. Ne bojte se!"

Zatim stavi nježno ruku na brata Honga i reče: "Brate, svijet nas ne može korumpirati, prijetnja nas ne može uništiti, siromaštvo nas ne uništava, uzdaj se u Isusa Krista i budi jak. Otac nebeski mi je objavio da ćete vi doći danas. Pošto su ovo čuli nitko se više nije mogao kontrolirati, i svi su počeli plakati. Onda Yun tužno reče: "Majko, tvoj sin je gladan! Majko, tvoj sin je žedan! Jesen je već prošla i zima je već došla. Smrzava se. Zašto nisi poslala svome sinu donju odjeću? Majko, tvoj sin je gladan! Majko, tvoj sin je žedan!" Jedna od sestara je otrčala kroz zatvorska vrata i kupila nešto hrane. Majka, mu plačući reče: " Tvoja majka nema hladno srce. Ja sam mnogo puta probala poslati stvari, ali nije bilo puta da dođu do tebe!"

Yun uzvikne: "Majko, tvoj sin nije gladan i žedan zemaljske hrane, nego brine o ljudskim dušama! Možete li vi svjedočiti Evanđelje i spašavati duše, to je jednina hrana koju ja trebam!"

"Majko, ja sam već postio 74 dana i Gospodin mi je objavio da ću vas danas vidjeti, moguće je da ću sad biti na smrt prebijen. Majko, jeste li mi danas donijeli Tijelo Kristovo?" U taj čas stigla je sestra koja je išla kupiti nešto hrane. Yun je podigao tijelo Kristovo i molio blagoslov zatim dao svojoj majci, ženi Lifting, A-Hongu i ostatak braći i sestrama. Svi su blagovali s dubokim poštovanjem sjećajući se Isusove posljednje večere s njegovim najmilijima i sjećajući se Isusovih Riječi dok je držao kruh u rukama i govorio: "Ovo je tijelo moje koje se za vas predaje. Ja mislim da je ovo vjerojatno posljednje blagovanje s vama. Majko, Lingling, braćo i sestre, opet ću vas vidjeti u kraljevstvu nebeskom." Njegove riječi su dirnule dušu majke, Lingling i sviju u sobi. Starija sestra žalosno reče: "Yun, kako možeš ostaviti staru majku, svoju mladu ženu i umrijeti? Što više, Lingling je trudna više od pet mjeseci, kako možeš biti tako tvrd?"

Njegova majka zaplaka: "Sine, ti ne možeš umrijeti! Tvoj mlađi brat jučer je u kući cio dan klečao, molio i plakao. Nema poteškoće koja se ne može nadvladati. Sine, ti ne smiješ umrijeti!" Ovaj događaj se odvio u sobi za ispitivanje pred očima službenika PSB-a. Bog je veličanstvenom rukom zaštitio ovo vrijeme, ovaj kratki i topli susret s najmilijima. Najednom kao da su se službenici PSB-a probudili od sna. Jedan od njih udari rukom po stolu, i zaviknu. "Što vi radite ovdje? To je dosta! Brzo idite odavde! Neka netko dođe i odvede Yuna u ćeliju!"

Kako može podnijeti majka da joj odvode vlastitog sina? Kako može izdržati Lingling, koja je posebno voljela svoga dragog muža? Kako može podnijeti njegova starija sestra, mlađa sestra i braća i drugi vjernici da stoje tamo i gledaju da im odvode tako dragu osobu? Yunova majka i supruga su ga privinule k sebi i drugi su se stiskali oko njega tako da su ih službenici PSB-a počeli udarati i ćuškati da bi ih odvojili od Yuna. Njega su odveli kroz željezna vrata.

Udarajući se u prsa Yunova majka je vikala: "Sine, sjećaj se maminih riječi budi jak i nastavi živjeti!" S druge strane iza vrata čuo se Yunov glas. "Obratite se i svjedočite Evanđelje i spašavajte narod. Recite cijeloj Crkvi da moli i posti za mene." Njegov glas ostade u daljini. Yunova majka, Lingling, A- Hong i ostali bili su u suzama ali odlučni da nastave život. Išli su ulicom u napučenom gradu glasno plačući. Ljudi su ih zaustavljali i pitali što im se dogodilo?

Kao palma cvate pravednik

Psalam 92,12

Kad se Yun vratio u svoju ćeliju, redar njihove ćelije počeo ga je udarati i bahato govoriti: "Hoćeš li se opet praviti nijem? Misliš li nastaviti opet bez hrane?"

Ostali zatvorenici su također upotrebljavali pogrdne riječi da ga što više ponize. Najednom, Yun je veličanstveno nadahnut od Duha Gospodnjeg ustao i obratio se svima: "Prijatelji, danas vam želim reći nekoliko riječi. Morate me slušati pažljivo." Slušajući ga svi su bili šokirani. Ovaj čovjek koji je postio 74 dana sad govori s takvim dostojanstvom i autoritetom da se nitko nije mogao oduprijeti velikom respektu prema njemu.

On je nastavio: "Bog me je ovdje radi vas poslao. Odmah nakon što sam ušao u zatvor ja sam vam pričao o Evanđelju i Isusovom križu. Što više, vi ste vidjeli svojim vlastitim očima kako ja nisam uzeo ni jedne mrve riže, niti jedne kapi vode kroz 74 dana. Ja bih vas želio pitati: Kroz nekoliko tisuća godina tko je tako što učinio i preživio? Danas ja stojim živ u vašoj sredini. Nije li ovo jasan dokaz da je moj Bog istinit i živ. Nećete li i dalje biti tvrdoglavi i odbiti Isusa Krista. Kad dođe sudnji dan, kako ćete vi izmaći sudu? Danas Gospodin ima milosrđa za vas i nudi vam oproštenje. On me je pozvao da vam kažem vijest o spasenju, obraćenju i oproštenju grijeha. Prema tome, svaki od vas neka klekne pred Isusa Krista, neka se pokaje i prizna svoje grijehe tako da izbjegnete sudu i smrti koji će doći na vas, da se spasite i uđete u puninu radosti, u Nebesko Kraljevstvo!"

Ovo nekoliko riječi palo je na njih kao atomska bomba. Ovo je bila grupa veća od deset izvanredno loših osoba koji su počinili pred Bogom svaku vrstu kriminala. Prvi koji je kleknuo bio je redar u ćeliji. Zatim jedan za drugim, svi su kleknuli na zemlju. Svaki je bio taknut Duhom Svetim i njihovi grijesi, koje su počinili, prolazili su ispred njihovih vlastitih očiju, kao da su vidjeli pokretne scene jednu za drugom i svi su počeli glasno plakati.

Izvan ćelije stražari su čuli komešanje i jurnuli unutra. Yun je stajao pred njima u istoj pozi. Nije se pomaknuo za dugo vremena. Dajući otpor, krstio je ovih 15 osoba. Poslije ovoga, oni su tražili priliku, da odu u drugu ćeliju. Tako se evanđelje počelo propovijedati po svem zatvoru i mnogi zatvorenici su se obratili i vjerovali u Gospodina Isusa. Aleluja! Svi zatvorenici iz ćelije broj 2 su svjesno postali Božja djeca. Yunovi neprijatelji su postali duhovna braća. Ovo mjesto koje je bilo "zemaljski pakao" okrenulo se u Crkvu Božju. Yun je bio kao palmino drvo, koje je bilo posječeno, kojemu je izvađena nutrina. To drvo je izdržalo mnoge patnje. Ali sada donosi mnoge plodove koji se svuda mogu vidjeti.

(Dodatak, i vanjski zidovi sadašnje crkve a nekadašnjeg zatvora) nastavili su svjedočiti obnovu koja se dogodila u zatvoru.

Ovo je bila posebna istina o crkvi u ‘B’ mjestu. Kao rezultat zatvaranja Yuna i nekoliko vjernika i njihovog strašnog progona, mnogi su duhovno porasli. Vijest o trpljenju što ga je Yun podnio u zatvoru i njegova molitva i post, kroz 74 dana, svuda se proširila i donijela veliku milost. Svuda je šokirala one koji su bili puni straha, mlaki i duhovno uspavani. Kao gljive nicale su molitvene zajednice. Mnogi vjernici su počeli žarko moliti i postiti za širenje Evanđelja kao i za vjernike koji su u zatvorima. Evanđelje se brzo širilo i obraćenja su se svakodnevno događala. Jedna vjernica, kojoj muž još nije bio vjernik, živjela je na selu. Njihov jedini sin dobio je neizlječivu bolest. Muž se složio da pozovu vjernike da mole. Te večeri došlo je više od desetak vjernika. Oni su na koljenima u suzama molili za Yuna koji je trpio u zatvoru.

Otac obitelji sve je ovo slušao i rekao: "Ako moje dijete ozdravi, ne samo da ću i ja vjerovati u Isusa, nego ću ja gledati da posjetim preko svoje rodbine ovog čovjeka. "Bog je čuo ovu molitvu, i sin ove obitelji je ozdravio. Otac je bio jako radostan i dva dana kasnije bio je kod PSB-a da posjeti svoga rođaka koji je bio u kadrovskoj policiji.

Rekao je u policiji: "Yun je moj rođak, molim vas da se posebno brinete za njega." Još je također rekao: "U zatvoru nije jeo niti pio kroz 74 dana. On je izvanredan čovjek, čiji Bog je istinit i živ."

"Ma što vi radili nemojte ga povrijediti."

Ovaj službenik je bio šokiran kad je ovo čuo jer je bio glavni Yunov progonitelj. On je znao Yunov slučaj jako dobro. Zapravo, da je preživio gladovanje od 74 dana to je bilo svima dobro poznato u PSB-eu. Od toga vremena na dalje zaustavljeno je progonstvo i posebno su bili svi ljubazni prema njemu.

Malo kasnije Yun je bio promoviran za upravitelja ćelije broj 2. Jednog dana došao je stražarski supervizor i uzeo ga u ured za administraciju. Rekli su mu: "Mi znamo da ti imaš dobro srce. Sad imamo posao za tebe. Tamo je ubojica zatvoren u ćeliji broj 9. Svaki dan pokušava napraviti samoubojstvo. Mi ćemo ga premjestiti u vašu ćeliju da vi možete paziti na njega. Nemojte mu dozvoliti da se ubije do dana njegove egzekucije (ubijanja). Kad on bude morao biti predan onima iznad nas neka bude u dobrom zdravlju. Ako vi ne budete pazili i on se ubije, vi ćete biti odgovorni."

Yun je osjetio da mu nije samo dano tijelo na čuvanje, nego mu je dana i dragocjena duša. Stoga se odlučno posvetio tome zadatku. Vraćajući se u ćeliju rekao je to svima i svi su bili spremni pomoći. Ova osoba bila je samo 22 godine stara. Zvao se Huang. On nije samo ubijao, on je silovao, pljačkao i činio razna kriminalna djela. Njegov otac, koji je bio na velikoj poziciji stidio se posjetiti svoga sina kriminalca. Ali mu je poslao košulju na kojoj su na zadnjoj strani pisale ove riječi: "Dragi sine, ja nisam u stanju da te posjetim, ali ja ću te vidjeti na masovnom mitingu (misleći na dan njegove smrti)!" Kad je Huang ovo pročitao bio je strašno žalostan i svaki dan je tražio priliku da se ubije.

U ćeliji broj 9 Huang je bio s drugim zatvorenicima. Oni su mu pojeli hranu, ostavljajući mu samo malo. Onda bi ono što je ostalo posuli po njemu. Njegova odjeća je uvijek bila zamazana hranom. Ruke su mu svakodnevno bile svezane na leđima, a noge u metalnim okovima. Okovi su sve više prodirali u meso te je krvario. Ali se nije bojao bola i neprekidno je kružio po ćeliji, skakao bi gore dolje dok bi mogao. Nadglednik se bojao da će se ubiti i da će oni biti odgovorni, iako su ga i oni tukli i ponižavali. Jednog dana, dok nisu gledali, on je udarao glavom u zid. Nije umro, ali je ostala rupa na zidu.

Te noći, Huang je bio s nekoliko policajaca prebačen u ćeliju broj 2. Kad je ušao u ovu ćeliju, mogao je osjetiti sasvim drukčiju atmosferu od one u ćeliji broj 9. Ovdje su ga suprotna braća gledali sa simpatijom i prijateljskim smiješkom kao dobrodošlog prijatelja. Yun, s ljubaznim glasom, kao nježna majka reče neka sjedne i ostane tih i da se ne kreće okolo, jer mu okovi na nogama zadaju bolove. Donio je malo tople vode i oprao Huangu rane na nogama. Uskoro je bilo vrijeme za ručak. Svaki od zatvorenika je ostavio po malo riže i dao Huangu tako da je on dobio više od svoje porcije. Oni su ga hranili cio mjesec dana. Te večeri bio je dan kad su imali pravo dobiti po jedan 'montou' pljesnivi kruh, to je bilo jednom tjedno. Yun je rekao svima da pojedu svoj montou, ali da ostave zdjelicu za Huanga s juhom od povrća. Onda je odlomio jednu četvrt kruha i spremio u džep svoje košulje.

Sutradan, je bio doručak od juhe u kojoj je po nekoliko knedla bilo skuhano u vodi. Bila je bistra, sama voda. Gledajući u zdjelicu, mogli ste vidjeti jako dobro refleks pogleda svojih očiju. Uprava je mislila da je dan prije hrana bila izobilna, zato su sad odlučili da reduciraju porcije za taj obrok. Svi su se složili da svaki da po malo od svoje juhe za Huanga. Yun je uzeo malo riže, a zatim je odlomio od ostatka kruha od prošle večeri, stavio u Huangovu zdjelicu i nastavio ga hraniti. U tom momentu, Huangovo se tvrdo srce pokrenulo, pao je na koljena i počeo glasno jecati. To je sigurno bilo prvi puta da je on zaplakao kao odrasla osoba.

Plačući je rekao: "Moja braćo, ja sam ubojica kojega svi mrze. Također i moj otac, majka, starija i mlađa sestra i zaručnica me ne vole. Zašto me vi volite na taj način? Ja vam sad ne mogu uzvratiti, ali poslije moje smrti i kad budem u nebu, ja ću naći put da vam uzvratim na vaše dobročinstvo prema meni!"

Tada Yun, ispunjen ljubavlju od Gospodina, i obraćajući se prema Huangu reče sa suzama u očima: "Huang, Trebaš zahvaliti Isusu u kojega mi vjerujemo. Ako mi ne bi u njega vjerovali, mi bi se ponašali prema tebi kao i

zatvorenici u ćeliji broj 9. Danas mi molimo radi ljubavi Isusa Krista da se obratiš i predaš svoj život Isusu, jer je on jedini u stanju spasiti tvoju dušu. Dakle, poslije Tvoje smrti ne samo da nam ne možeš uzvratiti, već ti ćeš otići u vječni pakao. Huang je momentalno i iskreno rekao Gospodinu, "Hvala ti Isuse, za ljubav prema grešnicima kao što sam ja."

Dok ga je hranio, pričao mu je o rođenju, smrti, Uskrsnuću, Uzašašću i drugom dolasku Isusovom i objašnjavao mu put spasenja. Rekao mu je: "Svako Kraljevstvo ima zakone, kako tek mora biti zakon u nebu? Ovdje na zemlji su zatvori, kakvi tek moraju biti vječni zatvori (pakao) u sljedećem životu?" Huang je slušao dok je svjetlo Duha Svetog obasjavalo njegovo tvrdo srce, nije se mogao kontrolirati. Kleknuo je pred Gospodina, plakao pred njim s kajanjem i javno ispovijedao grijehe. Njegova se povijest razotkrila. Pošto je završio srednju školu, Huang je radio kao tehničar u 'B' mjestu. Oboje roditelja bili su sekretari partije u dva velika mjesta. Njegova obitelj je uživala visoki životni standard i voljeli su ga. Huang je bio zaručen u to vrijeme i njegova ga je zaručnica jako voljela, dok on nije cijenio ništa od toga. Njegovi bliski prijatelji su bili iz pokvarenog društva. Uveli su ga u piće, u bitke, u kojima su ranjavali ljude. Zajedno su stavili dinamit od čega je u eksploziji poginulo nekoliko ljudi.

To je bio zločin za koji su ga PSB-a zatvorili. Ali zbog ugleda njegovih roditelja, ovo ozbiljno djelo bilo je brisano i njemu je samom dano da za dvije godine prođe kamp za preodgoj. Bio je oslobođen 1. svibnja 1983. Tko bi mislio da će u noći poslije oslobođenja sresti prijatelja koji je također bio osuđen na preodgoj.

Obojica su počeli pričati o svim negativnim stvarima koje su im se dogodile. Razgovarali su o svojoj budućnosti i kako se osjećaju prazni i beznadni. Zatim su počeli piti da ubiju dosadu, ali što su više pili bilo im je sve teže. Kao rezultat napravili su pakt.

"Ako mi ne možemo živjeti skupa, onda ćemo večeras obojica umrijeti skupa." Odlučili su otići u skladište i tamo su ukrali dva pendreka i više od deset kila dinamita. Zakleli su se nebom da će ako jedan bude ubijen, onaj koji ostane živ mora uzeti tijelo mrtvog partnera i prenijeti na mjesto gdje će postaviti dinamit. Živi će zagrliti svog mrtvoga kolegu i tako će te skupa umrijeti.

Svaki od njih počeo je snažno udarati drugog metalnom palicom. Huang je bio jači. Kod treće runde on je smrtno udario svoga prijatelja i razbio mu glavu da mu je mozak curio. Dok je Huang nosio tijelo svoga prijatelja, bio je otkriven od kadrovske policije u radnom kampu, koji su odmah pucali. U ovoj situaciji nije bio u stanju provesti originalni plan, odbacio je mrtvo tijelo i pobjegao iz logora. Sad je došao u drugu pokrajinu, promijenio pamet i odlučio da se neće ubiti. Odlučio je da putuje u svaki veći grad i da će posjetiti sve velike atrakcije i uživati sva bogatstva svijeta i života. Onda bi se vratio kući i sve završio.

Oslonio se na oštar sjajan nož i upotrebljavao ga je da porobi brojne putnike i iskoristio seksualno mnoge djevojke. Putovao je po svim gradovima, poznatim planinama i mjestima. Ali požuda i grijeh ga nisu mogli nasititi. Naprotiv, osjećao je još veću bol, muku i beznađe. Prešao je mnoge poznate planine, gdje su mu proricali sreću i on se klanjao budističkim idolima. Ali ni to mu nije donijelo mir.

U razočaranju je kupio kutiju novih britvi, otkopčao ovratnik košulje i objesio je niz leđa. Uz pomoć noža dokopao se farmacije i ukrao dva pakovanja pilula za spavanje. Poslije toga vlakom je krenuo prema svojoj kući, gdje je mislio učiniti samoubojstvo. Upravo tad je njegov plan bio spriječen. Samo što je izišao iz vlaka, uhapsili su ga službenici PSB-a. Evo ga sad u zatvoru, Huang se izručio Gospodinu koji ga je prosvijetlio. Dozvolio je Yunu da ukloni britve skrivene ispod njegove košulje. Bio je gladan Božje Riječi i neprestano tražio od Yuna da ga poučava o duhovnom životu. Također je zavolio pjevati pjesme. Yun ga je učio da pjeva: " Ja volim Isusa", i on je to neprestano pjevušio:

"Ja volim Isusa, ja volim Isusa,

Cijelog svog života ja ću voljeti Isusa,
Volim Isusa u sunčanom vremenu,
Volim Isusa kad se naoblači,
Svaki dan na mome životnom putu,
Da, ja ću voljeti Isusa."

Obično, kontrola u zatvoru bila bi jako stroga. Svaki pokret koji bi pravio buku bio bi jako kažnjen. Na dnu ćelije pored vrata bila je rupa velika samo toliko da bi se mogla provući glava. Policajci bi redovno gurali glave zatvorenicima dok bi ih tukli ili bi im stavljali noge u klade. Mnogi zatvorenici bili su tihi od straha. Tko bi pjevao u ovoj situaciji? Bilo bi to jako nepromišljeno. Dvojica su obično potiho pjevali, ali su i pazili da nije straža kod vrata. Zatvorenik Huang bio je na pragu smrti kad je primio milost. On se sada nije bojao smrti, danonoćno je glasno pjevao: "Ja volim Isusa…" To je bilo nevjerojatno da nijedan od stražara nije na to obraćao pažnju. Vjernicima se pojačala snaga, zatvorska ćelija se ispunila pjesmom i svakodnevnom zajedničkom molitvom. Huang je imao veliku želju za križem Gospodnjim i usrdno je molio Yuna da mu nacrta križ na zidu iznad njega, "ako to otkrije zatvorska policija, ja ću uzeti punu odgovornost na sebe." Yun se nije mogao protiviti ovom novom vjerniku koji će uskoro umrijeti.

Kad je god išao van, on bi gledao da nađe slomljenu čašu ili kakvo željezo da bi mogao udubiti u kamenom zidu križ za Huanga.

Zid je bio od betona i bio je jako tvrd. On je utrošio mnogo vremena da bi veliki križ bio vidljiv na zidu. Ispod križa nacrtao je sliku svijeta, a iznad toga napisao bi slovima horizontalno: " Bog je tako ljubio svijet." Svi, osobito Huang, gledajući to bili su silno radosni. Huang je plakao od sreće. Molio je tađer Yuna da mu iskleše križ na kamenu za prednju stranu grobnice s riječima: "Grob od Huanda koji je primio milost obraćenja k Isusu."

Što je više Yun klesao, to je imao više snage. Zatim su sva četiri zida i vrata bili prekriveni citatima. Dobrohotnost se vratila, probudila se nada u Gospodina, svuda su bili razni citati na primjer: "Bog je tako ljubio svijet… Iv.3,16., " "Jer svi su sagriješili i potrebni su Božje slave" Rom. 3,23 – 24. i drugi biblijski citati. Hvala Bogu! Gospodin je rekao: "Ovo govori Sveti, Istiniti, onaj koji ima Davidov ključ, onaj koji otvori - i nitko neće zatvoriti, onaj koji zatvori, nitko ih neće otvoriti" Otk.3,7-8, to je bila istina. Dok su oni ovo radili, nijedan stražar nije ih otkrio i od toga vremena nadalje nitko nije došao u ćeliju kontrolirati što se radi.

Križ i biblijski citati su ostali po zidu. Svaki zatvorenik, poslan u ovu ćeliju, mogao je čitati ove citate i mnogi su se obratili i povjerovali Isusu. Vjernici, u ćeliji broj 2, upotrijebili su igle na kojima su nosili zatvorski amblem. Izvlačili su konac iz svojih crvenih marama, jedan za drugim. Svaki si je izvezao križ na lijevoj strani od svoje zatvorske uniforme. Također su izvezli crveni križ na pokrovu od Huanga. Uskoro je svatko imao križ na svom ormaru i svi su bili tako dirnuti da su klečeći plakali i molili se Bogu i zahvaljivali.

Hodati po sred vatre

Danijel 3, 25

Dan kad je Yun navršio 74 dana posta, bio je dan kad je vidio svoju majku i ženu. On je bio siguran da neće izmaći još jačem i gorem suđenju. Zato se u svome srcu već pripremio za smrt. Ali tko je znao da će Gospodin imati milosrđa nad njim i zaštititi ga još za dva mjeseca, dok se Evanđelje nije proširilo po cijelom zatvoru? Tek je onda bio uzet na ispitivanje.

PSB je bio dobro pripremljen za ovo ispitivanje. Kroz prošle mjesece išli su u razna mjesta gdje je Yun imao svoje aktivnosti. Pokrenuli su veliko istraživanje i našli mnogo "dokaza o zločinima." Kad je Yun bio doveden na ispitivanje, osjećao se jako slabo. Kroz sve vrijeme, dok bude odgovarao na ispitivanje od PSB-a, koje će sigurno biti zastrašujuće, molio je sve u zatvoru da žarko mole, a on je tražio od Gospodina posebnu snagu i vjeru da ostane hrabar za vrijeme ispitivanja.

Sudac je bio oko 3O godina star, mali čovjek s crnim licem i s podmuklim očima. Bio je u izvanredno snažnoj kondiciji. Samo što su Yuna doveli, sudac mu se srdito obratio. Uz njega je bio visok čovjek pedesetih godina. Kosa mu je bila bijela, imao je nasmijano lice i vladao se uljudno. Suđenje je počelo i sudac je rekao Yunu: "Vlasti opraštaju vama smatrajući da vaše tijelo nije jako. Mi smo vam dali nekoliko mjeseci odmora. Zato vas nismo zvali kroz ova dva mjeseca. Sad vam se snaga vratila i vi ste imali preveć vremena za razmišljanje. Danas ćete imati priliku da primite oproštenje, ako budete iskreni i primite zasluge da otkupite vaše zločine,' "

Tada je sudac postavio Yunu sljedeća pitanja:

1. "Koja je vaša kontakt osoba u 'A' mjestu? Kako često ste išli tamo?
2. Koju vrstu kontra-revolucionarne propagande ste širili u 'B' mjestu? Kako ste nagovarali narod protiv Partijske policije?
3. Kakva je vaša aktivnost bila u 'G' mjestu?"

Obasut tolikim pitanjima, Yunov jedini odgovor je bio da on ne zna. Ovo je naljutilo suca koji je udario šakom po stolu. Škripeći zubima, reče: "Da vidimo kako ćete se danas obraniti? Netko neka donese kazetofon!"

Službenik PSB-a donio je kazetofon i pritisnuo dugme. Glas nekog propovijedanja plačnim glasom reče: "Braćo, ne budite obmanuti bludnicom… ne budite ludi za lažnim pokazivanjem bludnice …budite kao Pinhas koji je uzeo koplje u svoje ruke (vidi brojevi 25, 6-8)… ne budite Juda da izdate Gospodina Isusa i prijatelje."

"Trebate željeti da budete mučenici za Gospodina… ustanite, budite vjerni proklamirajući istinu." Poslije ovoga, netko je pjevao pjesmu.

"Budi hrabar i kuražan, budi hrabar i kuražan,
Gospodin te čeka, budi hrabar i kuražan
Premda je tisuće demona, premda je tisuće neprijatelja,
Uzdaj se u Spasitelja i ne boj se,
Budi hrabar i kuražan!"

Najednom, pun žalosti, drhtavim glasom poče moliti. Izgledalo je da se drmaju nebo i zemlja: "Gospodine, makni crni oblak s neba iznad naše zemlje, obuzdaj snagu mraka, odagnaj zle duhove koji to kreiraju. Mi Te molimo da promijeniš despotsku vlast naše nacije, oslobodi svu braću i sestre koji su u zatvoru, podigni nam Esteru i Danijela u ovoj generaciji…." Poslije toga su se čule još dvije osobe koje su vodile molitvu. Sad je Yun čuo sebe kako propovijeda u pjesmi i molitvi na mitingu u'B'mjestu dvije godine prije, srce mu je bilo silno radosno radi silne snage u njegovoj propovijedi i molitvi. Sva iznenađenja on je stavio pod punu zaštitnu vlasti Isusa Krista, i mač Duha Svetoga je bio u njegovoj ruci. On je ustao u sudnici, s vladanjem generala Nebeskog Kraljevstva.

Pritiskom na dugme, magnetofon ušuti. Sudac mu reče samouvjereno: "Vi ste ovo jasno čuli! To je vaša molitva, vaša propovijed i vaša pjesma. Još ste se jasno i bezobrazno protivili našoj Partiji i diskreditirali državnu vlast i rekli ste da je crkva utemeljena od naše vlade bludnica. Sad morate priznati, je li ovo vaš glas? Tko su bili drugi suradnici s vama? Tko su bila druga dvojica koji su molili poslije vas?"

Yun je odgovorio: "Glas na ovoj traci nije jasan i ja ne mogu reći je li to moje propovijedanje i moja molitva ili nije. Molim vas ponovite da još jednom čujem. Sudac je bio tako bijesan da je iskolačio oči i udario ponovno po stolu. Pošao je prema Yunu, prijeteći mu u lice, proklinjući ga: "Ti tvrdoglava huljo, nitkove, dokazi su protiv vas, kao brdo ogromni. Vi ćete mi još govoriti. Ja ti zapovijedam da klekneš i ponoviš ovu molitvu da je mogu čuti još jednom!" U sudnici nekoliko naoružanih policajaca s elektrodama u rukama vikali su Yunu: "Klekni dolje! Klekni dolje!" Ali je Božja snaga došla na Yuna i on je ostao jak i kuražan. Bez imalo straha, i s nadahnutim glasom je rekao: "Koju snagu vi imate da komandirate Božjem slugi da klekne pred vama? Ova vrsta ispitivanja je neopravdana i pretjerana. Sad u ime Isusa iz Nazareta, ja naređujem vama da kleknete dolje. Ja ću staviti ruke na vas i tražiti oproštenje za vaše grijehe. Kleknite dolje! Svi kleknite dolje!" Sudac pocrveni od bijesa, njegove uši postadoše crvene, usta mu se iskriviše od srdžbe, a iz njegovih očiju sijevao je bijes. Za dugo vremena bio je izvan sebe, nastavio je udarati po stolu vičući: "Izdaja! Izdaja! Kako može kontra - revolucionarni politički zatvorenik komandirati sucu Biroa Javne Sigurnosti da klekne dolje! Vi… vi… vi… vi ste strašno drski! Vi…vi …vi …vi niste humani!"

Da, dragi čitaoče, Yun zaista nije jedan obični čovjek, kako je rekao one večeri kad je zatvoren: "Ja sam nebeski čovjek." Da, samo oni s nebeskim darovima mogu imati ovu nebesku hrabrost. Yun je uzdizao Krista i njegovu slavu, bio je jak i hrabar kao lav, plan PSB-a bio je ništavan. Hvala Bogu! Neka je slava imenu Gospodnjem! Postupci s Yunom su se nastavili ponižavanjem i uporabom svih metoda uključujući i metodu mučenja, ali na kraju oni su bili nemoćni da ga prisile da kaže samo jednu riječ da bi ga se okrivilo. Štoviše,

njihov jeftin trik bio je svima evidentan i jasan. Zato su poslali ovaj slučaj progonitelju u 'B' mjesto narodnom sucu te pokrajine. Poslije nekoliko dana, progonitelj 'B' mjesta, izveo je Yuna pred sud. Tko bi mogao vjerovati da će sudac biti sin od Yunovog ujaka ? Yun je znao da je to još jedan đavolski trik!

Sudac je rekao Yunu: "Po materijalu, poslanom od PSB-a iz 'B' centra u vezi s vašom žalbom, vi ste klevetali i uspoređivali našu Partijsku policiju s đavolskom vladavinom i sotonskim kraljevstvom. Što više, vi ste napadali partijsku religijsku policiju i poticali vjernike da se opiru vođama Partije i Narodnoj Vlasti. Po ovome je premalo da vas osudim na 10 godina zatvora, osuđujem vas na doživotni život u zatvoru ili na smrt.

"Danas vi možete osobno reći istinu, jesu li ove stvari istinite? Također, morate mi reći imena drugih suradnika i otkriti njihove aktivnosti po kojima ćete dobiti zasluge i otkupiti sebe. Na ovaj način, samo ako učinite ovo, ja mogu naći put da vas oslobodim." Yun odgovori bez uzbuđenja: "Iako ste mi rodbina, vi morate raditi svoj posao, a ja ću ustrajati u svojoj vjeri. Ja moram biti iskren mome Gospodinu Isusu, a što se tiče drugih, ja ništa ne znam."

Njegov rođak nije mogao učiniti ništa i na kraju je mogao samo reći: "Vi morate slušati samo moj savjet, u suprotnom, vi ćete se sigurno pokajati za to!" Službenik Narodnog Suda 'B' mjesta imao je suditi Yunov slučaj. Dva policajca su dovela Yuna u najveću sobu za suđenje. Yun je radostan. Kad je došao u sudnicu, vidio je mnogo praznih stolica i nije znao koje su za obranu, koje za tužitelje ili suca i, bez razmišljanja, sjeo je na veliku okruglu stolicu suca.

Sudac je ljutito rekao: "Hej, tko koga sudi? Kakvu hrabrost vi imate da sjednete na sučevu stolicu. Brzo idite dolje!" Yun je ustao i sa smiješkom rekao: "Ako vi naređujete ja ću ići dolje, to ste mi trebali prije reći." Dok je ovo činio, sjetio se: "Jedan dan s Gospodinom, na njegovom prijestolju, ja ću suditi narodima i ja ću suditi anđelima!"

Suđenje je počelo. U sudnici su bili službenici PSB-a, tužilac, službenici Odjela ujedinjenog fronta i službenici drugih organa, svega 4O –5O osoba.

Na glavnoj stolici sjedio je sudac, pravnik, glavni tužitelj i sekretar, svega 8 – 9 osoba. Na klupi je bila izložena Biblija i mnoge druge duhovne knjige. Sudac reče naduto: "Yun, je li to vaš plijen?" Slušajući riječ "plijen" Yun je bio ponižen i na posve miran način reče: "Ovo nije plijen, nego je to posvećeno Bogu."

Sudac se uzbudio i nije znao što bi rekao. "Bez obzira kako vi to zovete, je li to vaše?" Yun reče: "Donesite to meni da vidimo. " Dok je službenik PSB-a donosio stvari Yunu, on je to otvorio i vidio svoje ime unutra napisano. Rekao je: "To je moje." Tada je otvorio mjesto "Potok u Pustinji." S velikom glađu i žeđu počeo je pregledati po njoj, kao da je našao davno izgubljenog prijatelja. Otvorio je posvetu od 14. kolovoza i njegove oči padoše na vrh stranice. "ne bi imao nada mnom nikakve vlasti, kad ti ne bi bilo dano odozgo.."Ivan.19,11.

Kad je vidio da mu je došla Riječ od Gospodina, znao je da mu je došlo vrijeme. Treba se podvrći volji Božjoj i ići putem koji mu je odredio. Zatim je bez ikakvog straha rekao sucu: "Ovo je moje."

Oni su tada odložili kazetofon s njegovom propovijedi. Slušajući to, Yun je primio snagu da kaže: "To sam ja." Nastavili su ga ispitivati o njegovim suradnicima i drugim ljudima, ali on je odgovarao da ništa ne zna. Poslije pauze od 3O minuta, sudac je pročitao osudu. Po originalnom planu PSB-a, Yun treba biti momentalno ubijen. Međutim, Bog je još imao posla za njega. Zato su se svi čudili da je bio osuđen na samo četiri godine. Kad se vratio u ćeliju, vjernici su bili izvan sebe od radosti, zbog preokreta u događanju. Svi su pognuli glave i u molitvi zahvaljivali Bogu. Uvečer 16. kolovoza krstio se Hung s još dvojicom zatvorenika.

Kasnije je bio poslan u ćeliju gdje su njih petnaestorica bili kršteni. Jedan od njih bio je osuđen na doživotno. Imao je oko dvadeset godina i bio je vođa grupe bandita. Prije zatvaranja učestvovao je u porobljavanju, nasilju i drugim ozbiljnim zločinima, koje bi bilo previše spominjati. Kineska poslovica kaže: "Bambus će se prije osušiti nego će se zločini svi otkriti." O djelima koja je počinio, sramotno je i govoriti. Po

nacionalnom zakonu ovaj čovjek bi trebao biti ubijen, ali, pošto je njegov rođak bio službenik visokog ranga, i smrtna osuda je preokrenuta u doživotnu robiju.

Drugi je bio mlađi čovjek, malo preko 20 godina, koji je bio osuđen na 2O godina zatvora. On je imao kod kuće ženu i roditelje. Imao je divlju narav. Bio je zgodan i zaveo je mnoge žene i mlade djevojke. Ušao je u žensku spavaonicu u jednoj srednjoj školi, s još jednim čovjekom, i silovali su nekoliko mladih djevojaka. Kad je bio uhapšen od PSB-a, ovi su ga isprebijali i ostavili napola mrtva. Stigavši u ćeliju br. 2, nije imao odjeće, tijelo mu je bilo pokriveno brazgotinama i masnicama. Yun je imao milosrđa prema njemu i pomogao mu da dođe do neke odjeće, čime je ovaj bio dirnut i kasnije se obratio i povjerovao Bogu. Ovaj ekstremno zao čovjek našao je novi život, duhovni život u zatvoru.

Za vrijeme krštenja pjevali su ovu pjesmu:

Ja imam sjajnu kuću gore u nebu, (3 puta)
Zato ja ću uvijek misliti na to.
Isus me može spasiti i on može spasiti tebe, (2 put)
Samo dođi i vjeruj mu.
Pripjev:
Gospodine, Gospodine ne zaboravi me,(3 puta)
Uvijek me se sjećaj.'

Jedna za drugom grupe su počele pjevati. Glas pjesme odjekivao je kroz zatvorske ćelije. Sa suzama u očima Huang je rekao: "Braćo, mogu li članovi moje obitelji biti spašeni? Hoće li moja majka biti sa mnom u budućnosti?" Yun je odgovorio: " Ti moraš žarko moliti za svoju majku i oca. Oni će se sigurno obratiti Gospodinu i u vječnosti mogu biti skupa s tobom." Te noći Yun je cijelu noć proveo moleći za roditelje. U jutro drugog dana, Huang je rekao Yunu: "Dragi brate, imam još jednu stvar u kojoj želim da mi pomogneš. Ja želim napisati posljednje pismo svojim roditeljima. Hoćete li vi naći put do njih i predati im pismo?"

Yun je rekao: "U redu, ja ću sigurno pronaći put. Ali gdje ćemo naći papir i pero?"

Huang reče: "Ja imam ideju."

Onda se je on okrenuo stražaru koji je stajao van i viknuo: "Ja želim apelirati, molim vas donesite mi papir i pero." Odmah je stražar donio plavo pero i dva komada papira.

Sad me možete pitati kako može osoba koja ima obje ruke u lisicama na leđima pisati pismo? Hvala Bogu, poslije njegova obraćenja, Yun je rekao stražaru: "Huang neće više nikada pokušati samoubojstvo, zato molim oslobodite ga lisica!" Obje ruke su bile natečene dok su bile svezane na leđima. Mogao je ispružiti ruke samo do svojih usta. Sad je sjeo na pod, stavio papir s desne strane i napisao posljednje pismo. Zapravo, nakon što je napisao samo dva reda, pero mu je ostalo bez tinte. Momentalno i bez uzbuđenja, on sagne glavu, ugrize kažiprst desne ruke i upotrebi prst da napiše posljednje dirljivo pismo, "krvavo pismo." Kineska poslovica kaže: "Kad se čovjek približava smrti, njegove riječi su časne, kad se ptica približava smrti, njezin pjev je pun žalosti." Ovo posljednje pismo bilo je ovako napisano:

"Dragi oče i majko, Vaš sin nije Vas poštivao. On zna da ste ga Vi voljeli. Poslije moga odlaska nemojte se žalostiti. Javljam vam trostruku vijest – vaš sin neće umrijeti, on će posjedovati vječni život. U zatvoru je sreo veličanstvenu osobu, to je mnogo poštovani Yun. On je spasio moj život, poučio me da vjerujem u Isusa. Štoviše, pomogao mi je na više načina i jako me volio, danima me je hranio. Dragi oče i majko, ja ću uskoro ići u nebesko Kraljevstvo. Na tom mjestu ja ću moliti za Vas. Vi trebate vjerovati u Isusa i dajte priliku Yunu da vas pouči. U isto vrijeme on će vam reći sve o meni. Ja molim da Vi dođete u vječni život i da Vas vidim u nebu!'

Te noći atmosfera u zatvoru je bila posebno teška. Svakih pet minuta stražarska kontrola bi prošla ispred vrata. Svakih 3O minuta stražar bi ušao u ćeliju i kontrolirao svakog zatvorenika. Zatvorenici su znali da to uvijek znači da će sutra netko biti ubijen. Plačući oprali su Huangove noge. Ali Huangovo srce je bilo puno čudesnog mira i on ih je ostavio sa smiješkom na licu. Cijelu noć Huang je pjevao: "Ja volim Isusa, ali ja imam slavan dom na onoj strani." U kolovozu 13. dana nakon što je Huang primio krštenje, upalilo se je vanjsko svjetlo u rano jutro, zatvorska vrata su se otvorila. Naoružan zatvorski stražar stajao je na vratima i pozvao Yuna, a zatim je rekao: "Dovedite van Huanga."

Huang se okrenuo i rekao svima: "Ja ću vas vidjeti opet u nebu. "Tada je bio odveden. Dok je prilazio mjestu gubilišta, bio je miran, spreman umrijeti. Okretao se ne bi li vidio Yuna, misleći da će ga Yun pratiti. Tada je odjeknuo pucanj. Kroz tijelo mu prođe smrt, ali mu je duša uzišla velikom Pastiru Isusu. Kako je bilo zapisano: "Sigurna je riječ i zaslužuje puno povjerenje. Krist Isus dođe na svijet da spasi grešnike." 1 Timotiju 1,15.

Yun je svezan od glave do pete ubačen u otvoreno vozilo. Bio je uzet da bude javno izrugivan i napadan u paradi. On nije mogao obuzdati radost koja je izlazila iz njega, pjevušio je i govorio o Isusu. Ovo je naljutilo komandira policije, pa je podložniku naredio da ga još jače sveže. Ovo Yuna nije smelo, hvalio je Isusa i dalje. Komandir policije je okrenuo elektrodu na njegova leđa. Škripeći zubima zaprijetio je Yunu. "Ja te upozoravam, ako nastaviš pjevati dok budeš vođen u paradi, kad se vratimo, ja ću te živa oguliti."

Tu je bilo 8 – 9 osoba koji su bili na zatvorskom vozilu i koji su bili svjedoci ovoga javnog razgovora. Između njih je bila i jedna mlada žena, kažnjenica sa tek 20 godina, imenom Ksiaojuang. Bila je svezana nekim remenima i nalazila se je pred Yunom. Zatvorsko vozilo je stiglo u određenu ulicu, počela je kiša jače padati. Yun je izišao van i zaviknuo: "Bože, želim tvoju milost! Veličanstveno izlij svoju milost na svoje sluge!" Zatim je počeo pjevati:

Ovu slabu i izopačenu generaciju,
Bog će izmijeniti i potresti nebo i zemlju.
Đavao žurno radi,
Mnogi radnici i vjernici su već nestali.

Iako u strahu čekaju vaša srca, puna sumnje i bez vodstva,
Podignite se i ustrajte, radite mnogo za Kraljevstvo Nebesko.
Podignite se i budite hrabri za Kralja neba i zemlje.

Pripjev:
Budi vjeran, budi vjeran, svuda širi ovu vijest,
Budi vjeran onome kome si se povjerio,
Budi vjeran svome slavnom Gospodinu,
Budi vjeran, budi vjeran, ne slijedi mišljenje mase.
Ma što ti se dogodilo, ostani na strani Gospodina,
Dozvoli Isusu da te vidi uvijek vjerna.

Po ulici je narod skidao kišobrane dok su gledali s velikim interesom ovu ’paradu.’

Vjernici su bili tako dirnuti da su svi bili u suzama. Ksiaojuan, koja je bila svezana s Yunom, bila je jako posramljena i oborila je glavu, jer se bojala da će ljudi iz njezinog mjesta prepoznati njezin grijeh i da će vidjeti

da je bila javno izrugivana u paradi. Ali Yun je nastavio pjevati i govoriti, bio je tako radostan da je mogao skakati. Ksiaojuan ga je s čuđenjem gledala.

Onda je rekla Yunu: "Danas smo mi javno napadani i ponižavani u paradi. Zašto ste vi tako radosni?"

"Kako ne bi bio radostan,

"Kad sam nađen dostojan da trpim za ime Isusovo!"

Pošto je ovo čula, Xsiaojung se zacrvenila. Yun je nastavio da pjeva:

"Kažu da je cio svijet nezadovoljan sa mnom, prijatelji su me zaboravili.
U zatvoru me muče i teroriziraju, ali
ja ću i svoj život dati i proliti svoju krv za svoga Gospodina Isusa.
U cijelom svom životu ja želim samo da se svidim svom Nebeskom Ocu.
Da zadobijem krunu i da uđem u Kraljevstvo Nebesko."

Zatvorsko vozilo je prolazilo, Yun je gledao okolo i vidio da se približava jesen i cijelo područje je bilo kao star bolestan čovjek. Ništa nije bilo zeleno, ni lišće se nije vidjelo. Ništa nije bilo živo, svuda je bila samo pusta zemlja i izgledalo je žalosno. Gledajući oko sebe, Yun se sjetio stanja Crkve i nije se mogao kontrolirati. Nije si mogao pomoći, jer ga je žalost obuzela i jecajući je pjevao ovu pjesmu:

"Podignite oči i pogledajte naprijed pusta golema žetvena polja.
Gospodnje srce se kida, tko će ići naprijed i raditi za Tebe?
Suze pune moje oči, krv prska po mojim grudima,
Ja dižem Kristovu zastavu da bi se spasile preostale izgubljene ovce."

Kiša je padala i miješala se sa suzama. Nakon što je čula ovu dirljivu pjesmu, Xsiaojung nije bila više postiđena. Bila je dirnuta Yunovom ljubavlju za Isusa. Nije se više mogla kontrolirati, nego je počela plakati i kajati se za svoje grijehe. Najednom je ustala, izvadila iz džepa maramicu i obrisa Yunu suze.

Yun je bio jako pogođen, iznenađen i nježno joj rekao kao maloj sestri: "Mala sestro, ja sam ovdje radi Isusa, a zašto si ti ovdje?’

Xsiojung je počela jadikovati. Ona reče: "Ja također vjerujem u Isusa, ali moja majka i ja nismo htjele trpjeti. Mi smo se svađale s našim susjedom i moja mlađa sestra je strgala odjeću s njegove mlađe kćeri. Oni su bili ljudi od vlasti i tako smo majka i ja bile osuđene i zatvorene."

Yun se sažali, pa joj reče: "Uzvraćena velikodušnost je vrednija od zlata. Nije kasno za povratak, sestro, ti trebaš znati da Duh Sveti dnevno uzdiše za vama, za tobom i tvojom majkom, vratite se, Otac vas čeka!"

Yunove riječi su bile jake kao čekić i udarile u srce Xsiaojung. Gorko je zaplakala dok je molila: "Isuse, smiluj mi se, oprosti moje grijehe."

Yun je također žarko molio Boga za nju da joj se smiluje. Hvala Bogu primila je mir u svoje srce. Xsiaojung se zatim obrati njemu: "Ja sam čula o Yunu koji je bio zatvoren radi Isusa i pretrpio je strašne torture. Da li ga poznate? Gdje je on sad?" Smijući se Yun joj reče: "Da li ste vi zainteresirani da vidite tog čovjeka?" "Kako ga mogu vidjeti?" "To je onaj koji govori s vama," odgovori Yun.

Kad je ona čula da taj čovjek stoji ispred nje, koji je kao sluga Božji postio 74 dana radi Isusa i dok je promatrala Yunovu hrabrost i neustrašivost u vozilu, bila je ganuta da se momentalno priklonila njemu. Gledala je prema njemu s velikim poštovanjem i rekla ponavljajući: "Isuse, ja ti zahvaljujem! Gospodine, ja te slavim!"

Kiša nije prestajala. Kasne jesenske padaline i hladni vjetar udarali su po licima ljudi dok su oni cvokotali od hladnoće. Sva vojna policija imala je kišne kabanice. Oni se nisu obazirali na Yuna. Zbog velikog nevremena, veliki miting je bio odložen. Yun i drugi zatvorenici bili su smješteni u lokalnu policijsku stanicu.

Te večeri svakom zatvoreniku je bilo dano za jelo komad pljesnivog kruha. Siromašni ljudi su bili tako gladni da su bili na granici izdržljivosti. Progutali su kruh u dva zalogaja. Xsiaojuan se odrekla svoga kruha i dala ga Yunu

"Brate Yun, žene u zatvoru jedu nešto bolje nego vi muškarci, ja danas nisam gladna. Molim te uzmi ovaj kruh i pojedi."

Yunu je bilo drago, ali on je znao da Xiaojuan kao i on nije jela ništa cijeli dan. Kako može on sada njoj uzeti ovaj jedini komad?

Yun se odmah sjetio Božje Riječi i shvatio da je Gospodin želio da ona shvati jako važnu stvar. "Blaženije je davati nego primati." Djela A.2O, 35.Uzeo je kruh i molio za blagoslov i razlomio ga na dva dijela, sebi je uzeo manji. a dao Xsiaojun veći dio.

Rekao je: "Gospodin je rekao - blaženije je davati nego primati. Zato mi oboje možemo primiti ovaj blagoslov." Zatim su suznih očiju jeli zajedno kruh. Nije čudo da je ovaj kruh bio jako sladak.

Kroz vatru i vodu…
van do obilnog mira

Psalam 66,12

Jednog dana u listopadu 1984, Yun je bio uzet iz poznatog zatvora iz 'B' mjesta i poslan u Baoshan, na reformiranu radničku farmu. To je bilo na granici s Henan i Hubei prevencijom. Planinski lanac ih je okruživao i davao specifičnu klimu. Veći dio godine tamo je bila magla i kiša. Bilo je mnogo pijavica i otrovnica zmija. Većina stanovništva je živjela od uzgajanja riže. Ova reformirana radnička farma, s više od 1.000 zatvorenika, bila je okružena s bogatim rižinim poljem. Kroz četiri godine Yun je bio u radničkom reformiranom kampu. Magla i voda su bili njegovi svakodnevni pratioci. Svaki put, kad bi on išao u rižino polje raditi, pijavice bi se penjale na njegove noge i sisale mu krv. Bilo ih je toliko da je jednom kretnjom mogao uhvatiti punu rukovet.

Na uspomenu na ove godine napisao je ovu pjesmu.:

U Proljeće, ljeto, jesen i zimu,
snijeg je slijedio kiše.
Neprekidno smo imali maglu s nekoliko vedrih dana,
Otrovnice i pijavice,
elektrode, prisiljavanje s kožnim remenima.

Drugi dan, kad je Yun došao u reformiranu radničku farmu s drugim zatvorenicima, trebao je kopati rov i nasipati zemlju na jednu kosinu. Od vremena njegovog zatvaranja, zdravlje mu je slabilo tako da mu je tijelo bilo jako iscrpljeno. Dok se borio da iznese jedan tovar zemlje na vrh gomile, dobio bi vrtoglavicu i onesvijestio se. S tovarom zemlje pao bi u rupu, te bi prošlo puno vremena dok bi se vratio svijesti. Gledajući što se događa, komandir brigade je došao i pitao Yuna za koje zlodjelo je osuđen. Pošto je pročitao njegovu osudu, ponudio mu je svoju ruku i milo rekao: "Tako je, tko vjeruje u Isusa, nije loša osoba!"

Hvala Bogu koji je imao smilovanja prema slabosti svoga sluge. Od toga vremena nadglednik brigade bio je obziran prema Yunu. Ne zadugo, ovi u istoj ćeliji s Yunom vidjeli su da on nije obična osoba. Njegove riječi su imale posebnu snagu, jer je govorio sa znanjem. Bio je pun ljubavi i milosrđa prema drugima i u svima je rastao respekt prema njemu. Yun je zaslužio reputaciju (ugled, čast) kroz zatvore zbog toga što je postio 74 dana. Tamo je bio 7O godišnji katolički svećenik, koji je osuđen na deset godina zatvora, jer se opirao da upotrijebi Katoličku Crkvu kao politički alat. Bio je uzet na radničku reformiranu farmu, godinu dana prije nego je Yun ovdje dospio.

Yun se molio za njega i gledao kako da se sretne s njim. U početku je svećenik bio oprezan. Ali kad je saznao o torturi koju je Yun podnio i kako je postio 74 dana, postali su veliki prijatelji. Svećenik je bio jako učena osoba, skupa su dijelili biblijske misli i misli iz duhovnih knjiga. Postali su suradnici u reformiranom kampu. Vjernici su dolazili i izvan zatvora da ih vide i prime milosti preko njih. Kad su obojica bili oslobođeni zatvora, oni su se posjećivali i svećenik je pozivao Yuna za duhovne obnove, nagovore i svjedočenja vjernicima u njegovoj župi. Vođen Duhom Svetim Yun je govorio vatrenim žarom, tako da su ga svi rado slušali. On je sreo i jednog zatvorenika s prezimenom Zhou, koji je bio poslan u veliki Budistički samostan kad je imao 8 godina i primio pouke da postane monah. Kao monah, za nekoliko decenija ne samo što je primio budističko učenje, nego je bio i kaligraf. Ljudi su mu se divili kad su vidjeli kako je vrlo vješt u borbenim vještinama. Prstima je mogao prodrijeti u ciglu i mogao je zdrobiti kamen u ruci.

Jednom, kad je došao na trg da nešto kupi, lopov mu je ukrao novac. Ovaj ga je zgrabio i lagano bacio, da je lopov umro. To je bilo javljeno PSB. Budući da je Zhou imao iznenađujuće borbene sposobnosti, nekoliko naoružanih policajaca bilo je poslano da ga uhvate. Nije se mogao oduprijeti ovim tako dobro izvježbanim i naoružanim policajcima. Zhou je bio napokon priveden i bijen s električnim štapićem da je jedva ostao živ. Lijeva mu je ruka bila slomljena. Dok je bio liječen u zdravstvenom centru, čuo je za Evanđelje Isusa Krista i bio oduševljen onim što je čuo. Počeo je sumnjati u Budističku religiju.

Poslije osude, bio je poslan u Yunov radnički kamp. Nekoliko dana nakon dolaska u kamp sreo je Yuna. Yun mu je objasnio do u detalje najbolji put spasenja kroz Isusa Krista i pokazao mu greške u Budističkoj religiji i grijeh idolatrijskog klanjanja. Zhou momentalno sakupi sve "žute papire," "amulete (čarolije)" i razne privjeske i sve je to dao spaliti. Obratio se, javno priznavao svoje grijehe i tražio od Gospodina Isusa oproštenje. Katolički svećenik, budista i Yun, sva tri kao braća, radosni i sretni, postadoše štićenici milosti Isusa Krista. Tamo je bio još jedan zatvorenik s oko trideset godina, koji je također završio u radničkom reformiranom kampu. Upoznao je Yuna kroz njegovu ljubav, pouke i molitvu. Doživio je obraćenje i vodio lijep duhovni život. Ovaj zatvorenik je bio uvijek unaprijed voljan da prihvati tegobe. On je bio krotak, blaga duha, volio je druge kao sebe, i bio uvijek nasmiješen. Zato je zaslužio nadimak 'smiješak.'

Dana 25. prosinca 1985. A- Hong i drugi poznanici došli su posjetiti Yuna u zatvor. Yun je bio silno radostan. Rekao je nadgledniku brigade: "Ova dvojica trebaju otići u toalet i molimo vas za dozvolu." Nadglednik je bio jako prijazan prema Yunu i udovoljio mu je. Yun je to učinio da oni mogu zajednički proslaviti Božić i pokloniti se malom Isusu. Kad su njih trojica ušli u toalet, sjetili su se Isusovog rođenja i jaslica. Yun je molio: "Gospodine, situacija je takva da se mi možemo jedino klanjati tebi na mjestu kao što je

ovo. Ti si bio siromašno dijete i bio si rođen i stavljen u hladne jaslice. Gospodine, mi želimo da imamo udjela u tvojim jaslicama, dio u tvojoj patnji i dio u tvome križu."

Dok su ovdje molili, netko je iznenada došao. To je bio čovjek s imenom Ki, koji je bio rođak nadgledniku zatvora. Bio je to jako loš čovjek koji je neprestano špijunirao zatvorenike i ponašao se kao tiranin. Kad je Ki otkrio da se njih trojica mole u toaletu, zavikao je: "Yun, kako možeš privatno u radničkom reformiranom kampu voditi praznovjerne aktivnosti. Ja vas idem prijaviti nadgledniku!" Yun je osjetio snagu Duha Svetoga pa mu reče otvoreno: "Ki, Kako se možeš opirati našem istinskom Bogu? I u Ime Isusa iz Nazareta, ja ti naređujem da klekneš, obrati se i predaj Gospodinu Isusu!" Bogu Hvala! Njegove riječi su bile s više snage nego carski edikt. Ki se prigrnu, kleknu na pod i kao Saul na putu za Damask, obratio se Gospodinu.

Četiri su godine prošle pune patnje u radničkom reformiranom kampu. Stotinu dana prije nego što je Yunova osuda došla kraju, službenici PSB su pretresli Yunovu kuću. Nekoliko ljudi PSB okružilo je Yunovu kuću i pregledali svaki kut kuće. Nađeni su Yunova Biblija, duhovne knjige i notes. Značajno je bilo pismo obitelji i vjernicima koje je bilo jako nadahnuto. U ovom pismu Yun ih je poticao da budu jaki i da se ne boje oluje. Rekao im je da ne posjećuju krivu crkvu, stvorenu od vlasti, jer je ona kao bludnica. Na kraju je bila pjesma koja je opisivala život u zatvoru.

Živjeti na mjestu trnja, zaista je kao u novom grobu,
Onaj koji je ušao s jednim đavlom, vraća se sa sedam,
jer okovi ne mogu izmijeniti život.
Ako netko želi promijeniti svoj život,
on se mora obratiti i tako duhovno preporoditi.
Star čovjek duhovno preporođen, postao je drugi, novi čovjek,
danima pjeva hvale Bogu Stvoritelju Neba i zemlje.

Tamo je bilo i drugo pismo. Brat ga je pisao Yunu i u njemu spominje da je poznati Američki misionar pozvan da posjeti Kinu i da je ‘evangelizira: "Pošto su našli ovaj materijal, službenici PSB-a su se odmah požurili u zatvor da pregledaju ćeliju gdje su našli Bibliju, te pobožne i duhovne knjige.

Yun je bio svezan i odveden u sobu za ispitivanje. Zapovjednik PSB-a i kadar iz kampa i mnogi službenici PSB-a buljili su u njega. Zapovjednik PSB-a obrati se Yunu i reče: "Ti nesretniče, ničeg se ne bojiš?"

Yun uzvrati mirno: "Ja vas želim obavijestiti da sam od vremena moga zatvaranja do sada poštivao zatvorske propise, poštivao vođe, radio marljivo i da nisam počinio ni jedno zlo djelo."

Zapovjednik je bio bijesan što on odgovara, pa je udario šakom po stolu: "Obmanuta huljo, nitkove! Ti si upotrijebio mnogo trikova. Kad si bio zatvoren u ‘A’ mjestu pravio si se nijem i nisi odgovarao ništa. Onda si se u određenom ‘B’ mjestu pravio bolestan i odbijao hranu. Od onog dana do danas ti nam se opireš. Tko bi mislio da ćeš ti, pošto si bio poslan u radničku reformiranu brigadu, počiniti još veća zlodjela!

Prvo; ti si surađivao sa strancima. Nekoliko mjeseci prije nego će određeni Amerikanac doći u Kinu, ti si već znao o tome. Štoviše, onaj koji te je obavijestio o tome, poznati je kriminalac u našoj zemlji.

Drugo; kroz tvoj boravak u radničkom reformiranom kampu ti si pridobio nebrojene obraćenike. Ako bi ti mi dozvolili da ostaneš ovdje zatvoren nešto više godina, mi se bojimo da ćeš uzeti kontrolu nad svakim radničkim reformiranim kampom. (Začudo, Yunova radost bila je neizmjerna i on je hvalio Gospodina).

Treće: ti si opisao zatvor kao mjesto od trnja, kao novu grobnu rupu. Podrugivao si se Partijskoj policiji radničkog reformiranog kampa govoreći: "Ako dođe u zatvor jedan s jednim đavlom, ode vani sa sedam."

Četvrto; ti si se odupirao religijskoj partijskoj policiji i nazivao crkvu koja je podržana od Partije kao crkvu izdajnicu. Ti imaš pokvarene namjere. Mi ćemo tebi pokazati. Neka netko dođe da ga tuče!, naredio je zapovjednik.

Na ovu zapovijed, nekoliko zatvorskih stražara jurnulo je i počelo ga nemilosrdno udarati. To je bilo upravo onako kako je on napisao u pjesmi ‘električni štapovi, užeta i kožni kaiševi.’ Bio je bijen dok mu tijelo nije bilo strašno izranjeno.

Na kraju je bio kažnjen na samicu u vremenu od 100 dana, kroz koje vrijeme mu nije bilo dozvoljeno da ikoga vidi. Svezan okovima proveden je kroz četvora željezna vrata, prije ulaska u svoju samotnu ćeliju. Unutra je bila samo jedna jako potamnjela svjetiljka. Sav prostor bio je 12 stopa na kvadrat, a pod je bio jako mokar. Ovaj prostor je bio zatvoren kroz cijelu godinu dana tako da je vlaga zaudarala i izazivala omamu i povraćanje.

U ovu ćeliju nikad nije prodrlo sunčevo svjetlo. Najednom se Yun osjećao jako osamljen. Bol od rana i od okova pridonijeli su da osjeti beznađe. Najednom je čuo pjesmu jedne ptice koja je cvrkutala. Brzo je skočio na željezna vrata. Na gornjem dijelu željeznih vrata bio je mali željezni prozor koji su stražari upotrebljavali da promatraju zatvorenike. Kroz mali otvor prozora mogao je gledati van. Vidio je nekoliko malih francuskih stabala kao suncobrani. Na granama male, sretne ptice širile su svoja krila za igru, bile su radosne i slobodne!

Yunu je plakao i pitao se: "Gospodine, kad ću ja biti slobodan kao ove ptice?" Tada mu je došla prava Riječ od Gospodina: "Ta na to ste i pozvani, jer je Krist trpio za vas i ostavio vam primjer da idete njegovim stopama," 1 Petrova 2, 21.

Pao je na koljena, podigao ruke u lisicama, uzvikujući: "Gospodine, ja sam voljan, ja sam voljan da te slijedim i idem tvojim stopama. Neka se vrši tvoja volja nad tvojim slugom!" Najednom mu se srce ispuni ljubavlju, radošću i mirom Gospodnjim tako da se nije mogao uzdržati od radosti da ne pjeva:

"Tvoja ljubav je svezala moja romantična krila, pogledaj dolje i poslušaj moju nježnu pjesmu. Slatka ljubav me obuzima duboko, ja sam voljan da budem zatvorenik i ne želim odletjeti daleko."

Yun nije četiri dana vidio Bibliju, žarko je molio Gospodina za jednu Bibliju. Jedne noći sanjao je da su njegovi okovi pali s ruku i da drži i čita Bibliju. Svećenik, s kojim se sprijateljio u zatvoru, stajao je pored njega i radosno uzviknuo. "Isus je pobjednik! Isus je pobjednik!" Yun se zatim probudio pružajući svoje ruke i okovi su pali s njih.

Sutradan oko 8 h prije podne, upravitelj sekcije radničke brigade pružio mu je Bibliju kroz otvor na prozoru i rekao: "Iako si počinio zločine, mi respektiramo tvoju vjeru. Dođi, ovdje je tvoja Biblija. Uzmi je!" Hvala Bogu! To je bilo nevjerojatno! Ovaj upravitelj uvijek je mrzio one koji su vjerovali u Isusa. Ako bi našao zatvorenika da čita Bibliju, on bi je oteo i poderao. Ali Bog je upotrijebio njega da donese Bibliju Yunu. Yun je bio presretan. Otvorio je Bibliju s poštovanjem i čitao Otkrivenje 22,2O-21, "…Amen! Dođi Gospodine Isuse! Tada je čitao Bibliju i noć i dan i u roku od 9O dana, ne samo da je pročitao Stari i Novi Zavjet, nego je također zapamtio sva pisma od Hebreja do Otkrivenja.

Sva obitelj je bila vjerna Gospodinu

Bog je blagoslovio Yuna i njegovu obitelj koja je živjela za Gospodina. Imao je dragu majku i kreposnu ženu. Njegova majka bila je u 7O. godini i kroz svoj život srela se s velikim poteškoćama. Prošla je kroz mnoge patnje i ostala je vjerno služiti svome Gospodinu, imala je ljubavi za druge. Što više, neprekidno je postila. Dnevno je molila za Crkvu i za izgubljene duše.

Yunova žena Lingling je bila jako mlada i došla je iz obitelji koja nije vjerovala u Boga. Ali, kad je srela Yuna i njegovu obitelj, upoznala je Isusa. Dok su oni bili tek vjenčani, Yun je volio dom i s ushićenjem bi druge poučavao. Ona ga je razumjela i molila se za njega noć i dan. Kad je napokon bio zatvoren, bila je trudna. Bila je jako slabog zdravlja i sav teret kuće je pao na nju.

U to vrijeme mnogi vjernici su zatvarani i Crkva je prividno jako nazadovala. Poslije Yunovog zatvaranja neki vjernici su dolazili da joj pomognu. Kad je Yun bio osuđen kao politički kontrarevolucionar, napao ju je njezin vlastiti brat, a sva rodbina je prekinula veze s njom.

Iako je bila nekoliko mjeseci trudna, morala je dnevno odlaziti na njivu raditi. Jednog dana bila je jako iscrpljena i s velikom teškoćom je čupala korov. Ovo je radila nekoliko sati, ali mokra zemlja bila je pogodna da korov samo buja. Najednom je dobila vrtoglavicu i pala u nesvijest. Kad je došla sebi, nedostajala joj je snaga da ustane.

Sad je shvatila da su je njezina obitelj i prijatelji napustili, njezini susjedi su je ismijavali i prebacivali joj, a i njezin rođeni brat ju je napadao. Osjetila se sama i slomljena srca. Dok je ležala na mokroj zemlji, pogledala je gore prema nebu i počela pjevušiti psalam 123 "Oči svoje uzdižem k tebi koji u Nebesima prebivaš." Pjevušila je dok nije briznula u plač.

To je bilo u vrijeme prije nego je Ming iz ‘F’ mjesta potaknuo vjernike da pomognu Lingling na polju. A-Hong koji je živio u susjednom selu, koji je također došao pomoći. Dok ju je žena Yunovog brata, skupa sa susjedima ismijavala i proklinjala, Linglin je živjela u suzama, ali usprkos svemu ruka Gospodnja je bila nad njom i bila je ojačana u svom srcu kroz riječi: "U svemu trpimo nevolje, ali nismo u tjeskobi, ne znamo kamo bismo se okrenuli ali ne očajavamo, progone nas ali nismo ostavljeni, obaraju nas ali nismo uništeni." 2 Koričenima 4,8-9. Lingling je primila pismo od Yuna koje je proturio iz zatvora. To joj je dalo veliku utjehu. U pismu je bila napisana ova pjesma,

‘Tijelo može starjeti, rodbina i prijatelji mogu razočarati,
put kojim mi idemo može biti teži, ali treba slijediti put Gospodnji.

Sad je bila ojačana i odlučila je u srcu da će nositi križ usporedo sa svojim mužem. Napokon je došlo vrijeme Lingling da rodi. Bila je radosna i žalosna. Radovala se jer je rodila muško dijete, ali njeno se srce kidalo za njezinim mužem koji nije mogao biti tamo da podjele ove dragocjene trenutke. Mislila je: "Ovo dijete mora se zvati kao i njegov otac!"

Te iste noći Yun je sanjao da vidi Lingling kako drži muško dijete i ide prema njemu govoreći: "Daj ovom djetetu ime!" Yun je uzeo dijete i rekao: "Njegovo će ime biti Izak!" Sutradan, kad je rodbina došla reći Yunu dobru vijest, on je već imao ime za svog sina.

Uskoro su zrela polja bila gotova za žetvu. Vjernici su pomogli Yunovoj obitelji kod žetve. Jedan mali dio pšenice, koji je bio požnjeven, ostao je na njivi. Te iste večeri vrijeme se naglo promijenilo i plavo nebo bilo je pokriveno crnim oblakom. Grmjelo je i sijevalo. Lingling se još oporavljala od porođaja i nije bila sposobna ustati iz kreveta. Nije bilo drugog izlaza nego da Yunova stara majka donese ovaj dio pšenice iz polja. Starija žena gurala je kolica na svojim tankim mršavim nogama, a kvrgave ruke su joj drhtale od nemoći.

Kolica se neočekivano prevrnuše i padoše u rupu i ona je slomila ruku i bedro. To su bile poteškoće koje su Lingling i njezina svekrva prošle, dok je Yun bio u zatvoru. Usprkos svemu, Gospodin ih je pratio i one su u srcu nosile nebeski mir.

Idite primiti zemlju koju vam daje Gospodin vaš Bog u posjed

Jošua 1, 11.

Jednog dana 1987. uprava iz radničkog kampa je rekla Yunu da će biti premješten u ‘B’ mjesto. Jedan zatvorenik mu je rekao da će sigurno biti prebačen u određeni centar da bi ga teže kaznili. PSB je našao dosta ‘dokaza’ protiv njega. Prema tome, najveća patnja je slijedila. Što više, odlučio je u srcu da neće izbjegavati ni jednu žrtvu. Voljan je da dadne svoj život i da prolije svoju krv za Isusa.

Sutradan je došlo vozilo PSB-a iz ‘B’ mjesta da ga uzme. Tamo je sreo čovjeka PSB-a iz ‘B’ mjesta s još nekoliko Partijskih osoba, nadglednika Odjela Ujedinjenog Fronta iz ‘B’ mjesta i glavnu osobu iz Odjela za Religijske Odnose.

Zapovjednik PSB-a je ozbiljno rekao: "Ti trebaš znati da je tvoj problem jako ozbiljan i trebaš biti strogo kažnjen, jer se tvoja tvrdoglava glava neće promijeniti i kad bi ti oduzeli život, mi smo odlučili da te vratimo kući. Ali mi ti dajemo na znanje:

1. "Ti ćeš biti bez ikakvih politički prava i nema puta da se oslobodiš ‘zatvorskog šešira.
Ti moraš biti pod kontrolom i nadzorom lokalne vlasti.
2. Ti se moraš javiti PSB-u svakoga mjeseca.
3. Ti moraš posjećivati Partijsku Crkvu koja je podržana od vlade".

Yun odgovori: "Poštovani zapovjedniče, kad sam ja bez ikakvih političkih prava, kako onda mogu imati privilegij da posjećujem ovu veliku organizaciju koja je podržavana od vlasti? Nije li ovo kontradiktorno? Zapovjednik PSB-a je zanijemio od bijesa: "Yun, ti si veliki prevarant. Mi te moramo strogo kazniti poslije tvoga povratka kući. Ako budeš poticao vjernike da se opiru Partijskoj policiji, ti ćeš snositi posljedice!"

Uskoro, nakon što se Yun vratio kući, bio je posjećen od provincijalnog službenika PSB-a. U selu gdje je živio održavao se veliki masovni miting. Nazočni su bili svi kadrovi narodne policije. Na mitingu su govorili o Partijskoj crkvi i kako je bila podržana od naroda.

Rekli su da je prijašnje Kršćanstvo bilo alat upotrijebljen od stranih zemalja da slome Kinu i to je trovalo narod. Također su govorili: "Samo Patriotska Crkva je priznata i podržana od vlasti." Ponovili su da su svi kućni sastanci ilegalni i da sav kadar narodne policije ima ovlasti kazniti one koji sudjeluju u tim sastancima.

Na kraju mitinga PSB je objavio:
1. Yun je politički zatvorenik i njemu su oduzeta sva politička prava.
2. Lokalne vlasti, kadar narodne policije i sav narod , ima pravo nadzirati njegovu aktivnost.
3. On se mora javiti jednom mjesečino PSB-u
4. On ne može svojom voljom napustiti selo.
5. Ako i jedna nepoznata osoba ima kontakt s njim, on momentalno mora biti svezan i uzet u policijsku stanicu na ispitivanje.

Ali, kako ovakav čovjek može prestati raditi za Gospodina? Ubrzo, poslije povratka kući, evanđeoski rad je počeo brzo napredovati. Yun je bio pun Duha Svetoga i mnogi čudesni znakovi su ga slijedili.

Oni susjedi što su se prije podsmjehivali Linglingu, sad su postali vjernici i zavoljeli Isusa. Mnogi su duboko suosjećali s progonstvom Yunove obitelji. Yunov brat i nevjesta su se također obratili. Evanđeoska vatra se širila cijelim selom. To je bilo baš kako je Yun rekao u noći svog hapšenja, da on živi u Evanđeoskom selu! I u susjednim selima broj vjernika je jako rastao. Crkva u ‘B’ mjestu je iskusila veliku obnovu. Hvala Bogu! Neka je slava njegovu Svetom Imenu!

Yun je posjetio obitelj zatvorenika vjernika Huanga. Kad su Huangovi otac i majka vidjeli Yuna zagrlili su ga i glasno plakali: "Mi smo primili krvavo pismo koje si ti pomogao našem sinu napisati i mi znamo koliko si ga volio, dok je on bio u zatvoru. Ti si spasitelj našeg sina i spasitelj cijele naše obitelji. Iako je naš sin umro, od danas ti ćeš biti naš sin!"

Yun je rekao: "Iako je tijelo vašeg sina umrlo, njegova duša je živa i on je otišao počivati u miru Božjem. Riječi koje je napisao vama u krvavom pismu nisu umrle. Naprotiv, njegova molitva je živa. Razlog moga današnjeg dolaska je da vam kažem posljednju želju vašeg sina. On je rekao da trebate vjerovati u Isusa!"

Huangove roditelji su znali da će to biti teško za njih, jer su bili službenici visokog ranga. Yun je proboravio nekoliko sati razgovarajući s njima. Naposljetku su mu gurnuli nekoliko stotina dolara u džep. Yun je izvadio novac van i ostavio ga na pladnju za čaj.

Rekao je: "Ja ne želim vaš novac, nego vaše duše. U ime Isusa iz Nazareta ja Vas pozivam da kleknete i da primite svjetlo vjere u Isusa kao svoga Spasitelja! Njegove su riječi bile kao silna bujica. Huangove roditelji su odmah kleknuli na koljena i sa suzama su priznavali grijehe. Od toga dana postali su vjernici.

Dok ih je ostavio i spuštao se po putu, Yun je mislio da čuje mnogo glasova koji su dolazili od svuda okolo govoreći: "Da, primio je obilnu milost od Gospodina, da donese snagu od Uskrslog Gospodina, koja ozdravlja, da spasi milijune duša. Želio je ići u svaku provinciju, u svaki kraj, u svaku planinu, na svaki otok, u svaku rasu, i išao je hrabro naprijed, čineći sve za svoga Isusa.

Ljiljan između trnja
Pozvana kao tinejdžer
(u ranoj mladosti)

Jednog dana u lipnju 1964.,u seoskoj zadruzi blizu ‘F’ mjesta, rođena je djevojčica. Njezini roditelji su joj dali ime ‘Šeng’ (znači sveta). U dobi od 11 godina, došla je sa svojom majkom kod djeda i bake da im pomognu, jer je djed bio jako star i fizički slab. Djed je bio jako veliki vjernik i kod njega su se često vjernici sastajali na svoje vjerničke susrete. Prema tome, Šeng je imala dobru bazu za svoju vjeru. Od svoje 13. godine redovno je posjećivala vjerske susrete, ali nije duhovno rasla, dapače, ona bi u školi polemizirala s drugima i svađala se i njezin razrednik bi je često ukorio. S 15 godina pošla je u srednju školu. Jednog dana udarila je jednog učenika koji je bio mnogo veći od nje, u toj dobi joj se probudila savjest i te noći plakala je obraćajući se Isusu i kajući se. Pred njim je priznavala svoje grijehe. U njezino srce je ušao mir i radost za koji ona prije nikad nije znala.

Od toga dana njezin se život radikalno promijenio. Nije se više svađala s onima koji su je okruživali kao ni s učenicima, koje je prije mrzila. Osjetili su da ih sada voli. Počela je razmišljati kako su njihove duše dragocjene, pričala im o Isusu i učila ih pjevati svete pjesme. Kao rezultat toga sedam djevojaka je povjerovalo u Isusa. Šeng je vidjela njihovu glad za duhovnom hranom, za Božjom Riječi, zato ih je uzela svojoj kući svake subote navečer i u nedjelju navečer bi se vratile u dom. Tako su svake nedjelje bile na nedjeljnim vjerničkim okupljanjima. Jednom se program produžio do kasno u noć, tako su se mogle vratiti tek u ponedjeljak ujutro, pa je uprava škole saznala za njihove aktivnosti.

Jednog jutra upravitelj je sazvao sastanak svih učenika i svih profesora. Rekao je: "Naša velika zemlja vjeruje u Marxizam i predsjednika Maocetunga. Mi ne vjerujemo u Boga i nema Spasitelja. Ovdje u ovoj školi imamo jako zaostalu učenicu, koja ne samo da vjeruje u Isusa, nego je i mnoge druge povukla da povjeruju.

Škola ne može ovo dozvoliti…" Poslije toga imenovao je učenicu ‘Šeng’ i dao joj strogo upozorenje. Nekoliko stotina očiju palo je na Šeng. Mnogi učenici su je počeli napadati, ali ona se nije osjećala osramoćena. Smiješila se i oči su joj sjale od ljubavi, čak i onima koji su je počeli prezirati kao da je govorila: "Isus je divan, dođite i vjerujte!"

Jednog dana došla su dva misionara u Šenginu kuću. Ona je bila silno oduševljena i napisala je molbu za oslobođenje od škole. Kad je ušla u školski administrativni ured, prolazeći pored upravnika pozdravila je s ‘Hvaljen Bog,’ Kad je on to čuo, rekao je: "Što vi to kažete?" Svi su se zabuljili u nju i sablažnjivo rekli: "Nevjerojatno koliko se ova učenica promijenila."

Ostatak godine Šeng je bila neprekidno korena da odvodi učenike na vjerske susrete. Bila je kritizirana i upozoravana od škole da posjećuje više crkvu nego što uči. Napokon je ostavila školu i pripremala se da posve služi Bogu, kao vjeroučitelj. Na vjerskim susretima su uglavnom bili stariji ljudi. Kad su vidjeli kako je ova mlada djevojka zagrijana za Isusa, svi su bili sretni. Ona bi predvodila pjevanje kod krštenja i kod svete službe.

Jednu večer skupilo se oko 400 ljudi. Vjernici su insistirali da Šeng govori o Isusu. I tako je ona stupila naprijed i počela govoriti, silno prosvijetljena Duhom Svetim. Mnogi su se čudili da tako mlada djevojka može stati pred toliko ljudi i tako krasno govoriti o Bogu. Poslije velikog čuđenja u mnogima su se pojavile suze kajanja.

Situacija je u to vrijeme bila jako napeta. Nekoliko starijih vjeroučitelja moglo je samo kasno po noći posjećivati vjernike, jer su se po danju skrivali. To su obično bila mjesta puna vjernika i pretijesna za sve koji su dolazili. Iako je vani bilo jako toplo, oni su morali zatvarati prozore i vrata, prozore bi zastrli tamnim zastorima da se ne bi vidjelo svjetlo ili čula pjesma. Vani bi bila jedna osoba koja bi pazila da tko ne dođe. Oni koji bi dolazili, morali su paziti na šum cipela ili hodati bosi, tako da se ne čuju koraci. Tri godine Šeng je bila u takvim okolnostima.

Kad je imala 17 godina, slušala je jednog starijeg Božjeg slugu kako čita: "Rim. 12,1. Zaklinjem vas, braćo, milosrđem Božjim da prinesete sebe kao živu žrtvu, svetu i ugodnu Bogu – kao svoje duhovno bogoštovlje."

Poslije ovoga ona je u srcu osjetila veliku nelagodu. Kleknula je pred Gospodina i molila: "Gospodine Isuse, ja sam otkupljena velikom cijenom, tvojom predragocjenom krvlju. Od danas ja želim sebe posve Tebi posvetiti. Primi me kao živu žrtvu!"

Šeng je susrela nekoliko vjernika koji su bili upravo pušteni iz zatvora i jednu djevojku od oko 20 godina koja se zvala Bai, a koja je pobjegla od kuće da bi mogla služiti Gospodinu, jer je njezin otac odnio njenu sliku u policiju i tražio da je zatvore. Prema tome, mogla je biti svaki dan zatvorena, ali se nije toga plašila, nego je i dalje s još nekim vjernicima nastavila skupljati ljude i govoriti im o Isusu. Hrabrila ih je da budu jaki, poduzetni i da jako vole Gospodina, govorila bi: "Ako dođe policija PSB-a, oni neće zatvoriti vas nego nas." Njezine riječi dale su Šeng snage i pomogle joj u službi evangelizacije.

Poslani od Gospodina

Od kraja 1981. do proljeća 1982, Crkva se je silno duhovno obnovila. Neprekidno su pridolazili novi vjernici. Poslije proljetnog odmora, vjernici su iz nekih mjesta tražili da im se hitno pošalju vjeroučitelji. Poslije duge molitve, poslano je petero muških i osam ženskih osoba u ‘ F’ i ‘G’ mjesta, među njima je bila i Šeng.

Dok su išli putem, pjevali su pjesmu D. Apostolska 20,22- 24: "Sada evo, svezan u Duhu, idem u Jeruzalem ne znajući što će me u njemu zadesiti. Jedini mi Duh Sveti jamči u svakom gradu da me čekaju okovi i patnje …" Oni su pjevali i u suzama su čekali autobus, za mjesto u koje su pošli. Poslije dva sata došli su u određeno mjesto. Podijelili su se u pet grupa i išli od vrata do vrata po naseljima naviještajući.

Bilo je čudesno. Svaku drugu večer bi se bez ikakvog dogovora našli skupa. Nakon što bi obišli razne krajeve. Kad bi vidjeli jedni druge, najmlađa osoba je pričala kako se i vrijesak (bilje) vratio Isusu. Neki su kroz suze govorili o svojim poteškoćama na koje su naišli dok su govorili o Isusu. Najstarija u grupi bila je nešto starija od 20 godina, a najmlađa od 15 godina.

Šeng i stariji suradnici su ih hrabrili govoreći im kroz što je sve Isus prošao. Rekla je da ptice u zraku imaju gnijezda, a Isus da nije imao gdje glavu nasloniti. Neprekidno je obilazio mjesta, narod ga je htio kamenovati i pljuvao je po njemu. Onda im je govorila o sv. Pavlu i o njegovu iskustvu propovijedanja, a što je zabilježeno u 2 Korinčanima 11,23-29. Sve je činila da ih ohrabri. Ovo je hrabrilo njihovu vjeru i oni su ponovno išli u sela naviještati Božju Riječ.

Dok su ovako četiri dana hodali, Duh Gospodnji je jako djelovao u svakom mjestu. U jednom selu bio je jedan opsjednuti bolesnik. Bio je tako nasilan da mu se nitko nije usudio primaknuti. Njegova obitelj je molila mlade navjestitelje da mole za njega. Oni su najprije govorili o Evanđelju i uklonili su idole iz njihove kuće. U Ime Isusovo su molili i naredili svim zlim duhovima da odstupe od njega i momentalno je bio oslobođen. Tada su ih zvali svi koji su imali slične probleme, da bi zatim svi u mjestu povjerovali u Isusa. Zatim su odabrali mjesto gdje će se redovno sastajati svaku večer.

Grupa koju je vodio Gou imala je poseban dar Duha Svetoga, oni su išli u najdalja mjesta i počinjali bi navještaj riječima: "Kraljevstvo nebesko je blizu, obratite se i vjerujte u Isusa..." Presnimili su mnoge trake s Evanđeljem i dijelili ih. Također su pripremili mnoge plakate i postavljali ih na zidove pored putova. Na plakatima je bilo napisano: "Vjeruj u Isusa i imat ćeš život vječni, klanjaj se samo pravom Bogu, Tvoja duša je jako dragocjena, Ivan 3, 16, Hebrejima 9,27, itd." Ovdje su mnogi povjerovali.

U jednom selu bio je dječak od 10 godina, bio je zaražen meningitisom i neprekidno je ječao od boli. Nitko nije mogao razumjeti ni jednu jedinu riječ koju bi rekao. Radi svoga bolesnog djeteta obitelj se obratila Isusu i tražila da se mole za dječaka. Polažući ruke na njegovu glavu Gui je rekao: "U ime Isusa iz Nazareta ja ti naređujem da govoriš." Dječak je optrčao oko dvorišta i došao natrag kod Guija govoreći mu jasno: "Hvaljen Bog! Kako si striče?"

Kad su mladi navjestitelji došli u ovaj kraj, nitko osim jednog starog vjernika nije ih htio primiti. Ali, sad su se stvari počele okretati. U svakom selu su bili toplo primljeni i drugi vjernici su ih pozivali u svoja mjesta da dođu k njima i navještaju Isusa. Bilo je tako mnogo poziva da ih nikako nisu mogli sve ispuniti.

Peti dan otišli su na tržište u ‘E’ gradu. Tamo je bilo mnogo naroda, a vladao je veliki nemoral. U tom kraju narod se je silno opirao Bogu i svima onima koji su u prošlosti dolazili da im naviještaju Evanđelje, uvijek bi navjestitelje premlatili. Prije nekoliko godina netko je prošao kroz ovo mjesto i rekao nekoliko riječi o Bogu,

ondje prisutnom narodu. Zbog toga je bio tako prebijen da mu je glava silno krvarila. U tome mjestu je bilo samo nekoliko vjernika, ali su bili jako mlaki i nezainteresirani.

Vidjevši da nemaju uspjeha, mladi navjestitelji su se spremili da se vrate. Poslije 1 km hodanja bili su posramljeni kako su pokleknuli u borbi. Gui je glasno rekao: "Braćo i sestre, teško nama ako mi ne budemo naviještali Riječ Gospodnju. Zašto smo mi ostavili ‘E’ mjesto? Tamo je mnogo izgubljenih duša, mi moramo ići tamo spašavati duše!" Tada su svi kleknuli na zemlju priznavajući i kajući se za svoje grijehe, molili su Gospodina da im dadne vjere i snage. Iza toga bili su ispunjeni radošću i utjehom, i svi su se vratili u ‘E’ mjesto.

Vatra je planula u ‘E’ mjestu

U to vrijeme, došao je Atu od ‘F’ mjesta s još sedam osoba da obraduje ovu grupu od 13 članova, sada ih je svega bilo 2O. Podijelili su se u 5 malih grupa i išli su u svaku ulicu naviještati Isusa i njegovo Uskrsnuće. Šeng je uzela jednu grupu i išla u restorane, prodavaonice, na radna mjesta i tržnice. Svima su govorili o Radosnoj Vijesti, svima koje su vidjeli. I u svaku kuću bi ušli. Narod, koji se skupljao, bio je kao ‘vrela voda u loncu.’ Skupina je bila tako velika da nitko nije mogao proći na drugu stranu. Mnoga vozila na cestama su formirala redove i vozači su zastajali pružajući glave van, da vide što se dogodilo.

Mnogo naroda se skupilo oko prodavaonice za hranu i prodavalo se ‘Montou’ (vrsta kruha). Mnogi su prodavali cvijeće i cigarete. Bilo je interesantno da se vlasnici nisu uopće tužili, naprotiv, zatvarali su svoje prodavaonice i sami došli slušati. U jednom restoranu jedan je naručio juhu s knedlama i samo što je počeo jesti kad mu vlasnik reče: "Jedi to brzo!" Ovaj je ostavio zdjelu s juhom i otišao na susret s vlasnikom.

Što su vidjeli? Bila je tu mala curica od 16 godina. Stajala je na drvenoj klupi i tumačila put do spasenja. Svi su bili jako tihi i pažljivo su je slušali. Kad je svršila, došla je druga od 15 godina i tumačila stvaranje svijeta. Zatim je stupila treća i počela pjevati:

"Život na zemlji je kao trava i cvijet.
Zašto narod traži ugled, čast i bogatstvo
Kad se ruke sklope i oči zatvore,
Ništa neće biti promašeno.
Duše su jako dragocjene, jako dragocjene.
Duše su jako dragocjene, jako dragocjene.
Vjera u Isusa donosi vječni život
I uklanja paklenu patnju."

Mnogi ljudi su ih gledali s čuđenjem jer nikad prije nisu čuli za Radosnu Vijest! Kad je Gui pogledao scenu, mnoga pitanja su mu pala na pamet: "Je li ovo put za prenošenje Radosne Vijesti? Je li Bog u ovome? Kakve će biti posljedice?" Najednom ga je počeo stomak tako boljeti da se do zemlje savio. Nije mogao ni nogom maknuti. Onda je Lu izišao naprijed i rekao mu: "Pogledaj, tako ih je mnogo ovdje koji slušaju jer su tako gladni Riječi Božje. Ove djevojke vjeruju u Gospodina tek kratko vrijeme i one mogu iznijeti samo kratku poruku. Ti moraš izići naprijed i propovijedati." Gui je rekao: "Stomak me strašno boli, kako ću ja propovijedati?"

"Samo pogledaj na skup. Da li te boli stomak ili ne, ti moraš propovijedati. Ti moraš propovijedati barem 15 minuta." Gui je ustao i rekao: "Ja ću slušati Gospodina, ja ću slušati preko tebe potrebe Crkve." Samo što je stupio naprijed, bol ga je napustila. Narod je bio zapanjen slušajući ga. On je bio oko 30 godina, visok i mršav, bio je malo pognut, imao je glatko lice, visok nos i guste obrve. Iz njegovog oštrog pogleda sijevale su zrake ljubavi. Gospodin mu je dao nadnaravnu snagu. Dok je govorio, riječi su tekle preko usana kao žive vode. Govorio je o ljudskom padu, spasenju duše i kazni za grijehe. Rekao je kako je Isus došao radi grešnika. On je podnio kaznu i udarce i bio razapet za naše grijehe. Onda im je rekao kako se čovjek treba obratiti, ostaviti grijeh, ući u svijetlo milosti i tako doživjeti spasenje. Dok su ga ljudi slušali, osjetili su u sebi skrušenost i žalost zbog grijeha. Tada je došla vijest da je jedna grupa mladih vjeroučitelja zatvorena. Gui se obrati ostalima navjestiteljima:

"Braćo i sestre, mi smo čuli da je prva grupa, koja je bila s nama, zatvorena. Usprkos svemu, mi moramo govoriti otvoreno sa svom svojom snagom." Kad su ovo braća i sestre čuli, dali su sve od sebe. Što su više govorili, to su više snage imali i skupina je sve više rasla. Što je narod više slušao, to je više bio zainteresiran. Dok su slušali, mnogi su pognuli glave i kajali se za grijehe.

Šeng je također čula o zatvaranju. Ona i svi iz grupe su otrčali do vladinog ureda. Dvorište vladinog ureda je bilo jako veliko. Mladi navjestitelji su bili unutra u zgradi PSB-a. Svi, koji su slušali naviještanje, također su se skupili u dvorište zgrade državne pravde PSB-a. Pošto su vrata bila otvorena, sav narod je nagrnuo unutra, oko 3.000 osoba. Počeli su vikati: "Vjerujte u Isusa! Kraljevstvo božje je blizu…" Oficir PSB-a im je rekao: "Nije vam dozvoljeno ovdje propovijedati. Tko je vaš vođa? Neka on dođe naprijed i neka nam kaže nekoliko riječi i mi ćemo vas pustiti."

Vjernici su nastavili vikati i broj ljudi sve se više povećavao. Ovo je ljutilo PSB i oni nisu znali što raditi. Narod su potjerali van, a ovih šest vjernika su zadržali. Mnogi, koji su iz mase povjerovali, nisu se dali istjerati. S onih šest kleknuli su na zemlju i počeli moliti. Jedna osoba je predvodila molitvu izgovarajući rečenice, ostali

su odgovarali: ‘Amen’. To je bilo čudesno za ovaj narod koji je tek povjerovao, svi su odgovarali ‘Amen’ sa savršenim jedinstvom.

Šeng je molila: "Gospodine, molim te da sjeme Evanđelja bude posijano u ‘E’ mjestu, da se mnogi mognu obratiti, vjerovati i s milošću biti spašeni. Mi ne žalimo dati živote za ovo mjesto…" Netko je drugi molio: "Gospodine, molimo te da potakneš ovaj narod da primi Evanđelje. Mi smo spremni da za to trpimo i budemo mučeni…"

Vjernici su svima odgovarali, ‘Amen! Amen!’ Ovo ‘Amen’ je odzvanjalo kroz oblake i pogađalo srca mnogih ljudi. Vjernici su, također, molili za ljude u PSB-u: "Gospodine, oprosti grijehe PSB-u. Uzmi ih u posjed i ne daj im da odu. Učini da se obrate…" U to vrijeme PSB je pitao ovih šestoro vjernika:

"Što ste vi došli ovdje?"

‘ Donijeti Evanđelje.’

‘ Tko je vaš vođa?’

‘ Isus je naš vođa.’

‘ Odakle ste vi?’

‘ Mi smo nebeski narod.’

Svaki od vjernika je dao isto objašnjenje. Kad su iz PSB-a vidjeli da narod vani moli za njih, tražeći od Boga da ih prosvijetli i da ih posvoji, bili su šokirani i u panici. Pogureni su izišli na glavna vrata i odjurili s oficirima državne sigurnosti.

Tako su vjernici izmakli osudi. Bilo je već dva sata iza pola noći kad su ostavili Ured državne javne sigurnosti. Vraćajući se vidjeli su na riječnom nasipu mnogo okupljenih ljudi. Ovaj susret je počeo ujutro u 10 sati i bio je predvođen Guajom i njegovom grupom.

Tamo su bili mladi i stariji ljudi, žene i omladina; oni koji su prodavali cvijeće, koji su održavali zelenilo u gradu, ugostiteljski radnici - svi su zaustavili rad. Čak i trgovci i mnogi tradicionalni kovači.

U ‘E’ mjestu, u osnovnoj školi, učenici su pobjegli van iz svojih razreda i otišli na nasip na vjerski skup. Učitelji su ostali u učionicama, zabezeknuti. Zatim su počeli slijedili svoje đake. Došli su i radnici koji su radili u vladinim uredima. Također i brijači. U njihovoj žurbi bilo je i onih koji su bili na brzinu ošišani i s mokrom kosom.

Svi su došli na riječni nasip. Svi su mogli vidjeti masu ljudi. Bilo je tu od 7.000 do 8.000, i mnogi su upravo dolazili iz svih pravaca, da je ubrzo bilo oko 10. tisuća ljudi.

Na istočnoj strani od nasipa trgovac je prodavao otrov za štakore i privukao dosta ljudi. On je s majmunom nasmijavao ljude i tako bolje prodavao taj otrov. Kad je Gui prošao, narod je bio oko njega i molio je za čovjeka koji se igrao s majmunom: "Gospodine, ne pusti ga da ode danas." Poslije molitve grupa ljudi se, također, pridružila slušati o Isusu. Gui je stao na jednu stranu obale, podigao Bibliju, pogledao masu i čitao Ponovljeni Zakon 30,19-20: "Uzimam danas za svjedoke protiv vas nebo i zemlju da pred vas stavljam, život i smrt, blagoslov i prokletstvo. Život, dakle, biraj, ljubeći Jahvu, Boga svoga, slušajući njegov glas, idi uz njega, da živiš i ti i tvoje potomstvo."

Narod je bio tako miran da si mogao sve čuti. Najednom se u tišini pojavilo tiho jecanje. Iz skupljenog naroda, istrčao je čovjek s majmunom. Jednom rukom vodio je majmuna, s drugom je brisao suze. Vikao je: "Ja sam iz obitelji gdje su tri generacije kršćanske. Ali ja nisam slušao Boga i postao sam skitnica koji ne vjeruje u Boga. Molim vas, molite za mene, da mi Bog oprosti! Od danas nadalje ja neću zbijati šale sa svojim majmunom! Ja se želim obratit Bogu Živome!" Zatim je mesar zaviknuo: "Ja nisam znao da je tako predivno vjerovati u Isusa. Ja se, također, želim obratiti i vjerovati u Boga." Druga osoba je govorila: "Ja nikad ovo prije nisam vidjela. Sad vidim da je tako dobro vjerovati Bogu. Danas ne želim samo vjerovati nego vas želim pozvati u svoje selo. Sazvat ću svoju obitelj i cijelo selo da čuju o Isusu kojega vi navješćujete." Tamo je bilo

nekoliko vjernika samo po imenu i oni su se kajali i odlučili na promjenu života. U 4 h ujutro vjerovjesnici su molili za narod, da ga Bog blagoslovi. Pet malih grupica se spremalo da se vrate kući, odvojeno. Kad su pošli, bili su okruženi mnogima koji su ih pitali: "Gdje ćete vi biti ove noći? Mi ćemo s vama!"

Gui je uzvratio: "Mi smo već na putu nekoliko dana i mi se trebamo vratiti kući ove večeri. Ako mognemo, poslije ćemo se opet vratiti!" Zatim su im pristupili još neki koji su ih žarko molili: "Možete li, molimo vas, doći ove večeri u naše mjesto. Imamo naroda koji još nije čuo za Evanđelje... Ma kako bili zauzeti, vi morate jednom doći. Mi ćemo iznajmiti kola da vas vozimo. "Gui nije znao što da radi. Mjesto se zvalo ‘M’, selo daleko 22 km. od grada ‘E’, a bilo je zaista kasno. Zamolili su Guja da im ne odbije poziv i on im je obećao da će doći.

Kad su se pripremili za odlazak, okružilo ih je mnogo ljudi i molilo: "Molimo vas, recite nam još nešto malo, mi nismo sve čuli!" Tamo je bila jedna vjernica od 50 godina iz ‘F’ mjesta. Ona je bila jedna od sedam s Atu-m. Bila je nepismena i nikad prije nije javno nastupala. Ali je došla moliti za ove mlade vjerovjesnike. Najednom je osjetila poticaj Duha Svetoga i počela govoriti narodu. Glas joj je odzvanjao izazivajući pokajanje radi grijeha kod mnogih. Svaka riječ je dirala srca. Govorila je o Božjoj volji da se svi ljudi spase i, kako vjerovati u Isusa.

Za ovo djelo Gospodnje postila je već četiri dana bez hrane i bez tekućine. Sad je s Božjom snagom govorila dva sata. Što je više govorila, to je više snage imala. Dok je sunce zalazilo, narod iz ‘M’ sela ju je zaustavio da ostane dok su drugi mogli nastaviti svoj put za ‘M’ selo. Ostali iz tima su išli nekoliko kilometara gdje su ih vjernici iz svih sela molili da dođu. Neki od ovih vjernika bili su obraćeni tog dana, neki su se upravo obratili. Bili su jako gladni za Božjom Riječju, za duhovnom hranom. Ovih pet malih grupa su obišle mnoge predjele i naviještale narodu živoga Boga koji se objavio u Isusu iz Nazareta.

Početak progonstva

Šeng je vodila jednu grupu suradnika i uvečer su imali sastanak na selu. Mnogi su došli. Šeng je govorila o tome kako zadobiti vjeru i živjeti duhovni život. Najednom je dobila nadahnuće, riječi ohrabrenja za narod su potekle iz njezinih usta: "Vi morate biti jaki i hrabri i ne bojati se. Onaj koji ustraje do kraja, biti će spašen."

Pošto je to rekla, poklonila je svoju Bibliju za mještane i sve povela u molitvu. Tako se završio susret. Upravo tog momenta grupa narodne policije je upala na mjesto sastanka. Oštrim tonom naredili su: "Mještani se mogu vratiti kući, ali drugi neka ostanu!" Lokalni vjernici nisu htjeli ostaviti ove. Usprkos pritisku kadrovske policije, ni jedna osoba nije htjela otići. Tada su počeli identificirati svaku osobu. Naravno da su brzo odvojili lokalno stanovništvo od pridošlih vjerovjesnika.

Bijesno su pitali: "Odakle ste?

"Mi smo nebeski narod,"

"Zašto ste došli onda ovdje?"

"Naviještati Isusa."

"Ha, to je pravo... Idemo! Slijedite nas u policijsku stanicu!"

Četvoro mladih ljudi je bilo mirno i nije se uopće plašilo. Rekli su kadrovskoj brigadi: "Mi ćemo ići, ali pod uvjetom da nam dozvolite pjevati cijelim putem." Naravno da se ovi nisu složili, četvorka je počela pjevati i moliti nakon nekoliko koraka. I tako su nastavili, da ovi nisu znali što raditi. Kad su stigli u ured, četvoro vjernika je kleknulo i molilo, zatim su čuli da su rekli na telefon: "Ovdje smo mi također zatvorili četvoro." Tada su saznali da su i ostali članovi uhićeni.

Kasno navečer, službenici kadrovske policije su, po nalogu, prebacili navjestitelje u glavnu policijsku stanicu. Te noći nije bilo oblačka na nebu i zvijezde su sijale kao dnevno svijetlo. Duž puta glasno su pjevali. Budući da je Šeng mnogo govorila prošlih dana, glas joj je oslabio. A sad joj je glas odzvanjao i bio je snažan. Ona se uopće nije osjećala kao da ide u policijsku stanicu, nego kao da ide u susret Gospodinu. Policija ih je upozoravala: "Već je kasno i mi smo došli u policijsku stanicu i ne dozvoljavamo vam da pjevate."

Mladi nosioci Radosne Vijesti bili su hrabri i neustrašivi i nastavili su pjevati još glasnije:

"Ja imam slavan dom gore u nebu, (2 x)
Ja imam slavni dom gore na nebu, na to ja uvijek mislim.
Gospodine, Gospodine, ne odbaci me, (2 x)
Gospodine, Gospodine, ne odbaci me i uvijek me se sjećaj.
Isus Krist me je spasio i on će također spasiti vas,…"

Dok su pjevali, prošli su kroz glavna vrata. Kad su ušli u dvorište, vidjeli su nekoliko oficira PSB-a i nekoliko članova partijske policije. Uopće se nisu bojali, što više, još su glasnije počeli pjevati psalam 146, "… ne uzdajte se u knezove, u čovjeka u koga nema spasenja!…" Tada je čovjek koji je, vjerojatno, bio zapovjednik policije, izišao naprijed. Počeo je bacati stvari s radnog stola u sobi i buljeći bijesno naokolo počeo vikati: "Znate li vi gdje ste? Nije vam dozvoljeno ovdje pjevati!"

Službenici PSB-a su izgledali zastrašeni, kao da su se sreli sa strašnim neprijateljima. Bili su pod punim naoružanjem i radili su, ruku pod ruku, s okolnim seoskim policijskim stanicama. Cijele noći su kružili vozilima, motorima i biciklima tražeći ove mlade ljude navjestitelje Isusa po okolnim selima.

Prije nego je Šengina grupa bila zatvorena, nekoliko vjernika već je bilo pritvoreno. Jedna od njih bila je odvojena i stavljena u malu sobu da napiše 'ispovijest.' Službenici PSB-a su se služili svim mogućim prijetnjama i zavođenjem. Ona je bila prestrašena i napisala je detaljno svu dnevnu i večernju aktivnost; kako su mnogi došli, njihova imena, adrese i imena vođa od pet grupa.

Tada je čula kako Šeng pjeva psalam 146 "Ne stavljajte svoju nadu u knezove, u smrtna čovjeka koji ne može spasiti. Iziđe li duh iz njega, u zemlju svoju on se vraća, i u taj čas propadaju sve misli njegove." Ove riječi su joj donijele snagu osjećaja i ona je poderala mali 'izvještaj' od nekoliko stranica. Kleknula je na zemlju i u suzama tražila od Boga oproštenje za svoj grijeh. Molila je Boga da joj dadne vjere i snage da pobjedi u ovoj borbi. Službenici PSB-a uzeli su Šeng u drugo dvorište. Atmosfera je bila posebno teška i tamo nije bilo vjernika. Tamo je bila suočena s grupom službenika PSB-a i sa njihovim zlobnim pogledima, sa škripom zuba i očima koje su sijevale od mržnje. U mjesečevoj svjetlosti mogla je vidjeti sve dvorište i naravno da joj je bilo teško. Pored nekoliko jablanovih drveća bilo je nekoliko drvenih motki koje su bile napola prebijene, a nekoliko komada poderanog papira je ležalo na zemlji. Shvatila je da su vjernici, koji su bili prije nje ovdje, dovedeni i da su pretrpjeli strašno mučenje. Žarko je molila da joj Gospodin dadne nadnaravnu vjeru i snagu. Zatim je jedna djevojka od 16 godina bila dovedena k njoj. Bila je niska rasta i, dok je ulazila, udarali su je po licu. Najednom su je odigli kao da je bila ptica i bijesno su je bacili na zemlju, tako da joj je odijelo popucalo. Zatim su joj prekrižili ruke i privezali je za kameni stup. Metal je prodirao duboko u njene ručne zglobove i probijao njenu mladu kožu dok joj kaplje hladnog znoja nisu probile iz čela.

Šeng je bila ganuta do srca, dotrčala je do dvojice ljudi koji su je udarali i rekla im: "Zašto mučite ovu mladu djevojku? Dođite i stavite njene okove na moje ruke!" Četiri velika čovjeka koji su bili divlji kao vukovi ili kao tigrovi, zgrabiše Šeng kao pticu. Bacili su je u drugu sobu i divlje je tukli i udarali po leđima. Kako Šang nije spavala zadnjih pet dana, bila je na kraju snaga. Zbog divljih udaraca od ove četvorice izvježbanih za bitke i borbe, pala je onesviještena na zemlju, a bilo je deset minuta do dva sata ujutro.

Ovo se zbilo u rano proljeće i puhao je lagani sjeverni vjetar. Oštra hladnoća oživjela je Šeng. Šok je ležala na hladnoj mokroj zemlji, sve ju je boljelo, osjećala se slomljeno i slabo. Gledala je okolo po maloj sobi i večer od prošle noći joj je prošla kroz glavu kao ružna scena iz filma. Sad se brinula za druge suradnike. Kako su oni i jesu li izdržali zlostavljanje? Osjetila se žalosno i osamljeno kao da je izgubila svu svoju snagu. I ovaj put je izgledala vrlo nesigurna. Najednom joj je došla na pamet Riječ Božja: "U svemu trpimo nevolje, ali nismo u tjeskobi, ne znamo kamo bi se okrenuli, ali ne očajavamo, progone nas ali nismo ostavljeni, obaraju nas na zemlju ali nismo uništeni."

2 Korinčanima. 4,8 –9

Uskoro je čula milostivi glas koji pjeva ovu pjesmu. Kleknula je i vapila: "O, Isuse, molim Te da pogledaš na svoje dijete. Daj mi snagu da mogu nadvladati sotonske zavjere i ropstvo. Tvoje Ime za mene je dragocjeno! Upotrijebi me da proslavim Tvoje Ime." Tada su je sve brige, strah i osamljenost potpuno ostavile. Osjećala se kao da je njeno cijelo tijelo obnovljeno snagom koju joj daje Isus. Malo poslije, u četiri ujutro, Šeng je uzeta u dvorište. Tamo je vidjela treću grupu. Svi su bili svezani. Mislila je: "Gospodine, koliko je još ovdje vjernika dovedeno i zatvoreno?"

Najednom se začuje buka. Nešto je lupalo po metalu. To je došlo s glavnih vrata seoske uprave. Jedna 'luda žena' imala je veliki kamen u rukama i lupala je po glavnim metalnim vratima i vikala je: 'Ovi što su došli od 'F' mjesta su dobri ljudi. Oni su došli da nam govore o Evanđelju. Zašto ste ih svezali. Vi ste zli ljudi koji ćete umrijeti. Vi i vaša djeca kockate, kradete i činite svakovrsne zločine. Zašto ne činite ništa protiv toga…?"

Šeng i drugi bili su zaprepašteni. Svi su bili pritvoreni u vrijeme od 2 do 3 sata ujutro. Kako je mogla ova 'luda žena' čuti o tome tako brzo? I tko je bila ova luda žena? Ona je nastavila udarati i vikati sve jače i jače:

"Otvorite vrata, otvorite vrata!" Ta 'luda žena' bila je dobro poznata svima, blizu i daleko, i PSB ju je znao jako dobro. Iako su to bili ljudi bez srca, nisu dali ubijati ove osobe s 'mentalnom bolešću.' Nastavila je udarati sve jače pa nisu imali izbora nego su morali otvoriti vrata i pustiti je unutra. Kako su se plašili da ova 'luda žena' ne iznese sve njihove mane, jedan za drugim su se nečujno povukli u svoje sobe.

"Luda žena" je našla Šeng, sjela do nje i pitala je ljubazno: "Dijete, odakle ste vi i zašto su vas zatvorili?" "Ja sam iz ‘F’ mjesta i zatvorena sam jer pričam o Isusu." "Dobro! Vi ste sluge poslane od Gospodina. Budite jaki i kuražni. Ne bojite se i stojte čvrsto. Djeco, biti bijen s kaišem ili elektrikom ništa nije, ali ne recite nikad da ne vjerujete! Ja moram ići van i reći ću vjernicima da mole za vas."Ove riječi, od ove ‘lude žene,’ bile su kao jaki izvor struje koji je obasjao zatvorene vjernike. Njene riječi nisu uopće bile riječi ‘lude žene.’ Kakva je osoba bila ova ‘luda žena?’

Kad je svanulo, doveli su četvrtu grupu u zatvor. Službenik PSB-a pitao je jednu osobu: "Kako se zoveš?" "Moj otac se zove nebeski Otac", odgovorila je ova mlada osoba s 2O godina. Ispitivač se je razbjesnio. Nekoliko ljudi se skočilo i počelo je udarati u leđa i stomak ovog mladog vjerovjesnika. Bio je šutiran kao lopta i bacan na zemlju svom snagom. Pošto su ga pretukli, onda su ga odvukli u dvorište i ostavili ga da leži. Zatim su pozvali jednog zlog čovjeka da ga cipelama udara što jače, dok mu nije udarila krv iz usta i nosa. Teško je disao.

Ovaj okrutni, zao čovjek nije ga ostavio na miru već mu je stavio lisice na ruke i privezao ga za jedan hrapavi betonski stup od 5 h prije podne do 6 h poslije podne. Njegovo lice je pocrnilo. Molio je: "Gospodine, oprosti grijeh ovom zlom čovjeku. Zaštiti svakog brata i sestru koji su pritvoreni na ovom mjestu, da budu jaki i kuražni." Ovaj način kažnjavanja je jako bolan, kažnjenik je preminuo dok je ovo molio.

Zatim je Li dovedena unutra. Zao čovjek je redao zlostavljanja i proklinjanja. Ona je vidjela vjernika kako umire privezan uz stup, kleknula je na zemlju i molila, ovaj ju je naglo trgnuo.

"Što vi to radite?"

"Pričam s Isusom i spašavam duše."

"Odakle ste?"

"Od nebeskog Kraljevstva!"

"Gdje, u kojem kraju ili u kojem selu vi živite?"

"Ja živim u plemenitoj komuni, Sveta brigada, selo Raj."

Ispitivač je bio tako bijesan da ju je šutnuo preko poda a zatim prisilo da za kaznu kleči dva sata. On uopće nije shvatio da joj je ovim dao priliku da moli! Zatim su njih četiri dovedene unutra, svaka je bila mučena tako da su im sva lica bila natečena. Odjela na njima bila su izderana a koža cijela. Kad kršćani dođu u ovo stanje, može li ih itko smatrati humanim bićima? Kako se kaže u Rim.8,36, "Drže nas kao ovce što su određene za klanje." Ovo je bila zaista istina za ove mlade djevojke, ali da tamo nije bilo Božje zaštite i njihove vlastite odvažnosti, one bi bile predmet još većeg obeščašćivanja.

Te noći bilo je zatvoreno na raznim mjestima njih dvadesetero nositelja Radosne Vijesti. Pazilo se da dvoje ne dođe skupa na isto mjesto. Ne samo da su bili u strahu da će se urotiti, nego da će i pomagati jedni druge. Javno su izjavljivali: "Kad ovi ljudi pomažu jedni druge, oni su u stanju i jačati jedni druge." PSB je imao namjeru ujutro provesti vjernike javno u paradi, za to su izvadili velika užeta da ih svežu. Dva jaka, surova vojnika su svezala prvog. Žuzou su ruke svezali na leđima, stežući konopac tako jako da se urezao u meso. Žuziou je teško disao i borio se za svaki udisaj. Upravo kad je bio na granici smrti, konopac je puknuo na nekoliko komada, na opće čuđenje vojnika. Zatim su pronašli drugo uže i svezali Žuzia na isti način kao prije, ali se i taj prekide na nekoliko komada. Isto se dogodilo sa svim ostalim, koji su bili svezani. Skoro sva užeta i konopci su se potrgali na neobjašnjiv način, što je vojnike dovelo u paniku. Sumnja i strah ispunili su njihova srca.

Je li to istina da ovi ljudi imaju Isusa sa sobom? Sada su mogli naći samo neka stara užeta koja su namakali u vodi. Ovoga puta nisu htjeli biti grubi kao prije, jer nije bilo užadi, pa su svezali samo muške i tri ženske

osobe. Kad su vjernici izvedeni na glavna vrata vladine uprave, svi su bili puni radosti i jedan je dirljivim glasom predvodio grupu u pjesmi:

"Kad se ja sretnem s kušnjom i tragedijom, i prolazim kroz trnje i vukove,
Ja imam drugu misao, ovo me se sjeća Gospodin.
Gospodine, ti me se sad sjeti. (2x)
Čega da se ja bojim kad si ti tu i sjećaš me se?"

Najednom su svi bili ojačani Duhom Svetim i ispunjeni vjerom i snagom. Kad su vojnici vidjeli da taj tretman nije dobar, promijenili su držanje. Počeli su upotrebljavati ljubazne riječi, kao da se igraju s vjernicima: "Molimo vas, ne pjevajte više. Ako vi tražite razlog zašto vas vodimo u paradi, to nije zbog nijednog razloga do onog što ste govorili o Evanđelju." Rekli su to zbog jučerašnjeg dana, kad su se osramotili zbog zatvaranja. Vjernici su stajali snažni, smiješeći se i klanjajući se ljudima na obje strane puta. Šeng je počela pjesmu:

"Uzmi križ, govori o Evanđelju i biti ćeš ispunjen mirom.
Isus kad te vodi nebeskim putem, to je radost bez mjere.
Iako se mi srećemo s neprilikama i progonstvom,
Križ je naša kruna i slava."

Svi su skupa pjevali. Dok su marširali ukorak, njihovi glasovi su odzvanjali. Je li ovo bila parada kriminalaca? Izgledalo je kao da idu u svadbenoj procesiji. Službenici PSB-a i vojnici su se pogledali u nijemom očaju i nisu dali da ih se upozori ili zaustavi.

Velika gomila ljudi je trčala da vidi ovu grupu jakih Isusovih vjernika koji su bili bijeni, vezani i javno napadani radi Radosne Vijesti. Milosrđe je ispunilo njihova srca i oči su im bile pune suza. Ovo je bila posebna lekcija za odrasle gledatelje. Vidjevši kako su ove mlade djevojke bile mučene, dok im nisu nosovi i oči natekle i njihovo odijelo potrgano, uzvikivali su ljutito: "Ove djevojke nemaju ni majke ni sestre u obitelji! Kako su oni dali da se napadaju i zlostavljaju njihove djevojke. Ovo je podlo, odvratno!"

Vojnici su vidjeli da je parada izazvala kontraproduktivnost. Zato su brzo vratili vjernike u policijsku stanicu i zatvorili ih u nekoliko različitih soba. Poslije nekoliko strašnih mučenja, koje su prošli za dan i noć, svi su bili fizički tako slabi da su mogli jedva na noge ustati. Neki su odmah legli na betonski pod i zaspali dubokim snom. Djevojke su se skupile na jedan ležaj bez ičega na njemu, ali one su zaspale kao da su na udobnom ležaju i ostale sve do večeri. Situacija je bila kao kod Petra u zatvoru, kad je slatko spavao između dva vojnika!

Dok je sunce zalazilo, vrata na sobi, gdje su one bile zatvorene, uz lupu se otvore. Kao munja hrapav glas je dreknuo: "Tko je Šeng? Dođi van!" Sve su se probudile u strahu a Šeng je rekla: "Vrijeme je za moje ispitivanje. Vi usrdno molite za mene, da mi Bog da snage i da znam što trebam reći."

Dok im je to govorila, ustala je osnažena i s uzdignutom glavom i sigurna u sebe nestala kroz vrata. Bila je uzeta u dvorište gdje je vidjela nekoliko sjedala koja su je zbunila. Kako bi mogla izdati ovih nekoliko 'mladih ludih djevojka' s kojima je bila kroz ovih nekoliko dana širenja Evanđelja u dvije općine i tri sela. Zbog aktivnosti ovih mladih vjerovjesnika, PSB je došao u vezu s mnogim osobama iz 'E' mjesta.

Šeng je bila odvedena u sobu za ispitivanje. Soba je bila puna službenika iz PSB-a. Oni su naredili Šeng da sjedne na malu klupu pored jednog niskog debelog čovjeka, od preko 50 godina. Počelo je ispitivanje. Čovjek je imao izbuljene oči, pokvareno odvratno lice. On je bio tako zapanjen, kao da je ova mala, mršava, iscrpljena i neugledna djevojka od oko 18 godina odgovorna za "Preokret svijeta." Što više, ispod njezinih obrva sijale su oči širokog pogleda i zračile odlučnošću i nepokolebljivošću. Izražavala je osjećaj da je ona Bogu posvećena i nepobjediva.

Ljubaznim riječima je rekao Šeng: "Vidim da si ti dobra, mlada osoba. Ne boj se. Samo mi reci iz koje ste organizacije i kojega mjesta? Tko je vođa? Koliko je članova tamo? Kako se oni zovu? Gdje oni žive? Tako neće biti problema i ti bi mogla momentalno biti slobodna i vratiti se kući." Pošto je Šeng ovo čula, ona je shvatila da je ovaj čovjek jedan podmukao 'stari zloduh.' Imao je neprirodan smjeh i upotrebljavao je ljubazne riječi da bi je zavarao.

Ona se ispravila kao štap i bez ikakve neodlučnosti reče: "Ja nemam nikakve organizacije a Isus je naš Šef. Isus nam je rekao: "Idite po svem svijetu i propovijedajte Radosnu Vijest svim ljudima. Tko bude vjerovao i pokrstio se, spasit će se, tko ne bude vjerovao, osudit će se." Marko 16,15-16 Ovako smo mi svi bili potaknuti da dođemo ovdje." Njezin debeli ispitivač je vidio da blagost ne djeluje. Momentalno mu se lice smrklo i mržnja je probila iz njegovih očiju, ratoborno udari šakom po stolu i drekne: "Ti si strašno drska. Kako možeš upotrijebiti tako provokativne riječi da me obmaneš. Ja ti kažem, ako ti nećeš pošteno sve reći, strašno ćeš trpjeti." Jedan drugi oficir je dodao: "Naša policija je obzirna s onima koji sve kažu i kažnjava one koji se opiru. Ti možeš izabrati koji put želiš uzeti!" Šeng je odgovorila: "Određeno je čovjeku da jednom umre i poslije smrti dolazi sud. To je što mi vjerujemo i propovijedamo."

Lice debelog čovjeka se zacrvenilo. Skočio je i uhvatio pištolj iz omota i uperio joj ga prema čelu. Škripeći zubima, dreknuo je: "Ja ću ti pokazati. Upravo sad u ovom mjestu mi uspostavljamo kontrolu policije i vi imate plan to sve korak po korak sabotirati." Neustrašivo, Šeng je odbila ovu optužbu: "Ovih nekoliko prošlih dana mi smo poučavali narod prema Evanđelju. Mi nemamo namjeru da napadamo vladinu policiju niti smo prekršili ijedan zakon." Sada je čovjek srdžbom eksplodirao i drškom svoga pištolja udari Šeng snažno po čelu. Zatim je pobjesnio upotrebljavajući mnoge prljave riječi: "Vi grupa od XX (psujući) vi ste zatrovali atmosferu i donijeli probleme u narod i vlast, u ove tri općine. Ne shvaćate li kako je ozbiljno zlodjelo koje ste počinili?"

Ovo ispitivanje je trajalo tri do četiri sata, završilo je navečer oko 10 h. Šeng je odgovorila na svako pitanje po nadahnuću Duha Svetoga i ovi su bili nemoćni da joj se suprotstave i da argumentiraju, i polemiziraju s njom. Ispitivač nije bio u stanju dobiti ni jednu informaciju koju su željeli od Šen. Odveli su je u drugu sobu. Ulazeći je osjetila da je atmosfera jako napeta. Na stolu su bili predmeti svake vrste za torture: lisice, elektrode, kaiševi s usađenim čavlima itd. Pored stola stajali su dvojica vojnika. Oni su zavrtali rukave i buljili u Šeng. Čovjek koji je ispitivao Šeng trudio se da bude jako ljubazan i ponudi joj da sjedne. Onda je počeo: "Nije istina da je Bog stvorio svijet, nego je radnička klasa stvorila svijet. Čovjek nije stvoren od Boga, nego je on evolucijom postao od majmuna. Šeng mu se suprotstavila i počela debatirati: "Vi kažete da svijet nije stvoren od Boga, što je onda sa Suncem koje je 1.350.000 puta dalje od zemlje na čijoj je površini temperatura preko 6.000 Celzijusa. Je li čovjek to stvorio? Ako je Čovjek evolucionirao od majmuna, zašto nema postepene veze prelaska u čovjeka? Zašto se majmuni danas ne pretvaraju u ljude? Bez zastoja Šeng je tumačila kako je Bog stvorio nebo i zemlju, ljudstvo i sve stvari i kako je Isus Krist došao da spasi svijet. Ovo je trajalo do tri ujutro i istražitelj nije mogao dobiti ni jednu informaciju. Jako obeshrabren, odmahivao je rukama i naredio vojnicima da je odvedu.

Šeng je provela osam sati na saslušanju u dvjema sobama. Zbog teroriziranja je tjelesno bila tako iscrpljena da se nije mogla kretati, i jedva je držala oči otvorene. Stavljena je u odijeljenu sobu i bila je potpuno sama, osim četvorice muških stražara. Jedan čovjek joj se smijao, pravio je kojekakve grimase govoreći ružne riječi što je bilo zaista mučno. Kako je Šeng bila iscrpljena, odmah je shvatila da neće moći spavati i da mora biti oprezna. Stražar je bio zloduh u ljudskom liku sa životinjskim srcem. Riječi iz njegovih usta bile su strašnije od elektrode i kožnih kaiša. Šeng je žarko molila Gospodina za zaštitu.

Stražar je uzeo notes i olovku i stavio ih pred Šeng: "Ti si tako mlada i lijepa i ti nećeš ovdje trpjeti. Dođi, samo jednostavno napiši nekoliko rečenica, objasni stvar i ja ću sigurno govoriti sa svojim pretpostavljenima u tvoju korist i tebi će uskoro biti dozvoljeno da živiš. "Licemjerno se smijao.

Šeng je uzela notes i olovku i formalno rekla: "U redu, ja ću napisati. Odmakni se od mene." Ona je počela pisati jako brzo: "Bog me je poslao ovdje da spasim ljudske duše, svi su sagriješili i potrebni su spasenja…" Ona je također napisala Ivan 3,16. Rimljanima 3,23-24, Marko 1,15 i još nekoliko redaka, Ispunila je nekoliko stranica papira. Poslije pisanja, ona se osjećala strašno iscrpljenom, ali kad je opazila njegove oči na sebi, ostala je i dalje budna sve do svitanja. Hvala Bogu, Šeng je kao pobjednik prošla ovu tešku i opasnu noć.

Šef PSB-a jednostavno nije mogao vjerovati da ništa nije mogao dobiti za cijelu noć ispitivanja od 18 godišnje djevojke. Je li ona bila neka vrsta super žene? On je osobno želio da vidi koliko je bila nepobjediva ova djevojka. Tako ju je prvu u jutro doveo u sobu za saslušavanje. Kad je došla, vidjela je ljude kako sjede okolo i čitaju "samokritiku" koju je ona napisala prošle noći.

Čim je Šef vidio Šeng, podigao je glavu i pitao: "Jeste li vi Šeng?" "Da!", odgovorila je.

Šef je odmah skočio. On je bio tanak i visok i imao je ogavno lice. Posjetio je Šeng na Golijata i Filistejce. Njegova dlakava ruka se ispružila prema njenom ovratniku, pa ju je zgrabio, podigao i bacio na zemlju. Dok ju je šutnuo, on se derao vičući: "Ti tako i tako, ti si bila pozvana da napišeš ispovijest. Kako možeš ti meni propovijedati Isusa. Ti imaš takve živce da bi mogla čupati dlaku s tigrova lica." (napraviti nešto glupo i opasno).

Šeng je ostala tiha dok je on počeo da je udara. Iako je to činio ponovno i ponovno, nije je mogao prisiliti. Zatim je odustao od metode napadanja i mogao je samo dozvoliti vojniku da je izvede van. U toj sobi Šeng je izdržala još dvije noći, bez imalo sna. Njezina patnja kroz ove dvije noći bila je neopisiva kako bi izbjegla da je "progutaju divlje beštije." Nije nimalo legla da zaspi. Da bi se zaštitila da ne zaspi, ona se udarala po jeziku i usnama dok joj se koža nije povrijedila. Ali hvala Bogu, on joj je dao nadnaravnu snagu i vjeru da prevlada sva đavolja lukavstva i napasti. Zatim se počela brinuti za druge koji su bili zatvoreni, pa se osjetila obeshrabrena i tužna.

Najednom, jedan jako mio glas, zvao je izvana: "Kćeri, gdje si?" Kad je Šeng to čula, znala je da je to bila starija žena koju su oni zvali ‘luda žena’. Te večeri, ova ‘luda žena’ donijela je kantu riže vlastima da daju vjernicima koje su zatvorili. Kad je došla, uzela je veliki kamen i počela udarati po zatvorskim vratima vičući: "Otvorite vrata, otvorite vrata! Ja sam donijela hranu za djecu koja vjeruju u Isusa." Kad su vojnici to čuli, odgovorili su: "Oni su već jeli njihov večernji obrok. Idi kući!" Ali ‘luda žena’ je uzvratila: "Ja ne vjerujem vama. Vašim riječima se ne može vjerovati. Djeca su sigurno gladna. Otvorite vrata! Otvorite vrata! Ona je tada gurnula vrata velikom snagom. Ovi službenici PSB-a i kadar koji je bio naoružan, u strahu od svega što su radili kao tirani, nisu imali drugog izlaza nego pustiti ovu ‘ludu ženu’, tako da su joj poslušno otvorili vrata. Ona je stavila rižu pred vjernike i ljubazno nastavila: " Djeco, jedite brzo! Vi ste bili gladni u zadnjih nekoliko dana."

Obraćajući se vojnicima, dosta oštro pitala je: ’Ej, nešto nije u redu. Zašto je ovdje samo sedmoro djece? Gdje je još jedno? Gdje je ona djevojka? Brzo mi je dovedite natrag’! Isprva vojnik nije obraćao pažnju, ali ona je nastavila da viče i udara. Oni nisu znali što raditi, pa su joj rekli gdje je Šeng zatvorena. Ona je trčala prema Šenginoj sobi vičući: "Dijete, dijete, gdje si?’

Šeng se brzo odazvala. Tražila je da joj vojnik odmah otvori vrata, ali je on odbijao govoreći: "Mi nemamo ključ od ovih vrata jer je uzet od stražara." Luda žena je kucnula na prozor i rekla Šeng: "Dijete, budi hrabra i ne boj se. Ovdje su jako loši ljudi, ali vjernici vani mole za vas." Šeng je slušala pažljivo svaku riječ i još jednom bila ohrabrena.

Strašno progonstvo

Te noći u očekivanju iznenadnog napada ovih ‘vukova’, Šeng je sjedila i molila cijelu noć. Kad se svanulo, pjevušila je psalam 150."*Hvalite Gospodina*." Samo što je ona ispjevala jednu rečenicu, čula je da i narod pjeva sa svih strana "*Hvalite Gospodina*", što ju je jako začudilo. Svojim rukama je otvorila prozor koji je bio malo veći od šake i vidjela nekoliko stotina osoba, vjernika koji su kao stado opkoljavali državnu upravnu zgradu. Išli su i pjevali, a glas pjesme je potresao zemlju.

Ovo su bili vjernici iz ‘G’ i ‘F’ mjesta. Oni su čuli da su mladi ljudi bili zatvoreni od PSB-a u ‘E’ mjestu. Hodali su cijelu noć iz daljine od 50 km. Tada su došli ljudi iz ‘E’ mjesta i svi su se skupili oko vrata u zgradi državne vlasti, na riječnom nasipu. Narod je stajao natiskan i solidaran. To je bilo kako kažu Kinezi: "Podizanje velikog vjetra najavljujući kišu i oluju u planinama.

"Vjerovjesnici, koji su bili privučeni veličanstvenom pjesmom, počeli su i sami s masom pjevati. Pjesma, spojena s potresom zemlje u muzičku kompoziciju, mogla se jako daleko čuti. Komanda je nazvala PSB-a preko telefona u ‘E’ mjesto, u lokalnu stanicu da oni organiziraju policiju. Bili su upućeni da divlje premlate vjernike. I ako bi koji bio pretučen na smrt, komanda će snositi odgovornost.

Uskoro je nekoliko stotina članova policije, dobro treniranih za borbu, bilo organizirano i pod punim naoružanjem skupljeno. Glasnogovornik je pozvao sve koji ne vjeruju u Isusa da se udalje. Mnogi su, smijući se zlobno, brzo ostavili mjesto, dok su mnogi ostali, uglavnom lokalno stanovništvo. Bili su svi jednako solidarni, kako onaj koji je počeo sad vjerovati, tako i oni stari vjernici, koji su oživjeli svoju vjeru. Dio vjernika bio je iz 'F' i 'G' mjesta.

Samo što je zapovijed dana, vojnici su se počeli kretati prema grupi nevinih ljudi i udarati ih. Najprije su dotjerali vjerovjesnike do riječnog nasipa. Dva jaka, gruba čovjeka su uperili na Guia oružje i počeli ga šutirat i silno udarati. Jedan je podigao nogu i šutnuo ga prema nasipu, koji je bio visok više od deset stopa. Gui se nalazio na pijesku i šljunku na rubu riječne obale. Dvojica su skočili dolje i nastavili ga udarati svojim pesnicama. Premda je Gui mogao čuti kako ga biju, nije osjećao nikakve boli. Ležao je na zemlji i vapio Gospodinu: "Gospodine, njihove ruke su se spustile na tvoju glavu i njihove ruke biju tvoje tijelo, ali ti upotrebljavaš svoju ruku da me zaštitiš." Bez sumnje, da to nije bila Božja zaštita, i kad bi imao tijelo od betona i kosti od željeza bio bi zgnječen.

Monstrumi su bili sigurni da su ga na smrt prebili, i tako su ostavili Guija i trčali za ostalim žrtvama. Gui se podigao i gledao uokolo. Kako strašno! Svuda unaokolo vidio je divlje vojnike, kako svojim pesnicama napadaju i udaraju vjernike. Onda su ih bacali na obalu uz rijeku, vojnici bi ih slijedili šutirajući ih i bijući, udarajući ih po glavi, leđima, prsima i stomaku bez ikakvog milosrđa. Udarali su ih tako snažno da su uskoro jedan za drugim padali u nesvijest. Vojnici su natjerali ljude na obalu.

Gui je plakao. Na kraju, 7O osoba je bilo isprebijano, dok se nisu onesvijestili i pali po zemlju. Starije osobe kao i 10 godina stara djevojčica bili su još gore bijeni. Bilo je to strašno gledati. Da tu nije bilo Božje zaštite, nekoliko desetaka ljudi bi bilo na smrt prebijeno. Tog dana, teror nije jenjavao. Sestra Auntie je bila bijena dok nije pala, vukli su je za kosu, ostavljajući na glavi modrice i oči natečene. Krv joj je tekla iz nosa i usta. Vapila je Gospodinu: "Gospodine, molim te zaštiti ovu grupu vjernika i oprosti grijehe ovim zlim ljudima."

Djeco Božja, mislite na to. U ovom dvadesetom stoljeću gdje vlada zagovara: "pet načina za ljubazan govor i četiri izvrsna puta za život" (uljudna kampanja) i "duhovno civiliziranu okolinu" još ima ovakvog strašnog načina vladanja. I ovo je samo jedan mali primjer od milijunskih slučajeva, progona kršćana u ovoj velikoj zemlji.

Kako su mnogi novo-obraćeni u 'E' mjestu svjedoci ovog divljeg napada, tamo nije bio ni jedan koji nije proplakao. Mnogi su ljutito govorili: "Ovo su sve dobri ljudi i oni su bili mučeni bez potrebe. Bog će sigurno kazniti narod u našoj zemlji!" Slušajući ovo, mnogi koji još nisu povjerovali, potrčali su pomoći ranjenima.

Gui je vidio povrede na vjernicima, pa se je počeo udarati u prsa, plačući i kukajući. Trčao je od jednog do drugoga. Onima, koji su bili još u nesvijesti, nježno je doticao njihova otekla lica i ruke. Plakao je iznad njih i njegove su suze padale na njihova čela i lica. Ležali su jako mirni. Onda je došla mlada djevojka, koja je tek povjerovala u Isusa iz 'E' mjesta. Došla je trčeći i zgrabila Gua hitro za ruku: "Trčimo brzo! Službenici PSB-a te traže svuda pitajući gdje je onaj kojega su vidjeli da propovijeda na riječnom nasipu." Sa suzama u očima Gui je rekao: "Ja ne mogu otići. Kako mogu otići i ostavili ovu dragu braću i sestre ovdje i mnoge u nesvijesti, u ranama i krvi?"

Djevojka je odgovorila: "Vi nemojte to govoriti. Ako bi vas zatvorili, mnoge će se bezrazložne stvari dogoditi. Mnogi vjernici u 'F' mjestu ne mogu ostati bez vas. Pogledaj sveukupnu situaciju i odlazi odavde momentalno. Dođi sa mnom." Dok se Gui pitao što napraviti moleći se Duhu Svetom, On ga je potaknuo da odmah ode. Tako je slijedio djevojku i izbjegao u obližnju obitelj. Tamo je došlo nekoliko vjernika i Gui im je govorio plačući: "Vi vjernici, ovdje ste jako mlaki, vi ne smatrate pijenje i pušenje nečim lošim i vi ste počinili mnoge grijehe. To je razlog zašto se Evanđelje ovdje ne širi. Ovoga puta su vjernici iz 'F' i 'G' mjesta trpjeli za

vas. Slušajući ovo, svi su bili pogođeni, kleknuli su i molili za oproštenje priznavajući javno svoje krivice." Najednom se čuo glas: "Brzo bježi, brzo bježi. Čovjek iz PSB-a vodi policiju i pregledava vrata za vratima, tražeći vas. Vjernici su odmah odveli Guia u drugu obitelj, nešto malo udaljeniju. Zatim je netko donio vijest da su skoro svi koji su bili bijeni u nesvijesti, oživjeli. Samo tri od njih bili su jako povrijeđeni i još su u nesvijesti. Među njima je bio mladi vjernik na pragu smrti. "Što ćemo činiti?", pitali su se.

Vjernici, koji su bili s Guiom, počeli su glasno plakati, drugi vjernik je došao i rekao Guiu: "Još dvoje vjernika poslije molitve je došlo k sebi, ali smo u strahu za jednoga." Gui se odmah podigao, otkrio deku i pogledao. Lice mu je bilo za ne prepoznati. S drugima je kleknuo na koljena i plakao pred Gospodinom: "Gospodine kako možemo nositi ovo preteško breme? Smiluj nam se i učini da se ovaj naš brat opet vrati u život."

Najednom nakon molitve smrtnik je udahnuo zrak. Gui je počeo Boga slaviti i zahvaljivati Mu. Otvorio je oči i sjeo polako. Svi su kroz suze glasno hvalili Boga.

Ranjenik je udahnuo i počeo govoriti: "Kad sam bio na riječnoj obali i bio mučen, ja sam vidio čovjeka s bradom, bijele kose i bio je obučen u bijelu haljinu koja mu je sezala do gležnja. Njegovo lice je bilo kao sunce i svjetlo je sijalo iz njegova cijelog tijela. U ruci je imao knjigu i perom je brzo pisao što se dogodilo. Onda je rekao: "Mladi sine, danas sam ja zabilježio sve što ste vi prepatili." Pošto su ovo čuli, svi su počeli pjevati, hvaleći Gospodina. Gui je ostavio ovu obitelj i sreo se s Mingom, iz ‘F’ mjesta. Gui se osjećao kao dijete kad sretne svoju majku, poslije svega što su prošli. Kroz suze je sve ispričao Mingu. Rekao je: "Ja sam vas sreo danas i sve sam vam povjerio što se dogodilo. Sad ja moram ići u policijsku stanicu i trpjeti s drugim članovima naše Crkve. Ja ih nikako ne mogu ostaviti. Pošto je ovo čuo, Ming je rekao rekao: "Tamo je već više od 70 članova koji su zatvoreni. Sada nas toliko posla čeka da ići tamo u zatvor ne dolazi u obzir. Sad ćemo odmah ostaviti ovo mjesto. Međutim, začuo se plač od lokalne braće, dvojica su pripremila svoje bicikle i vratili se u ‘F’ mjesto. Nisu daleko odmakli kad ih je pristiglo lokalno vozilo PSB-a iz ‘E’ sela s ciljem da ih pokupi sa sobom. Dvojica su se molila dok su okretali svoje bicikle sa svom svojom snagom. Mislili su, kako se bicikl može usporediti s džipom? Naravno da nije bilo izlaza da dvojica pobjegnu. Na zaprepaštenje dogodilo se da džip PSB-a nije mogao stignuti dvojicu s biciklima. Poslije prijeđenih nekoliko milja za njima, džip PSB-a nije imao drugo rješenje nego se vratiti. Dvojica su u suzama slavili Gospodina i vozili svoja bicikla natrag u ‘F’ mjesto.

Dok su bježali, srca su im bila opterećena brigom za drugih 70 osoba o kojima nisu ništa znali. Oni su ostali u policijskoj stanici u ‘E’ gradu sad već 6 dana. Policija je upotrijebila sve moguće sheme, zaposlila mnogo personala koji ih je mučio, maltretirao i ispitivao. Ali nisu bili u stanju poljuljati vjeru ovih 70 u progonstvu. Tko zna koliko su motki prebili i koliko su kaiša na njima istrošili? Koristili su vatreno oružje, elektrode i druga sredstva torture s jedinim ciljem da nanesu povrede vjernicima, ali oni nisu bili u stanju poljuljati njihovu vjeru u Isusa. Na kraju su ti policajci i oficiri bili jako iscrpljeni. Oni su odlučili da vjernike pošalju nazad i tako skinu sa sebe odgovornost.

Taj dan se vrijeme promijenilo. Puhao je jako hladni vjetar. Šeng i drugih 70 vjernika , sastalo se u velikom dvorištu. Svaki je bio vezan užetom a onaj od Šeng bio je posebno stegnut. Kad je ovo vidio jedan od vjernika, rekao je PSB službeniku; "Ona je djevojka sa samo 17 godina. Zašto ju vežete tako jako? Dođi i sveži mene tako. Neki su ga vojnici odmah udarili po obrazima. Bacili su ga na zemlju i svezali. Nakon toga slikali su ih svih 70 i poslali u koloni. Sa nekoliko vojnika stražara bili su poslani nazad u "F" grad i "G" pokrajinu. Kolona je izišla polako iz dvorišta upravne vlade. Najednom su se još mnogi okupili.

Oni su svi bili kao braća i sestre iz "E" mjesta i obližnjih sela. Većina njih bila je od onih koji su čuli za Evanđelje i vjerovali u Gospodina Isusa. Samo je mali broj bio onih koji su bili mlaki vjernici. Slušajući

svjedočenja braće i sestara a posebno gledajući njihovu patnju, Bog je pokrenuo i one koji su spavali kroz mnogo godina. Vjernici nisu znali što će se dogoditi danas, zato su oni čekali na vratima od ranog jutra. Kad su vidjeli da sva braća i sestre svezani stoje u koloni, oni su ih okružili tako da nisu mogli dalje. Svi su ispružili ruke, hvatali ih za odijela i plakali glasno, tako da su i oni koji su prošli putem bili pogođeni i plakali zajedno s njima. "Luda žena" približila se koloni i stavila Y 60 RMB *(kineski novac)* u Šengin džep i dala u kolonu kutiju keksa. Plačući je rekla: "Moja djeco, ovo je malo od braće I sestara iz "E " mjesta. Neka vam Gospodin udijeli mir na putu! Šeng, braća i sestre su plakali, ali su bili jako utješeni. Iako su oni posljednjih dana fizički jako trpjeli, prava obnova je počela u "E" mjestu i obližnjim mjestima. Oni su već vidjeli vlastitim očima plodove djelovanja silnoga Boga – Aleluja, slava Božjem Imenu!

Pošto kolona nije mogla krenuti, mnogo osoblja i vojnika istrčalo je iz vladinih ureda. Upotrijebili su oružje sile da bi otjerali narod od kolone s vjernicima. Braća i sestre iz "E" mjesta, vidjevši da kolona kreće, plakali su i išli za njima. Kako mogu ljudske noge slijediti vozilo? Trčali su za kolonom dok vozila nisu zašla iza brdovite krivine. Tada su stali bijući se u prsa i glasno plačući. Neki su kleknuli na zemlju i molili za ove mlade ljude.

Vjernici u koloni su samo gledali natrag prema mjestu "E" prebirući svoje misli. Najednom ih je Šeng privoljela da pjevaju pjesmu. *Hebrejima10. 32-39.*

Sjećajte se prijašnjeg vremena kada ste, tek prosvijetljeni podnosili često borbu patnje, dijelom javno izvrgnuti izrugivanjima i nevoljama, dijelom postajući supatnici s onima koji su se nalazili u takvoj nezgodi. Vi ste, naime, imali suosjećanja za sužnjeve i radosno otimanje svojih dobara jer ste znali da imate bolje i trajno imanje. Prema tome, ne gubite svoje pouzdanje! Njemu pripada velika nagrada. Ustrajnost vam je zbilja potrebna da vršenjem volje Božje postignete obećanje jer, još malo, vrlo malo, i doći će onaj koji ima doći, neće zakasniti. Moj će pravednik živjeti od vjere, ako li otpadne, duša moja neće nalaziti zadovoljstva u njemu.

Braća i sestre pjevali su plačući retke sv. Pisma. Što su više pjevali, to su bili jači. Glasovi pjesme su odjekivali putem kroz planine i oblake. Vojnici su odveli braću koji su bili svezani u PSB ured od "G" mjesta i "F" grada. Razlog, jer je tim evangelizatora bio iz oba mjesta

Impresioniran u "F" gradu

Bilo je oko 6 sati navečer kad je kolona stigla u "F" grad. Bilo je veličanstveno vidjeti tako puno vjernika koji su došli da ih vide. Svi su plakali. Kad su to službenici PSB vidjeli, brzo su ih odvezli u dvorište od PSB uprave sigurnosti. Čim se vijest o zatvaranju proširila, vjernici u okolnim mjestima su molili i postili skupa sa kršćanima iz "F' grada, O, dubino bogatstva i saznanja Božjega! Kako su nedokučivi tvoji sudovi i tvoji putovi! Tko pozna misli Božje i tko je ikada bio njegov savjetnik! Tko je ikada mislio da će Bog upotrijebiti kao svoje vjerovjesnike, djecu, da donesu obnovu Crkvi u pokrajini "E" i "G" kao i "F" gradu. Aleluja! Slava Bogu za njegova silna djelovanja! Vlasti su bile bijesne na mlade vjernike jer su oni u svim mjestima osramotili vlasti. Suđenje je počelo u istinskoj noći. Najprije je bila pozvana Šeng. Ispitivač se služio različitom taktikom ispitujući je. Na momente je bio jako fin i blag a na momente jako oštar. On ju je htio na sve načine pridobiti da mu kaže tko je vođa grupe, ali ona je zahvaljujući Bogu sve izdržala i nije nikoga otkrila.

Slijedeći je bio brat Atu. On je bio jako miran i nije htio reći ni riječi. To je naljutilo njegovog ispitivača tako da je lupio pištoljem po stolu, šaljući opomenu i strah svuda a posebno na lice progonitelja! Stavio je Atu u željezne okove i naredio je drugoj dvojici agenata da upotrijebe drvene motke. Rezultat je bio da je brat Atu bio jako ozlijeđen. Godinama poslije osjećao je bol u grudnom košu od ove torture. Drugih 12 mladića i djevojaka bilo je bačeno u jednu zatvorsku ćeliju sa velikim željeznim vratima. Kosti su sve više naticale, čineći njihove ruke crnima i lica blijeda. Boli su bili neizdrživi. Samo što su se oporavili od mučenja iz "E' mjesta, kad li su se našli ponovno u još jačim mukama. Dok su se vrata zatvarala i zaključavši ih u mraku, počeli su shvaćati kako se Isus osjećao kad je On bio obješen i razapet na križu. Plačući, shvatili su koju su snagu ostavili kad su ostavili pjesmu:

"*Spasitelj Isus je nosio trnovu krunu, noseći križ na Kalvariju.*
Rimski vojnik je probo njegovo tijelo, dragocjena krv bila je razlivena po Kalvariji.
Spasitelj Isus, Spasitelj Isus. Kako bi ikad ja mogao zaboravit Kalvariju?
Tamo si bio razapet na križu, Tvoja dragocjena Krv bila je prolivena za moje otkupljenje…"

Dok su oni nastavljali pjevati, bolovi su prestali, pa su zaplakali. Tada nisu više mogli pjevati. Tortura i progonstvo zadnjih dana učinilo ih je na smrt iscrpljenim. Iako je smrzavalo, svi su ležali na hladnom kamenu. Njihov odmor trajao je jako kratko. Strašna hladnoća ih je probudila oko pola noći kad su primijetili da nemaju okova i da su njihovi okovi pali pokraj njih! Tada su se sjetili kako su Petru pali okovi dok je bio u tamnici. Njihova radost je bila neizreciva. Odbacujući svaki oprez, oni su počeli plesati i slaviti Boga.

Slijedeći dan bili su pozvani na suđenje, ali vlasti nisu mogle ništa od njih iznuditi. Naprotiv, PSB su naredili obiteljima od evangelizatora da ih hrane u zatvoru. Vjernici su pokupili milostinju za njih. Milostinja je bila obilna, ali su oni od dobre hrane dobili samo ostatke, gore nego za svinje! Jedne večeri, prije nego su legli, Šeng je izvukla iz džepa Novi Zavjet koji je ona uzela

iz sobe za torture u mjestu "E" kad nitko nije vidio. Ona je otvorila Otkrivenje 2, 10-11 i čitala glasno:

"Nemoj se bojati muka što te čekaju, đavao će ubrzo neke od vas baciti u tamnicu, da budete podvrgnuti kušnji, i trpjet će te 10 dana nevolju. Ostani vjeran do smrti i dat ću ti vijenac - život! Tko ima uho, neka čuje što Duh poručuje crkvama! Pobjedniku sigurno neće nauditi druga smrt."

Ova riječ od gospodina bila je jako dragocjena, to je bila kao jutarnja rosa za sve njih. Tri djevojke su se podigle na noge i počele plesati i pjevati: "Aleluja - slava Gospodinu!" onda su počele pjevati pjesmu koju nikada prije nisu pjevale:

"Put križa je put patnje, sve mora biti prineseno Bogu
Sve stavljeno na oltar smrti, prije nego vatra može sići dolje.
To je put križa, jeste li voljni krenuti po ovom putu?
Jeste li ikada nosili križ vašega Gospodina?
Vi koji ste sve dali Bogu, hoćete li Mu biti vjerni?"

Kada je straža ovo čula, bili su šokirani i odmah su uletjeli unutra, ali sve što su vidjeli bilo je nekoliko ženskih koje su plesale i pjevale. Oni jednostavno nisu mogli razumjeti kako su mogli biti tkao radosni u toj situaciji.

"Znamo da Bog čini da sve pridonosi dobru onih koji ga ljube, onih koji su odlukom Božjom pozvani." Rimljanima 8,28

Prije nego što je ova grupa stigla u mjesto 'E', bilo je podjela među vjernicima u 'G' kraju i 'F' gradu. Ali sad su ti suradnici bili zatvoreni, ponovno je nastala zajednica. Svi su postili i molili za one u zatvoru. Kao rezultat nastala je silna obnova u kućnim crkvama i mnogi novi vjernici su im se pridružili. Za vrijeme pritvora, mladi evangelizatori su primili mnoge posjete vjernika. U neke dane bilo je više od 100 vjernika koji su željeli da ih posjete! Svi su oni stajali van PSB ureda, i kad su pitali koga žele vidjeti, većina je odgovorila da žele vidjeti Šeng. Čovjek od PSB je bio iznenađen. Zašto? Jer ona ima tek 18 godina i mora da je ona vođa ovih vjernika.

Uskoro su posjete bile potpuno zabranjene, posebno za Šeng. Vlasti su mislile da, iako ne dozvoljavaju kršćanima da razgovaraju jedni s drugima, oni se mogu ojačati i gledajući jedni druge." Ali Bog je čudesan Bog. Tamo je bila jedna mala rupa u zidu gdje je Šeng bila bačena. Brat Bing i drugi su s njom pričali kroz ovu rupu tješeći je i hrabreći.

Ovih 12 evangelizatora bilo je zatvoreno u lokalnu upravu 19 dana. Iako su bili neprekidno ispitivani, službenici iz PSB nisu mogli ništa izvući od njih. Tako su ih pustili kući. Zapovjednik PSB ih je pozvao i rekao: "Što ste učinili u "E" kraju, sabotirali ste naš rad u mnogim krajevima. Vaš slučaj nije još završen. Od sada vas puštamo kući, ali ubuduće morate doći čim vas pozovemo. Idite kućama i budite dobri građani, slušajte vaše vlasti! Nikome ne govorite o ovome putu!" Čim su izišli iz zatvora PSB Šeng je zapjevala pjesmu:

"Na meni je Duh Božji, jer me pomazao. Poslao me da donesem Radosnu vijest siromasima, da navijestim oslobođenje zarobljenicima i vraćanje vida slijepcima, da oslobodim potlačene, da proglasim godinu milosti Gospodnje."
Luka 4, 18-19

Još žešće progonstvo

Ne dugo nakon njenog oslobođenja, Šeng je ponovno bila uhićena od PSB službe iz ‘F’ grada. Uzeli su je i zatvorili u malu prljavu sobu od skladišta. Kao prvo, ona se osjetila jako sama. Kleknula je i počela moliti, tražeći od Gospodina da je ojača. Najednom je osjetila poznati glas koji ju je ljubazno zvao: "Sestro, sestro, gdje si"? Šeng je pažljivo slušala prije nego je odgovorila. Prepoznala je glas Xiaohonge. "Ja sam ovdje", brzo je odgovorila.

Xiaohonga je imala samo 16 godina. Ali ona je bila zrela za svoje godine i jako je ljubila Gospodina Isusa. Šeng ju je tretirala kao svoju mlađu sestru i smatrala je dobrom suradnicom. Usprkos svojoj mladosti bila je uvijek vjerna zadatku koji joj je Zajednica povjerila da učini. Danas je Xiaohonga dovela svoju mlađu sestru Wei sa sobom da vidi Šeng. One su je svuda tražile i napokon su je našli u ovoj maloj prljavoj sobici. Šeng je skočila od radosti i hvalila Gospodina. Ona je znala da je Gospodin poslao Xiaohongu da je ojača. Nestao je njezin strah i bila je jako ohrabrena.

Slijedećeg dana, Šeng je bila pozvana na ispitivanje. Odmah je prepoznala oficira. On ju je već prije ispitivao. On se zvao "Ku Da Tou", bio je čovjek divljeg karaktera. I najgori kriminalci su imali strah od njega. Zadnjih desetak godina mnogi su kršćani pretrpjeli torture od njegovih ruku? Koliko je kršćana bačeno u tamnice i samice zbog ovog čovjeka? Sad se Šeng našla opet u njegovim rukama. Ona je bila dobro, iako je "Fu Da Tou" bio opsjednut mržnjom protiv kršćana. Šeng je mogla samo žarko moliti.

Ku je pregledao dokumente i uzeo fotografije, na kojima je bila Šeng sa još drugih 17 navjestitelja Radosne Vijesti iz mjesta "E". "Poznajete li ove osobe sa fotografije?" , promrmljao je:

" Što ste radili u mjestu"E", bili ste kontrarevolucionari. To je bila ozbiljna stvar što je šokiralo cijelu zemlju. Mi smo čuli da ste vi jako mladi, da ste bili obmanuti od drugih ljudi, i da je organizacija iza vas. Mi smo odlučili da vam damo šansu, ako budete iskreni prema nama." A onda je nastavio: "Kakva je to vrsta organizacije? Tko je iza ovoga svega? Tko je bio vođa od ovih 5 grupa"? Šeng je ovo cijelo vrijeme samo molila. Ona nije imala poticaja da išta kaže, zato je šutjela. Duh Sveti ju je vodio kao Isusa pred Pilatom.

Njena šutnja je razjarila Kua. Snažno je povikao: " Toliko si govorila na ulici u "E" mjestu, zašto danas ne govoriš? Mnogo ljudi mi je reklo da si ti kolovođa. Da li ćeš to još negirati"?

Šeng je odbila da govori. Ku Da Tou lupi je po licu. Vikao je upotrebljavajući svakakve riječi. Potaknuta Duhom Svetim Šeng je progovorila. Riječi su jednostavno kao tekuća voda potekle iz njezinih usta. Ona je počela pričati kako ih je dragi Bog poslao u mjesto "E, i kako je grijeh došao u svijet o utjecaju grijeha i kako se čovjek može osloboditi suda itd.

Šeng je govorila više od dva sata pod pomazanjem Duha Svetoga. Izgledalo je kao da joj netko govori sve te stvari a ne ona. Ku je nekoliko puta probao da je zaustavi, ali nije mogao dok nije sve izrekla. Tada je Ku zavikao sa svoje stolice: "Uzmite ovu djevojku! Neka proba što je zaslužila!" Dva čovjeka su je zgrabila i odvukla u dvorište gdje su je tukli sa kožnim kaiševima. Tjerali su je da diže ruke dok su je tukli. I kad bi ona spustila svoje slabe ruke, oni su je tukli sa motkom. To je trajalo oko 2 sata, tako da Šeng nije više mogla ni prsta podići. Ona je jednostavno sjela i nije više marila za ove dvije osobe. Vidjevši je na izdisaju, svezali su je za drvo. Oko pola noći su je odvezali i zatvorili u onu malu skladišnu sobu. Odredili su stražare da je dobro čuvaju kao onaj loši čovjek koji ju je čuvao u mjestu "E".

Šeng je molila dok ga je gledala u oči i sa autoritetom citirala biblijski redak. Stražar ju je osjećao kao izvanrednu, i gledajući njenu čistoću, ostao je postiđen i nije ju mogao silovati. Tako je Šeng počela pjevati: "*Ti si mi pripravio gozbu na oči dušmanima mojim*". Četiri dana kasnije Šeng je bila oslobođena.

Zatvorena i bačena u tamnicu

Vlasti u ovom "E"kraju smatrali su da je evangelizacija ovih mladi ljudi "kontrarevolucionarno djelo". Zato su podnijeli optužbu provincijalnoj i centralnoj vlasti. Dva mjeseca nakon što je Šeng bila oslobođena (pri kraju studenoga 1982) Provincijalna vlast sve je poduzela da pohvata mlade evangelizatore koji su bili u "E" kraju tereteći ih za kontrarevolucionarno djelovanje, kao grupu "Zvijezdine sekte". Šeng i drugi suradnici bili su ponovno na željenoj listi. Rezultat zlostavljanja u "E" mjestu bio je da je njeno zdravlje bilo narušeno. Kad se čulo da je na redu za hapšenje, ona je napustila kuću. Radila je sa sestrom Bai i za Crkvu u "F" gradu i trebala je imati susret u obližnjem mjestu.

Tad se vraćala s nastupa. Služba PSB je poslala čovjeka s motociklom da je uhvati. Naravno da je to mudro izbjegla. Bila je zatvarana nekoliko puta po nekoliko mjeseci. Jednom je čudesno izbjegla kad je išla putom i na uglu opazila policijska kola sa dva naoružana policajca od PSB. Pomislila je, ako se okrenem nazad s biciklom, oni će me sigurno prepoznati. Tako je nastavila još brže putem prema njima. Šeng je bila samo nekoliko metara pred kolima. Sve što su trebali bilo je samo da usporede sliku i Šeng bi bila s njima. Baš u ključnom momentu, nešto je jako lupilo! Policijska kola su bila stučena i čovjek je izišao van da vidi štetu. Šeng je jednostavno prošla pored, i naravno izbjegla hapšenje.

Drugi puta, policajac je uskočio u svoja kola čim je dobio opis kako ona izgleda. Bili su tako bijesni da ju zatvore da su jednom jureći po putu pali u jarak. Nekoliko osoba bilo je povrijeđeno i jedan od njih je imao prijelom noge. Šeng je bila daleko od mržnje i policijske liste, dok su svaku večer pretresali njenu kuću, i hvatali druge vjernike. Poslije devet mjeseci, Dragi Bog je objavio Šeng da je opet došlo vrijeme da ona trpi za Gospodina. Ona je bila u miru glede njenog suđenja, koristila je vrijeme da pomogne što više u Crkvi. Navečer 30. lipnja 1983. Šeng je bila zatvorena nakon jednog održanog skupa. Kad je vojska od PSB stavila lisice na njene ruke, braća i sestre su to primili sa velikom žalošću, a Šeng je ostala mirna.

Ona je jednostavno rekla: "ZBOGOM svima". Putom do zatvora Šeng je gledala prema nebu i vidjela kako zvijezde jako svijetle. Oči su joj bile pune suza dok je molila: "Gospodine, ovaj svijet je zaista u tami, osnaži me i očisti da ja mogu biti svijetla zvijezda u tvojoj desnici što jako svijetli u ovoj nastranoj generaciji. Podigni mnogu svoju djecu da svijetle za tebe. Šeng i njeni progonitelji su išli dva kilometra dok su stigli na put gdje su

bila parkirana kola PSB-a . Bila je gurnuta u vozilo. Šeng je zatvorila oči i molila… Onda joj je došao na pamet Josip, heroj vjere…Daniel u lavljoj jami… i drugi… Počela je pjevušiti:

"*Bila su tri mladića vjernika, koja su bila bačena u užarenu peć, ali nisu marili za to nego su slavili Gospoda. Gdje su oni sada? U Božjem obećanju!"*

Šeng je nastavila pjevušiti usprkos svojim progoniteljima koji su se trudili da ju stopiraju i batinama i pogrdama. Njeno je srce bilo ispunjeno Božjom ljubavlju. Stigli su do 'F' grada u 3 sata i 40 minuta u jutro. Dvorište je bilo osvijetljeno iako je bilo rano. Grupa od PSB ljudi čekala ih je iz VIP. Šeng je bila smetena što spremaju ovi ljudi? Malo je znala da su je doveli da je vide i da su za njom toliko tragali. Zašto je ona postala tako poznata kriminalka. Kad je oslobođena, oficir PSB je srdito rekao: "Ti si ona koja nas je mučila 9 mjeseci? Mi smo mislili da si ti neki veliki heroj, a ti si obična djevojčica".

Šeng je bila bačena u ženski zatvor. Mnogi iz PSB su došli u podne da vide Šeng, između ostalih i pomoćni oficir. Šeng je pjevala: " Ja sam mala ptica u kavezu". Izvukao ju je van iz ćelije i prisilio da klekne. Onda ju je tukao kožnim kaišem i ružio: "Ti nitkove XXX, ti si me koštala mnogo muke. U našoj akciji uništio sam svoja kola, i PSB džip se prevrnuo, ja sam slomio svoju nogu u komadiće. Sad ću ja tebi prebiti noge".

Udarao je Šeng dok se nije premorio. Odijelo joj je popucalo a ona je jako krvarila. Zatim ju je ponovno ubacio u ćeliju. U lipnju te godine naglo je porastao broj zatvorenika, svaka ćelija je bila prepuna. U Šenginoj ćeliji bilo je više od dvadeset zatvorenih žena. Hrana zatvorenicima bila je gora nego li se daje svinjama. Sve što su dobivali, bila je zdjelica juhe. Oni, koji su imali apetit, bili su uvijek gladni i nemirni. Uvijek su bili bijeni i kažnjavani.

Šeng ih je žalila i uvijek molila za njih i njihove duše, tako da su se mnogi osjetili blagoslovljenim sa još jednom porcijom. Svi su mogli vidjeti da Šeng nije obična osoba, pa su je svi respektirali. Ne za dugo, mnogi od njih su povjerovali i obratili se Isusu. Šeng ih je vodila i duhovno poučavala u molitvi pjevajući s njima himne. U kratko vrijeme njihovi životi su se promijenili.

Suđenje i osuda

Pet dana nakon što je bila zatvorena, Šeng je bila osuđena. Za to vrijeme, ona je bila ispitivana bezbroj puta, ali vlasti ništa nisu mogle od nje saznati. Ovo je razbjesnilo ispitivače. Mnoge torture su bile neuspješne da bi prisilili Šeng da progovori. Ni na mito ni na prijetnje ona nije popuštala. Vlasti su željele da se što prije riješe ovoga slučaja. Tako se "narodna Vlast" iz mjesta "F" odlučila da donese presudu na javnom sudu 20 kolovoza.

Dan je svanuo pun obećanja, sa vedrim nebom i briljantnim suncem. Šeng je izvedena iz svoje ćelije svezanih ruku. Bilo je 50 kilometara od zatvora do sudnice. Šeng nije vidjela sunca mnogo dana, pa joj je sad bilo teško hodati po suncu. Ona je molila Boga tražeći da bude uz nju. Najednom je čula jedan nježan glas koji kaže: "Moje dijete, ne boj se. Ja ću biti s tobom danas. Vrijeme je da proslaviš moje Ime. Budi hrabra i daj dobar primjer." Puna radosti ušla je u sudnicu s podignutim rukama. Pogledala je okolo i vidjela mnogo poznatih lica vjernika koji služe Gospodinu. Oni su je gledali s ohrabrenjem i s nadom u očima. Njeni roditelji i njena sestra, Xiahong bila je također tamo. Bilo je prisutno oko desetak službenika vlade.

Šeng je zauzela svoje mjesto pored braniteljeve stolice. Sudac joj je dao kratki pregled tužbe pitajući je postavljajući pitanja o njoj: godine starosti, adresu, posao itd. Onda je drsko upita:"Jeste li vi idejni vođa kontrarevolucionarne mreže u mjestu "E" koja je šokirala cijelu provinciju?"

"Ne"

"Vaši sljedbenici su vas optužili kao vođu," "Pokaži mi pismenu optužbu", Šeng je odgovorila bez imalo straha. Sudac joj dade jedan papir. Ona je uzela papir i vidjela poznat rukopis i otisak prsta. Onda ga je vratila natrag. Reagirala je pribrano govoreći: "Ja odbijam da je istina da je moj tužitelj svjedočio. Svjedočanstvo samo jednog svjedoka nije valjano i ne može biti baza za istinu."

"Onda, tko stoji iza incidenta u "E" mjestu? Tko je vođa ove grupe?", sudac je pitao smeteno.

"Ja ne znam."

Suđenje je trajalo više od jednog sata. Na kraju, nije bilo evidentno čime bi ju se moglo pobijediti. Suđenje nije bilo legalno, ali zbog pritiska vlasti, oni su je morali osuditi. I tako su je osudili na dvije godine zatvora zbog nemira i ometanja prometa.

Onda je sudac upitao Šeng: "Trebate li odvjetnika?"

"Ne."

"Hoćete li apelirati?"

"Ne," odgovorila je sa smiješkom.

Na putu nazad do zatvora, Šeng je vidjela mnogo, mnogo vjernika u suzama za njom. Dva naoružana stražara izgledali su jako nervozni. Uznojili su se upotrebljavajući svoje pištolje da bi održali masu dalje od Šeng.

Njena mala sestra Xiaohong potrčala je sa strane što je posjetilo Šeng kako ova masa naroda liči joj na stado ovca bez pastira. Srce joj je omekšalo. Suze su potekle i ona reče Xiaohong. "Iako si ti mlada, brini se za obitelj i za ovce."

Xiaohong je plačući odgovorila "Ne brini, ja ću sve učiniti što si ti rekla." Upravo kad se Šeng pojavila na zatvorskim vratima, u plač su briznuli svi koji su je pratili. Šeng se okrenu i reče: "Ne plačite radi mene, nego molite za mene." Zatim se željezna vrata zatvoriše.

Drugi dan je bila osuđena. Šeng je premještena u ženski zatvor da bi bila preodgojena kroz teški posao. Njena obitelj nije bila o tome obaviještena. Dok je Šeng vođena na autobusnu stanicu sa dva naoružana stražara, srce joj je bilo kao kamen. Molila je Boga da to sazna njena obitelj.

On je Čudesan! Kad je Šeng otišla autobusom, Xiaohong je došla da ju posjeti s još nekoliko vjernika. U zatvoru su saznali da je ona otišla na autobusnu stanicu, pa su i oni potrčali tamo. Xiaohong i Šeng su se zagrlile i glasno plakale. Šeng je upućivala Xiaohong u Crkvene potrebe, a kad je straža to opazila, brzo su Šeng gurnuli

u autobus. Autobus je krenuo a Xiaohong je potrčala za njim, plačući i vičući: "Sestro, služi Gospodinu, služi mu dobro!"

Xiaohong je bila vani i Šeng je mogla čuti samo njene zadnje riječi - "Služi Gospodinu, služi mu dobro!" Šeng je mislila na svoju malu sestru koja će se sad brinuti za zajednicu u tako nježnoj dobi, i za raspršeno stado, pa je počela plakati. Šeng, brat Guai i još 4 vjernika bili su također osuđeni na tri ili četiri godine. Još druga tri vjernika su bili uhvaćeni u mjestu "E" navješćujući Radosnu Vijest. Bili su osuđeni na pet, četiri i tri godine zatvora.

Ne zadugo, zavladala je velika hladnoća i oskudica u "E" mjestu. Za tri slijedeće sezone nije bilo žetve. Mnogi farmeri su se tužili vladi: "To je što ste progonili kršćane, zato nas je snašla ova nesreća. Vi ste za to odgovorni. Oni su odgovarali: "Prošlost je prošla, mi sad ne možemo učiniti ništa. U buduće nećemo više progoniti kršćane." Interesantno, da je oficir odgovoran za mučenje kršćana u "E" mjestu nesretno pao s bicikla i slomio tri rebra na mjestu gdje je on nemilosrdno tukao kršćane.

Pakao na Zemlji

U ženskom zatvoru Šeng je osjećala strašan mrak. Bilo je kao pakao na zemlji.

Sa Šeng je bilo zatvoreno još 20 osoba, 12 od njih su osuđene za ubojstvo. Mnoge su bile nemoralne, varalice, lopovi i prostitutke. Proklinjanje i prljavi rječnik bio je stalno prisutan u toj ćeliji. Mnoge zatvorenice tamo poslane, nikada nisu reformirane nego su još gore postale. Okružene sa svakom zloćom i slabošću, njihova srca i razum postajali su u zatvoru još gori. Mladi lopov od samo 18 godina naučio je u zatvoru da postane veliki lopov. One bi krale od svakoga, od čuvara i zatvorenika. Iako su bili kažnjeni i bijeni, oni ne bi mijenjali svoje putove. Poslije nekoliko dana, oni bi to ponovno radili. Ali Slava Gospodu. Šeng je ove dovela do obraćenja i oni su bile oslobođeni od grijeha. Ona je postala jako dobra zatvorska kršćanska radnica.

Tamo je bila jedna seoska žena koja je bila osuđena godinu dana na samicu zbog bitke sa svojim susjedom. Kao prvo, bila je jako tiha, zacrvenila bi se kad bi netko proklinjao i kleo. Kao drugo, rječnik joj je bio kao i u ostalih u zatvoru. Jednog dana jedna od mlađih zatvorenica sa svojih 20 godina napala je jednu ženu srednjih godina sa svojom bocom, udarajući ju po leđima i ranivši je u vrat. Starija žena je umrla. Zbog ovoga zlodjela, osuda se povisila sa još pet godina.

Neke jako nesretne stvari su se događale u ovom "paklu na zemlji" Kako su tu bile samo žene u zatvoru, bilo je puno lezbijki i njihovi skandali nisu za prenositi. Za vrijeme jednog od "borbenog zasjedanja", upraviteljica

zatvora, koja je bila pokvarena žena, čitala je odlomke iz svoga "ljubavnog pisma" Osuđenica je pocrvenjela od srama prije nego li je ova pola pročitala. Bila je tako srdita da ju je strogo ukorila. Tamo unutra je uvijek odjekivalo od udaraca, kletve, kukanja, vike i bitke. Zatvorenice su uništavale javna dobra, gazile hranu i počinjale svakovrsne vandalizme. Nije bilo zla pod suncem koje one nisu radile. U to vrijeme zatvorski stražari su sve pustili. O, kako je tragično da Božje stvorenje može tako duboko pasti!

Šeng, koja je porasla u kršćanskom okruženju i sav njezin život bio vođen Duhom Svetim, puno je trpjela u ovoj strašnoj sredini. Ona je bila sama, žalosna, šokirana i puna straha. Njezina žalost je bila velika. Uvijek je molila da je Boga da je u nečemu zaposli. Molila je Isusa da promijeni unutrašnjost zatvora i da izlije Duha obraćenja tako da bi mogli Njega upoznati.

Tri Vizije i Prvo Progonstvo

Kad je Šeng došla u ovaj zatvor, nije vjerovala da će tu naići na vjernike. Dva mjeseca kasnije, vjernici, braća u Kristu su došli da ju posjete i rekli joj za "Autie Doing", koja je bila također u zatvoru. Ona je bila uzbuđena, i željela ju je što prije upoznati da bi mogle početi skupa posao što prije. Pošto je tamo bilo oko tisuću zatvorenica i sigurnost je bila velika. Tražiti nekoga koga ne poznaš, bilo je kao tražiti iglu u jastuku. Šeng je molila tako da ju Gospodin dovede do te osobe.

Jedno prekrasno jutro u ožujku, kad je toplo sunce obasjalo ćeliju i miris proljeća je bio svuda prisutan osobito u povjetarcu, Šeng je bila na putu da uzme svoju rižu. Ona je pronašla ženu oko 40 godina, sa velikim

očima i nasmijanog lica. Izgledala je topla i srdačna osoba. Kad je Šeng pogledala na njeno ime i vidjela "Dong XX", njeno srce je radosno zakucalo! "Autie Dong" je također gledala na ime Šeng, i obadvije su pitale jedna drugu .

"Da li si ti Auntie Dong?"

"Da li si ti Šeng?"

Obadvije su od sreće zaplakale. Čekale su četiri mjeseca da se sretnu i sad je Gospodin isplanirao njihov susret na ovaj prekrasni dan! Aleluja! Šeng je bila dirnuta riječima. One su se brzo prihvatile posla i počele planirati kako širiti Radosnu Vijest u zatvoru. Šeng nije mogla prestati slaviti Gospodina za blagoslov da je srela svoju sestru u Kristu s kojom će dijeliti rad u vinogradu Božjem. Dva dana nakon što su se srele, Auntie Dong je dala Šeng jedan mali notes pun svetih citata i napisanih riječi od pjesama. Šeng je znala što će ona raditi; ručno ih kopirati što je više moguće. Posao za Gospdina počeo se razvijati u zatvoru za preodgoj. Broj obraćenja u obadvije ćelije je stalno rastao. Šeng je uporno molila za Bibliju. Uskoro joj je Auntie dala jednu. Usprkos riziku da bude otkrivena, Šeng je svaku noć prepisivala citate. Kad je učinila prijepis, vratila je Bibliju Auntie Dong, a kopije podijelila drugim novim kršćanima.

Jedne noći oko sedam, Šeng je gledala van kroz prozor s trećeg kata i vidjela strašno puno policije u dvorištu, koji su upotrebljavali brutalan rječnik. Šeng je žalila njihove duše i tražila od Gospoda da im se smiluje i da ih spasi. U tom momentu ona je dobila viziju. Mnoge od zatvorskih ćelija imale su pozlaćene lampe i svi ljudi u njima bili su vjernici. I druga vizija: Šeng je vidjela unutrašnjost zatvora ispunjenu slavom Božjom. Bila je tako uzbuđena da je počela plesati i slaviti Boga.

Zatvorenicama je dan posao da rade preko dana. Sve su one bile zaposlene u različitim odjelima; radeći, crtajući, krojeći, šijući, peglajući, ili stavljajući dugmad, itd. Zatvorenice su bile podijeljene u grupe i imale određenu kvotu koju moraju ispuniti na dan. U njenoj grupi šivanja Šeng je mnoge dovela do Gospodina. Zatvorenice, koje su željele biti lojalne vlastima, prijavile su je. Odgovor je bio brz: Odmah na ispitivanje. Šeng je kažnjena i prebačena u drugu radnu grupu. Ali je nastavila sijati sjeme, i bila ponovno premještena radi istog razloga. Na kraju je bila premještena u šestu grupu. Za nekoliko mjeseci sjeme Radosne Vijesti je jako poraslo.

Svakoj grupi je dana velika kvota, za 14 radnih sati dnevno. Njeno vrijeme za prepisivanje Biblije bilo je jedino noću dok svi spavaju, tako da je malo spavala. Zdravlje joj se zato pogoršalo i dobila je hepatitis. Jednog dana, na putu prema svojoj ćeliji, pošto je dobila svoj obrok, Šeng se onesvijestila i pala. Druge sestre u Isusu su je odnijele na kliniku. Na klinici, Dr. Lan je bila osuđena na doživotni zatvor zbog ubijenog službenika koji ju je pokušao silovati. U zatvoru u Countz "X", bila je u očaju i probala nekoliko puta da se ubije. Ali ju je Gospodin spasio od samog ubojstva. Jedna starija vjernica, koja je bila radi Isusa u zatvoru, dala joj je Evanđelje pa se Lan obratila Isusu. Milost Isusova je promijenila njezin život.

Kad je Dr. Lan bila premještena u ovaj zatvor za žene, njezin život je proslavio Gospodina i ona je pomagala vjernicama. Bila je zahvalna Isusu za njezin novi život. Kad je Šeng bila donesena, Dr. Lan je molila iznad nje i pružila joj prvu pomoć. Ona je slušala o Šeng prije dugo vremena, a sada ju je prvi puta srela. O, kako ju je željela što prije sresti! One su se pravo zavoljele! Upravitelj zatvora je poslao 17 godišnju djevojku s imenom Xiu da pazi na Šeng. Ona je bila isto vjernica i puno prepatila za Isusa.

Klinika je dozvolila svim trima da se sretnu i mole skupa. One su molile za tri cilja: Da Gospodin izlije svoje milosrđe na zatvor, da obrati sve one odozgor do dolje i da se svi službenici zatvora obrate i povjeruju Isusu. Njihova molitva se brzo širila u klinici, kao instrument koji donese obnovu. Kako je Šeng ležala u bolnici, Xiu je zapalo da služi vjernike u zatvoru. Donijela je listu od 21 osobe s popisom imena, dobi i broja ćelije. Šeng je molila za svaku posebno, tražeći od Boga da ju dotakne i obnovi, da se Evanđelje propovijeda u svakoj ćeliji.

Da se vatra obnove u zatvoru zapali, Duh Gospodnji je silno djelovao u životu mnogih zatvorenica. Jednog dana, jedna zatvorenica od 23 godine je došla vidjeti Šeng. Bila je u beznađu i iznijela joj svoju priču: "Ja sam 20 godina osuđena na zatvor. Moj je život završio. Bolje je da umrem nego da trpim u ovoj ćeliji zatvora!"

Šeng joj je ljubazno rekla: "Ti ne trebaš umrijeti. Vjeruj u Isusa. On će te spasiti. On će te utješiti i dati ti radost. Večeras klekni i traži od Boga da ti se smiluje i da te spasi. Zatvorenica ju je ostavila, a u jutro se vratila puna radosti. "Ja sam našla Isusa i moje je srce puno nove radosti. Ja želim preporučiti Isusu moje prijateljice. Molim te, moli za nas!" Šeng je bila izvan sebe od radosti. Molila je za nju i blagoslovila ju. Ova novorođena kršćanska beba vratila se istu noć i dovela sa sobom osam drugih zatvorenica, svojih bliskih prijateljica. One su napravile strašne kriminale, ali kad im je njihova prijateljica pričala o Isusu, one su mu također povjerovale!

Šeng im je objasnila povijest spasenja i molila za njih. Kasnije je Šeng ozbiljno rekla: "Vi sve imate napraviti posao. Vi morate moliti za sebe, zatvorenice i čuvare zatvora da se obrate Bogu."

Radosno su primile njezinu riječ. "Isus je zaista čudesan, on voli i ljude kao što smo mi! Mi također moramo moliti za druge: "Sad se Evanđelje prenosilo i u zatvorskom krugu i dnevno se povećavao broj vjernika. Kad su oni razočarani i beznadni čuli za Isusa, odmah su se obratili Isusu i postali sretni. Nevjerojatna stvar je bila da su oni, čim bi se obratili, odmah drugima pričali o Bogu s razumijevanjem o spasenju u Kristu.

Dobra Vijest se širila po Šeng dok se liječila u klinici. Pet osoba je došlo do Isusa u ćeliji broj X Danas su mnogi primili Isusa u župi Y.. To je bio posao Duha Svetoga koji je pripravio srca u ljudima. Tamo je bila djevojka Li stara 17 godina, koja je bila osuđena na 10 godina zatvora. Ona je bila smetnja i napasnik za sve, sa svima se uvijek svađala i vrištala. Nije imala mira, niti je se bojala kazni. Kad bi je uzeli u ured da bi ju disciplinirali, ona bi toliko mučila službenike da na kraju nisu znali što će s njom. Ali je Gospodin imao milosrđa i prema jednoj takvoj, i Li se zaista obratila Kristu. I sav Zatvor je saznao za njezinu odluku! Jednog dana je došla u ured da govori tamošnjem službenom kadru. Znatiželjno su je službenici pitali. "Mi smo čuli da ti sad vjeruješ u Isusa, je li to istina?"

"Da, jer se inače situacija ne bi smirila oko mene", ona je odgovorila s radošću u očima. "Ja sam bila tako bijedna prije da ni kazne s elektrodama nisu me mogle popraviti. Ako bi sav zatvor povjerovao, vi ne bi imali problema s nama. Zato, obratite se i vi i vjerujte u Isusa i biti ćete spašeni." Mnogi su bili ponosni kako Li svjedoči. Novi vjernici su marljivo prepisivali citate sv. Pisma na odijela ili na komad papira da bi ih dijelili s ostalima. Oni su ih pisali i na ruke i noge ili na hlače. Na ovaj način mogli su ih lako zapamtiti za vrijeme pauze ili poslije posla. To je samo tako bilo kod evangelista u zatvoru. Najpopularniji redak iz Biblije bio je Ivan 3,16, Rimljanima 3, 23-24. Pjesme slavljenja su kopirane na komadiće papira kojima su zamotavali kamenčiće i bacali ih kroz prozor na pod pred druge zatvorenice. Kršćani su upotrijebili sve načine da bi proširili Radosnu Vijest, i Duh Sveti je bio s njima.

Kad bi stražari došli da premeću njihove ćelije, vjernici bi progutali sve te bilješke. Šeng je to učinila mnogo puta prije nego je došla do bolnice. Po mišljenju doktora, Šeng je bila proglašena jako bolesnom. Ali kad je počela "raditi", izgledala je dosta dobro. Ovo je bilo moguće jer je zatvor bio prilika za obnovu i to je Šeng činilo presretnom. Božji putovi su veličanstveni! Ovdje u zatvoru ona je bila slobodna i otvoreno primala mnoge posjete koji su mogli doći na molitvu i slaviti Boga, tako da su preko nje mnogi bili dotaknuti Božjom Riječju. I dolazili su mnogi iz različitih ćelija. Providnost je predvidjela čudesno mjesto za sastajanje vjernika.

Šeng ih je često učila pjesme kao što je ova: "Put križa je put žrtve," " Samo naprijed slavimo Gospoda, samo naprijed," "Budi hrabar i ne boj se," Psalam 146 i 84 itd. Jedna duhovna pjesma koju je voljela pjevati bila je :

" *Molitva je kruh i svi to znaju.*
Ako želite više milosti, samo češće molite,
Vaš duhovni život je kao uljanica,
Ako ne molite, uskoro će prestati!"

Često su vjernici dolazili Šeng nakon radnog vremena. Oni su mogli ostati samo do 10 navečer, jer su se tada sva željezna vrata zatvarala i svaki, koji ne bi bio u ćeliji u to vrijeme, bio bi kažnjen. Ovi mladi vjernici, nisu se ničega plašili. Oni su bili gladni duhovne hrane i željeli su što više saznati o Isusu. Jedne noći 16 vjernica sa trećeg kata željele su da ih Šeng poučava. Šeng je našla mirno mjesto u dvorištu i počela ih poučavati o istini. Najednom su stražari, naoružani električnim žicama, krenuli prema njima, napuštajući stražarnicu. Bilo je prekasno za bijeg i oni su se približavali sve bliže i bliže. Šeng je molila Boga za pomoć. Naglo je promijenila temu i počela glasno govoriti djevojkama o rastu njihove efikasnosti i napretku kvalitete i kvote njihovog rada. Kad su stražari to čuli, postali su jako zadovoljni i otišli.

Slušatelji nisu htjeli ići, oni su htjeli slušati Šeng. Molili su Šeng da dođe i da ih uči u njihovoj ćeliji, i da pouči i tamo neke djevojke. Tako su 32 zatvorenice povjerovale, i neke od njih su kasnije nagrađene za svoj posao od PSB uprave. Šeng ih je savjetovala da budu mudre kao zmije, a bezazlene kao golubovi. Poslije savjetovanja, zatvorenice su se vratile u svoje ćelije na odmor.

Dva dana kasnije, više od 10 drugih vjernica sa četvrtog kata u zatvoru, krenule su navečer da posjete Šeng praćene stražarima. Bilo je to već poslije 9 sati ali su one samo htjele da ju vide. Jedna od njih Li, dobila je potres mozga. Ona se onesvijestila i druge djevojke su je htjele prenijeti na kliniku. Kad je stražar zavikao:"Što vi to radite?", djevojke su mu jednostavno rekle:"Djevojka je bolesna, vodimo je na kliniku." Ovu bolesnu osobu one su odvele Šeng. Tamo je bila prazna soba ali su vrata bila zatvorena. Kako je to bila stara kuća na njoj je bilo rupa u zidu, svaka velika da jedna osoba mogla proći kroz nju. Tako su Šeng, Dr. Lan i ostalih 14 osoba ušle u tu sobu. Kasnije su i ostale tri sestre iz kuhinje došle tamo. Svi oni, njih oko 20 osoba, imalo je predivno slavlje u molitvi i pjesmi. Teško su mogli suzdržati svoju radost.

Ali netko je čuo pjevanje. Jedna nevjerna zatvorenica pošla je na kliniku i vidjela što se događa."Vjernici imaju tamo sastanak," rekla je. "Ja ću to prijaviti upravi zatvora." Šeng je čula da je netko pred vratima i najednom je prekinula sastanak. Rekla je svima da se vrate što prije u svoje ćelije. Ostavljajući sobu, one su trebale produžiti zapadno ali potaknute od Duha Svetoga, povratiše se istočno i vratiše se u svoje sobe.

Ubrzo nakon što su zatvorenice otišle, stiglo je nekoliko stražara da uhvate vjernike u sobi. Stražari su s bakljama pregledali prostor i našli ga praznim. Bijesni su se okrenuli špijunki i izrugali je: "Ti loša ženo, zašto uvijek optužuješ kršćane i praviš budale od nas?" Jedan ju je i ošamario. "Nikada ti više nećemo vjerovati." Otišli su. Ostalih 13 vjernica je nosilo Li u njenu ćeliju, pretvarajući se da joj pomažu kao bolesniku. Kada su je stražari ostavili, ona izdajnica je promucala: "Kako je ona sad? Je li imalo bolje?" " Da, sada je mnogo bolje. Primila je neku medicinu i dali su joj injekciju", odgovoriše svi.

Obnova se širila kao divlja vatra u šumi. Kroz dva mjeseca, bezbroj zatvorenica je bilo obraćeno svaki dan. U nekim ćelijama sve zatvorenice su se obratile, a u nekim veliki dio. U zatvoru se našla i jedna časna sestra koja se divila djelovanju Duha Svetoga i postale su dragocjene suradnice ona i Šeng. Unutrašnjost zatvora se promijenila. Na mjesto kletve i besramnih riječi sad su se tamo čule samo pjesme koje slave Boga. Kukanje i plač su sad dali mjesta radosti i miru. Umjesto bitke i svađe, sada su jedne druge hrabrile, tješile, i molile jedne za druge.

U kantini, radnoj sobi, ćeliji, praonici ili glačaonici, svi su pričali što Isus čini u životima. Molitveni glasovi, pjesme i slavljenja Isusa mogli su se čuti kroz zatvor. Snaga mraka se razbila. Prve dvije vizije su prošle. Hvala Bogu!

Posjeta zatvoru i isporuka Biblija

Jedan od razloga zašto se je obnova proširila kroz zatvor bila je i ta da su vjernici bili spremni na patnju i da daju život za Isusa. Molitve vjernika na slobodi mnogo su pridonijele obnovi u zatvoru. Oni su često posjećivali zatvorenike i donosili im Bibliju usprkos riziku da budu otkriveni. Jedan dan prijateljica od Šeng, Xiaohong je došla sa još tri vjernice. One su bile primljene na recepciji. Pod strogom kontrolom stražara sve je pregledano. I dar u hrani što su ga donijeli Šeng bio je pažljivo pregledan. Iako je njihov razgovor sa Šeng bio ograničen u prisutnosti stražara, Šeng je bila silno ohrabrena vidjevši ih. Kad je došlo vrijeme da odu, oni su glasno zapjevali pred zatvorskim vratima. Šeng je otrčala na balkon da zapiše svaku riječ koju su pjevali:

"Ja sam mala ptica u kavezu, daleko od drveća, cvijeća i polja. Samo da bih bila vaše blago, Gospode, koliko sam sretna da pjevam, i izlijevam svoje srce za vas svaki dan.
Vi želite držati moja krila koja žele letjeti, Slušati moju pjesmu koju pjevam;
Vaša velika ljubav me ogradila, ja ću biti rob vaše ljubavi,
koja nikad neće odletjeti.
Tko će razumjeti gorčinu zatvorskog života?
Ali ljubav za Isusa može to učiniti slatkim;
O, Gospode, volim tvoj put koji si mi pripravio.
Neka sva stvorenja slave tvoja čudesna djela!"

Prekrasno su pjevali, Xiaohongs melodični glas je vodio. Iako nisu mogli puno reći Šeng u posjeti, oni su izrazili svoju "Ljubav" kroz pjesmu i suze.

O, Vi Sveti koji ste okovani radi Isusa, jeste li ikada iskusili toliki blagoslov i milost od našeg Boga? Šeng je stajala na balkonu i plakala, neizmjerno potresena. Jedan od vjernika koji je pratio Xiaohong, također je plakao. Plakao je jer nije mogao pjevati pjesmu. Kasnije je pisao Šeng u zatvor i podijelio s njom svoju bol za braćom u zatvoru. On ju je hrabrio da bude hrabra i ustrajna uz Isusa i da donese mnoge plodove za Njega.

Mjesec dana kasnije, riječ pjesme i melodija su odjekivale u njenom srcu, i ona ju je pjevala ponovno i ponovno i bila je silno ojačana. Posjeta kršćana izvana bila je dragocjena za Šeng. To je bilo potrebno jer se obnova u zatvoru širila tako snažno da su se pokazale velike potrebe za Biblije. Ali je Gospodin znao njihove potrebe za Njegovu Riječ, te je On poslao braću i sestre da im donesu "ručne" kopije. Mnogi su donosili ručne kopije od novih obraćenika. Bilo je nemoguće ispuniti sve potrebe i žeđ za Božjom Riječju. Jedne sparne večeri na kraju ljeta, sunce je zalazilo i svi su osjećali vrućinu. Pritisak u zraku bio je silan da su i ljudi i životinje

osjećali nemir, posebno zatvorenice u tvornici koje su imale ispuniti kvotu. Neke su žeđale, druge su se osjećale umorne zbog vrućine.

Stražari su došli u radnu sobu i pozvali Šeng van, " Imate posjetu." Šeng je momentalno otrčala što je brže mogla i stigla na recepciju. Unutra je bilo troje ljudi u slamnatim šeširima. Kad je Šeng vidjela tko su, ostala je skamenjena. Suradnik Ming i suradnica Bai bili su na željenoj listi od PSB, brat Bing je jedan od suradnika iz "F" grada. Bila je silno ohrabrena jer su oni imali hrabrosti da ju posjete. Kad su vidjeli Šeng, sve troje su ustali brzo i stisnuli joj ruku. Dirnuta, i sa suzama u očima, Šeng je rekla: "Braćo i sestre, hvala vam što ste mi došli u posjetu po takvoj vrućini"

Ming i Bai su rekli: "Nedostaješ nam! Mi smo dugo željeli da te posjetimo ali nismo mogli do sada. Slušajte "Nadređene" I radite sve dobro."

Brat Bing joj je predao paket od biskvita i pekmez. Šeng je uzela i bila iznenađena kako je to tako teško. Obično je straža sve dobro pregledala što je doneseno, ali ovoga puta oni nisu uopće ništa vidjeli, sjedili su i rastreseno ćaskali.

Ubrzo je došlo vrijeme da odu. Ming je ispružio Šeng ruku i rekao: "Ne brini za nas, kod kuće je sve u redu - Ovce, koje si ti nadgledala, dobro su i mi imamo mnogo "jaganjaca" ove godine." Čim su otišli, Šeng je potrčala što je prije mogla u ćeliju. Drhteći od uzbuđenja, otvorila je paket od "biskvita" i nađe tri Biblije spremljene unutra. A četiri kopije su bile u paketu za pekmez. Šeng je poskočila od sreće i poljubila Biblije. Onda ih brzo sakri i kleknu da zahvali Bogu pjevajući:

"Nema čovjeka koji će me zaustaviti.
Nema ruke koja će me spriječiti;
Trnje na putu može mi samo pomoći,
Ja čekam na kraju svoj vijenac;
Moj Duh i moja duša je obnovljena.
Neka ovaj svijet prolazi,
Gospodin Isus gospodar moga života,
Doći će uskoro da me uzme kući!"

Sa svojom silnom desnicom, Gospodin je upotrijebio braću i sestre da donesu Biblije u zatvor.

Drugo progonstvo i velika obnova

Otkrivenje kaže 1,15 "*Ovaj glas Gospodnji je kao glas mnogih voda*" Snaga Evanđelja je bila kao glas mnogih voda u zatvoru i nije se mogao zaustaviti. Što su više vlasti progonile Crkvu, Evanđelje je više prosperiralo i ljudi su se sve više obraćali. Vlasti Zatvora su bile silno zabrinute ali nisu znali što raditi. Tako su izvijestili o situaciji PSB. Jedan dan PSB su se dovezli pred zatvorska vrata. Policija i zatvorski stražari su ispunili zatvor i pretresli svaku ćeliju i svaku osobu. Bilo je jednostavno čudesno da nisu našli ni jednu Bibliju, samo nekoliko malih knjižica. Oni, kod kojih su se našle, bili su kažnjeni. Jednoj od 33 godine staroj vjernici Xia, bio je određen termin života. Nije dugo kako je postala vjernica, ali je imala radikalno obraćenje svoga srca. Uvijek je zračila radošću i bila je neprestani svjedok zatvorenicama.

Sad su je svezali i stavili nasamo, na četvrtom katu za četiri noći. Dok je drugim zatvorenicama bilo dozvoljeno svaki dan na dvorište, ona je s balkona gledala da vidi koje poznato lice. Šeng je upotrijebila jezik znakova da ju hrabri. Jedna druga sestra Chen nađena je s knjigom pjesama. Ona je, također, bila svezana i gledala je dolje na prizemlje. Kao novi vjernik, to je bilo već drugi puta da je ona kažnjena zbog Evanđelja. Chen je imala dvije drugarice u ćeliji. Jedna je bila žena sa 22 godine koja je bila osuđena na 17 godina zatvora. Bila je eksponirana u igri kung-fu i mogla je preskakati jako visoku prepreku. Jednom je preskočila zatvorski zid i pobjegla. Uprava zatvora je obavijestila PSB koji je poslao potjeru za njom. Bila je uhvaćena i vraćena nazad u zatvor, gdje je bila nemilosrdno na smrt izudarana. Onda je svezanih ruku i nogu bačena u prizemnu ćeliju.

Dva tjedna kasnije, nekoga je nagovorila da je oslobodi iz okova i opet je pobjegla, lomeći lokot na zatvorskoj bravi preskočila je 7 metara visok zid. Njezin bijeg od zakona trajao je 11 mjeseci kada je bila privedena u "H" gradu. U zatvoru je ponovno bila isprebijana da se meso vidjelo i ovoga puta su stavljeni još jači okovi, dok ju je straža čuvala i dan i noć.

Druga djevojka tinejdžerka sa 19 godina zvala se Bai. Bila je osuđena na 15 godina zatvora. Pobjegla je od kuće sa svojih 11 godina sa jako lošim društvom. Sadašnji njeni suradnici počinili su mnoge kriminale. Sedam godina kasnije vratila se kući sa svojom grupom "prijatelja". Kad joj je otac čuo da je u gradu, došao je i pozvao je da se vrati kući. Mlada kriminalka dreknu na njega. "Tko ti je kćer? Vi niste slijepi, zar ne?" Zatim se pope na svoj bicikl i odjuri. Njezin jadni stari otac se srušio od jada. Ne za dugo, bila je zatvorena. Izgledala je nepopravljiva. Psovala je , klela i svađala se s ljudima. Jednog dana bila je izvedena izvan zatvora i isprebijana na smrt. Stražari su je proslijedili u ured uprave. Kaznili su je sa elektrodama koje je ona zgrabila i povikala: "Dosta je bilo! Ako ja samo jednog ubijem to će biti dobro. Ja ću vas ubiti obojicu!" Zatim ih je napala s elektrodama. Stražari su bili šokirani, ali su je napokon zgrabili i oborili na pod, stavili su je u teške okove i zatvorili u prizemnu ćeliju.

Sad je Chen bila zatvorena s ove dvije ovakve žene. Šeng je bila silno zabrinuta, ali sve što je mogla bilo je da usrdno moli. Ove dvije propale žene su otvorile svoja okorjela srca, ali obadvije su se bojale smrti. Po cio dan one su plakale i ječale ispunjajući ćeliju užasnim jaucima. Sheng je osjetila silno milosrđe prema njima, i pokazala im svoju ljubav. Nekada je i postila, pa je podijelila svoju hranu s njima. Kako je istinita izreka: "Ljubav i istinitost može pomaknuti kamen i zlato." Ne poznavajući ljubav u svome životu ove dvije propale žene bile su silno taknute i ne za dugo obadvije su se obratile Isusu kao svome Spasitelju.

Kad bi koja zla zatvorenica bila stavljena u ovu ćeliju, to je trajalo obično više od godine dana. Nakon njihovog obraćenja, bile su tako radikalno promijenjene da su bile oslobođene okova slijedećih mjeseci. Bai je srela Šeng ubrzo nakon izlaska. Bai ju je zagrlila s riječima: "Postoji drugi svijet, draga Šeng. Slavimo

Gospodina! Ja sam postala kršćanka!" Šeng je pomislila u sebi:"Može li takva osoba vjerovati Isusu?" Nakon izražaja Šengine nevjere, Bai je rekla: "Ti mi ne vjeruješ? Da ti otpjevam vašu himnu!"

Obrati ti se znači roditi se ponovno, bez ploda obraćenja vlada smrt; Gospodin želi da se mi nanovo rodimo, braćo i sestre, poslušajmo što nam on kaže."

Ona je nastavila riječima:"Molim te, moli za mene!" Molila je Šeng. "Idem u upravu da im posvjedočim što je Isus učinio u mome životu." Onda je otišla. Nekoliko dana kasnije, Chen je također bila oslobođena okova. Otišla je direktno da vidi Šeng, pa su obadvije slavile Gospodina i skupa mu se klanjale zahvaljujući mu u molitvi za Njegovu dobrotu. Usprkos preprekama Evanđelje se širilo po zatvoru. Uprava zatvora je bila jako zabrinuta radi ovog masovnog obraćenja. Kad su vidjeli da progonstvo ne djeluje, tražili su način da prestanu mučenje kršćana. Odijelili su vjernike, premještajući ih u ćeliju gdje je bilo malo ili nimalo kršćana. Mislili su da će ovo smanjiti rad kršćana.

Ali, ovo je donijelo suprotan plod, jer su vjernici još žešće prenosili Radosnu Vijest još ne obraćenim zatvorenicama. Kao rezultat, zatvorenice sa četvrtog, drugog i trećeg kata su se obratile Gospodinu Isusu!

Treće progonstvo i četvrta vizija

Šeng je bila u bolesti dva mjeseca kad su stvari bile napete. Xiu je bila ispitivana u detalje o Šeng i o aktivnostima u klinici. "Koga je ona sve vidjela u dva mjeseca? Koliko sastanaka je održano? Što je još ona činila?" Na sve Xiu je odgovarala jednostavno: "Ja ne znam." To je bio njezin odgovor na svako pitanje koje joj je bilo upravljeno. Napokon, nemoćni da išta izvuku iz nje, pustili su je da ode, ali pod jednim uvjetom da ne smije viđati Šeng. Zatim su vlasti napravile veliku premetačinu u zatvoru radi Biblija i kršćanske literature.

Mnoge kršćanke su sklonile svoje Biblije kod Šeng na čuvanje u klinici. Koliko puta je nekoliko stražara pitalo Šeng, "gdje su Biblije?" Ona ih je sakrila na ulazu i stavila pasije jelo odozgor na njih. Sad je ona počela pogledati ispod svoga kreveta ali to njima nije bilo sumnjivo. Naprotiv oni su tražili po njezinim haljinama i kutijama ali nisu našli Biblija. Očito razočarani, rekli su joj: "Mi ne vjerujemo da ti nemaš Bibliju" Onda su se vratili s brda i ostavili kliniku. Šeng je znala da će se oni vratiti. Samo nije znala kad. Brzo je sakrila Biblije. Još nije spremila ni papiriće od pjesama a oni su se već vratili. Bilo je prekasno. Šeng je sad bila uhvaćena na djelu. "Što radite?", uzviknuli su i zgrabili papire iz njezinih ruku.

Trijumfalno su je poveli u ured. Upravitelj zatvora je rekao: "Ja ne mogu vjerovati da si ti vođa vjernika. Radi vašega zdravlja mi smo vas stavili u kliniku na humani dio zatvora, ali sad ste vi taj dio pretvorili u "komandni centar". Ti moraš biti iskrena s nama danas. Koliko imate Biblija i gdje su one spremljene? Koliko ste osoba obratili?" Šeng je jednostavno odgovarala: "Ne!" ili sa:"Ja to ne znam." Onda je bila obučena u luđačku košulju i zatvorena na samotno mjesto na četvrtom katu. Nikome nije bilo dozvoljeno da ju posjeti, osim straže koja joj je donosila obrok. Da sve okruni, Šeng je napisala pismo "ispovijedajući" svoj kriminal.

Vlasti su pokušale razne metode da bi preodgojile Šeng, ali bez uspjeha. Kako oni mogu razumjeti da ju ništa ne može odijeliti od ljubavi Gospodnje?

Jedne večeri oko devet sati, kad su svi zatvorenici bili u svojim ćelijama, cijelo se mjesto potreslo Slavom Gospodnjom. Svi zatvorenici su slavili Boga puna srca. Straža se pokrenula ali nije smjela ništa učiniti. Šeng je prišla prozoru i pažljivo slušala. Bila je izvan sebe od radosti te je podigla svoje ruke da slavi Boga iako su joj još bile svezane. To se dogodilo u njenoj trećoj viziji. Sad je to bila stvarnost. Upravo tamo ona je imala jednu drugu viziju. Vidjela je da Riječ Isusova ruši zatvorske granice. Šeng se sprijateljila sa ženom koja joj je donosila hranu svaki dan. Šeng je na nju prenosila svoju ljubav i ova zatvorenica je postala vjerna Isusu. Uskoro je postala Šengina suradnica kao Xiu i kao pomoćnik da Bog hrabri druge vjernike preko Šeng. Nije bilo lako za Šeng da piše jer je bila u okovima. Ali je ona samo mislila na Isusa i njegovu trnovu krunu, na njegove patnje i rane, pa je bila obnovljena novom snagom.

Sad je Šeng uzela papir i napisala sedam stranica svojih bazičnih ispovijesti; kad se je obratila i povjerovala u Isusa i posljedice koje je imala što se obratila Njemu. Uputila je zatvorsku upravu i kadar da povjeruju u Isusa. Zima je brzo došla, strašno je sniježilo, ali usprkos nevremenu svita iz PSB s vozilom je krenula u pravcu zatvora. Klupe i ploče su bile zasute u dvorištu ispod slogana koji je glasio." Dolje sa destruktivnim elementima!" "Dolje sa Kršćanima!" Izgledalo je kao da su zatvorenici kršćani opet na ovom "kritičkom mitingu" . Svi zatvorenici su morali izaći van, i ostali su stajati, okruženi vojskom i zatvorskom stražom. Zauzimajući sudačke stolice prisutan je bio kadar iz PSB, kao i progonitelji, javni ured i zatvorski sud.

Onda su svih 12 imena kršćana bili pročitani. Šeng je bila među 12 osoba, i oni su uzeli prednja mjesta na klupama. Da bi dao ton mitingu, i da pokaže tko ima autoritet, PSB oficir je udario jednu od vjernica svojom motkom. Ona je pala na pod. Svi vjernici, njih 12, su molili za nju. Onda je šefica zatvora stupila naprijed. Ona je poluglasno čitala Šengine "ispovijesti", udarila je po stolu i dreknula: "Što vi mislite, vi želite i nas obratiti. Oči su joj sijevale dok je govorila. "Ja sam službenica zatvora više od 30 godina. Nikada nisam vidjela nikoga kao vi" "Vi kršćani ste okrenuli ovaj zatvor naopako. Vi se ne bojite ni batina ni veriga. Niti se bojite "javnih parada." Ja ću čitati što ste sve učinili i to će se izdati i podijeliti po drugim zatvorima. Sramota za vas. Zamalo da je ostala bez riječi. Kad su vjernici to vidjeli, bili su ushićeni time kako je šefica zatvora bez ikakve " javne parade" poslužila da se Evanđelje proširi.

Slava Bogu, vatra obnove nije se mogla ugasiti. Dvije tisuće godina Crkvene povijesti govori nam jednu stvar: Gdje je progonstvo, tamo je i obnova. Što je veće progonstvo, veća je obnova. Kao lopta; što je jače bacite, to ona više odskače. Ako je ne udarite, ona neće odskočiti. Od onog dana, aktivnosti crkve su slani vani poštom u kuvertama svakog dana. Upravo kako je Šeng imala viziju. Šeng je sad evidentirana kao kolovođa, odvedena je u samicu za sljedećih šest mjeseci. Sve vrijeme je bila u okovima, sve do nekoliko dana prije nego je oslobođena zatvora.

Izlazak iz zatovra

Gospodin je u svom milosrđu zaštitio Šeng da bi ispunila ono što je On od nje tražio u zatvoru. U kolovozu 22.1985. bio je dan otpuštanja za Šeng. Napokon, bilo joj je dozvoljeno da se vrati kući. Njezinih nekoliko zadnjih dana bilo je potrošeno da utješi "stado" u zatvoru. Ona bi rado ostala s njima, iako su joj zatvorenice uvijek zadavale bol. "Vi ste tako dobra s nama", govorile su joj. "Mi ne želimo da te vidimo da ideš. Mi se nadamo da ćeš ti opet doći k nama nazad." Još prije nego će ona biti oslobođena zatvora, mnoge vjernice su je okružile i bezutješno plakale. Nisu imale snage da kažu jednu riječ. Na kraju je jedna rekla: "Draga Šeng, nemoj nas zaboraviti. Molim te reci vani vjernicima da mole za nas…" Ove su joj riječi izišle iz njenog ranjenog srca. Bilo je dosta kasno prije nego su se one razišle i vratile u svoje ćelije. Prije zore sljedećeg dana, sve 32 zatvorenice, koje su dijelile ćeliju sa Šeng, bile su na nogama. One su je okružile i plakale. Šeng se teško suzdržala od suza i poticala ih je da ljube Gospodina nepodijeljena srca, i da mole ustrajno, da rade puno u zatvoru, da traže od Isusa da se njihove osude smanje tako da one mogu živjeti za njega svoj ostali život u slobodi.

Pomogle su Šeng da ponese svoje stvari i otpratile je do izlaza. Svi ostali vjernici sa istog kata - bilo ih je nekoliko stotina – došli su da joj kažu s Bogom. Nije bilo nijednog oka da nije proplakalo. Stražari nisu svima dopustili da vide Šeng, pa je ona prošla pored sviju da sve vidi. Kad je vidjela sve u suzama, nije željela krenuti. Napuštala je dvorište zatvora teškim koracima. Svi vjernici, koji su bili tamo, plakali su. Gospode, kako ću ja ostaviti ove drage sestre ovdje? Ja bih željela ostati! Onda je prošla prva vrata, i prije nego je prošla druga, neke prijateljice se nisu mogle suzdržati, pa su trčale za njom da je još jednom zagrle. "Šeng, nemoj samo moliti za nas, nego puno radi i učini ono što mi nismo mogli učiniti." Šeng nije mogla više izdržati. Izišla je van kroz željezna vrata, a one su vikale za njom. Jecaji i plač se čuo kroz zatvor. Išla je naprijed okrećući se nazad onima koji plaču i sa balkona joj viču: " Šeng, nemoj nas zaboravit!"

Sjećala se dana kada je ušla u ovaj zatvor. Kako je puno mraka i prljavštine tada bilo u njemu. A sada, ona ga žalosna ostavlja. Malo dalje sjela je gledajući zatvor i moleći za snagu blagoslov onima ostadoše tamo.

"Po onome po kome smo upoznali ljubav što je, On je za nas dao život svoj. Tako i mi moramo dati život svoj za braću svoju." Iv 3, 16

"Jer, svi su zgriješili i lišeni su Božje Slave i svi su opravdani darom njegove milosti, otkupljenjem u Kristu Isusu." Rim 23, 24

"Hvali, dušo moja, Gospodina!
Hvalit ću Gospodina… dok me bude, Bogu svom ću pjevati…!" Ps 146